

DUMITRU V. MARIN

BÂRLAD – VASLUI
PAMFILE-MARIN

DESTINE ISTORICE

EDITURA PIM, IAȘI, 2017

„Mișcându-se cu dezinvoltură între Vaslui - Iași - Bacău - București sau Krakovia - Istanbul, Londra - Moscova, capabil să fie deopotrivă performant ca manager, reporter, operator tv, conducător auto, scriitor, editorialist, monografist, capabil să se dedice unor riscante inițiative politice, om de lume și în același timp întreprinzător eficient, Dumitru V. Marin ni se propune ca un model de umanitate, dezirabil acum și, relativ, în viitor !

Performer de excepție, creator prin excelență, personalitatea lui D.V. Marin nu va putea fi ajunsă sau egalată prea devreme, dacă nu cumva, niciodată.

D.V. Marin este și rămâne unic în istoria Vasluiului.”

**(Prof. univ. dr. Alexandru Ionescu,
laureat al Academiei)**

DUMITRU V. MARIN

BÂRLAD – VASLUI
PAMFILE – MARIN
DESTINE ISTORICE

Editura PIM, Iași, 2017

CENTENARUL MARII UNIRI: STUDII, CERCETĂRI, ESEURI, OPINII

*„N-avem niciunul contract cu infinitul dar avem
mai mult decât credem: defecte – datorii – dușmani... și
ani!*

*„Viața, valoarea celor morți, se află în amintirea,
prețuirea celor vii.”*

Prof. dr. Dumitru V. MARIN

Tehnoredactare: Cătălin Sîmpetru

Web site: www.marindumitru.ro

www.tvv.ro

E-mail: marintvv@gmail.com; marin@tvv.ro

Tel./Fax: 0235.361.236; 0744.231.380

ARGUMENT:

CENTENARUL românesc ar putea furniza date, documente, opere, oameni care s-au proptit hotărât în apărarea națiunii, limbii române și valorilor perene.

Bârladul era mai vizibil – cultural decât Alba Iulia, la 1918, și a avut norocul prezenței unor personalități de prim rang național care s-au afirmat departe de locul lor de naștere, dar și a completării „lacunelor” cu Gh. Ghibănescu, G. Tutoveanu, Iacov Antonovici ș.a. și mai ales cu Tudor Pamfile. Localismul creator a fost recunoscut de Nicolae Iorga ca cel mai puternic dezvoltat aici. „Bârladul (25.000 locuitori) este una dintre capitalele culturii românești” la începutul secolului al XX-lea, și nu poate fi recunoscut de departe decât un lider autoritar : ofițerul folclorist Tudor Pamfile.

VASLUI: La un secol distanță, se impune mai ales în jurnalistică, un profesor (dr. în științe), etnolog, monografist, romancier, organizator de excepție în cultură, învățământ, presă, îndrăzneț în politică, creativ și cu rezultate excepționale, 2 chiar de nivel mondial, 6 național, 26 județean. Împreună cu A.D. Tudosie, Th. Codreanu, C. Clit, Valeriu Lupu, Th. Pracsiu, L. Chiriac ș.a. D.V. Marin a impulsionat un adevărat eșantion cultural de rang național.

Putem considera contribuțiile acestea ca secțiuni din infinita Coloană spirituală românească?

*

O cercetare științifică, un eseu memorialistic, reprezentative pentru o lume care a fost, ar fi necesară noii culturi existențiale?

BÂRLAD – VASLUI
PAMFILE – MARIN
DESTINE ISTORICE

CENTENAR: 1918 – 2018

Printre orașele cele mai cunoscute din Moldova, cu ceva notorietate culturală și mărime de interes, oarecum diferențiate în raport cu alte zeci de categoria lor, Bârladul și Vasluiul merită atenția contemporanilor și mai ales a urmașilor pentru că reprezintă un eșantion reprezentativ din istoria culturală națională. Vasluiul, un oraș prăpădit în istorie după ce a fost capitala Țării de jos a Moldovei (1435), ridicat după 1968, când a devenit centru de județ, de la 17.000 la peste 80.000 într-un timp, cu valori importate, apoi întreprinderi

dispărute după 1989... Bârladul care și-a clădit încet dar sigur autoritatea socială și culturală (după Iași) la începutul sec.al XX-lea, cu populație ceva mai stabilă (între 25.000 – 80.000 de locuitori), industrie durabilă („Rulmenți”ș.a.), mereu cu sprijin permanent pentru cultură și învățământ. Pe harta contemporană se adaugă Hușul, impresionant pentru rolul său în istorie (Episcopie, personalități, viile faimoase) și Negreștiul care a nimerit printre orașe, dar fără a se putea dezvolta comparativ deși sunt centre de comună mult mai îndreptățite: Codăiești, Murgeni, Puiești.

Starea de inferioritate a Vasluiului se poate constata încă din 1830 – 1832, când la Bârlad se înființa prima școală publică (înv.I. Zăhărescu, 1830) și abia în 1841 în Vaslui (înv. I. Galerie). Dezvoltarea în sine a orașului se reflectă în numărul de școli (evident, cu copiii școlari necesari), elemente de infrastructură, urbanism, organizare administrativă, viață spirituală(biserică).

Pentru „districtul Tutova” existau în 1864, în orașul Bârlad „școla I...V” cu 12 posturi de institutori și pensionatul privat de băieți al lui George Dervenea (aut. 1895 din 3 mai 1851) și doar școala 1 avea local propriu (v.și Învățământ și merit vasluian, 2016).

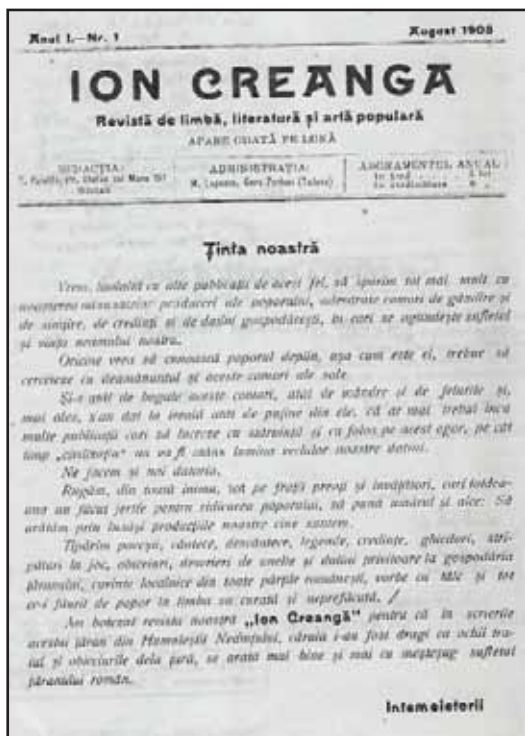
În „districtul Vaslui” exista doar școala primară cu patru posturi, dintre institutori detașându-se G. Hrisoscoleo, remarcat apoi, în 1876 de revizorul M. Eminescu, și care avea local din 1846 cu „o parte prin contribuțiunea unora dintre orășeni iar două părți prin buna voință a domnului Nicolae Chiriac Hagiu” (v. Anuarulu Generale alu Instrucțiunei publice din România pe anulu școlaru 1863 – 1864, tipărit sub conducerea lui V.A. URECHIA, București, imprimeria statului, 1866,p.110).

Dezvoltarea mai accentuată a Bârladului în domeniul Instrucțiunii

publice și culturii era vizibilă cu 30-50 de ani mai târziu, (în 1887, Gh. Ghibănescu tipărește o revistă faimoasă – George Lazăr) iar începând cu 1905 (apariția unei reviste, Făt Frumos, pe lângă ziare ca Vocea Tutovei,1907),se înființează Biblioteca publică,în 1906(la Vaslui,în 1951) se poate vorbi de efervescența specifică localismului creator cu mari și spectaculoase realizări până la izbucnirea Războiului (1916).Era o discrepanță mare între Bârladul cultural cu nume mari în constelația valorică națională (Gh. Ghibănescu, I.Popescu, Codrenii, G.Tutoveanu, T.Pamfile, Iacov Antonovici,iar înspre afirmare Vasile Pârvan ș.a.) și Vasluiul, cu puține școli publice, 2-3 private, cu nume care să se dezvolte pe alte meleaguri (spre ex. Emil Racoviță). Suntem consecvenți ideii că cel mai mult contează munca – inteligența – rezultatele celor DE AICI, deci cei care împing vagonul cultural de la roate și se afirmă în context național ca spirite excepționale (dar din localitate), importante fiind și mândria pentru cei plecați sau, dar, mai mult, această valorizare a muncii localnicilor în bătălie cu adversități nebănuite; Vasluiul cultural exista, pe acolo, pe undeva, dar nu se putea compara cu Bârladul timpului.

În fierberea timpului, prima și maxima atenție, și atunci și acum, s-a acordat politicianilor și administrației, persoanelor bogate amatoare de autoritate electorală și de putere locală care sunt , astfel, și în atenția presei (ca martoră...prin scris, la eveniment). Însuși comentatorul Pamfile le reproșă fățarnicia, necinstea, abuzurile în paginile ziarului Vocea Tutovei pe care îl coordona. Deși are pagini foarte inspirate și acide, „ziaristul” Pamfile n-ar fi rezistat timpului, cu toată prezența și influența sa. Autoritatea i-a dat-o opera, corectitudinea în viața

privată și publică, o carieră de ofițer model (soldele transformate în operă) și Revista ION CREANGĂ. Universitarul ieșean Giorge Pascu remarca oarecum sentențios că „ideile sale sunt ideile curente care călăuzesc pe amatorii noștri de folclor în culegerea literaturii populare” la o dată când „ziaristul” era în vogă iar folcloristul cu operă și revistă avea autoritate. Insuși ofițerul (mereu împotriva politicianilor, deși nu avea voie să facă politică) semna cu pseudonime sau acronime. Activitatea lui de albină în domeniul culegerilor nu este prea mult remarcată în presa bărlădeană. În plus, nici el nu putea avea destul timp fiind angrenat în multe proiecte cu Academia Română.

Deschizător de drumuri în presa și mass-media vasluiană D.V. Marin n-a fost în grațiile presei concurente, mereu susținută de transfugii (în 2016, toți lucrătorii din presa județului erau trecuți pe la SC Cvintet TE-RA SRL) de la Grupul său de presă (deveniți vectori de imagine negativă), a fost doar de câteva ori atras în polemici și campanii denigratoare de către aceștia. Se înțelege de ce omisiunea faptului cultural e o atitudine a adversarilor, și de ce în presa din afara Grupului existența și rolul cultural-social rămân nerecunoscute.

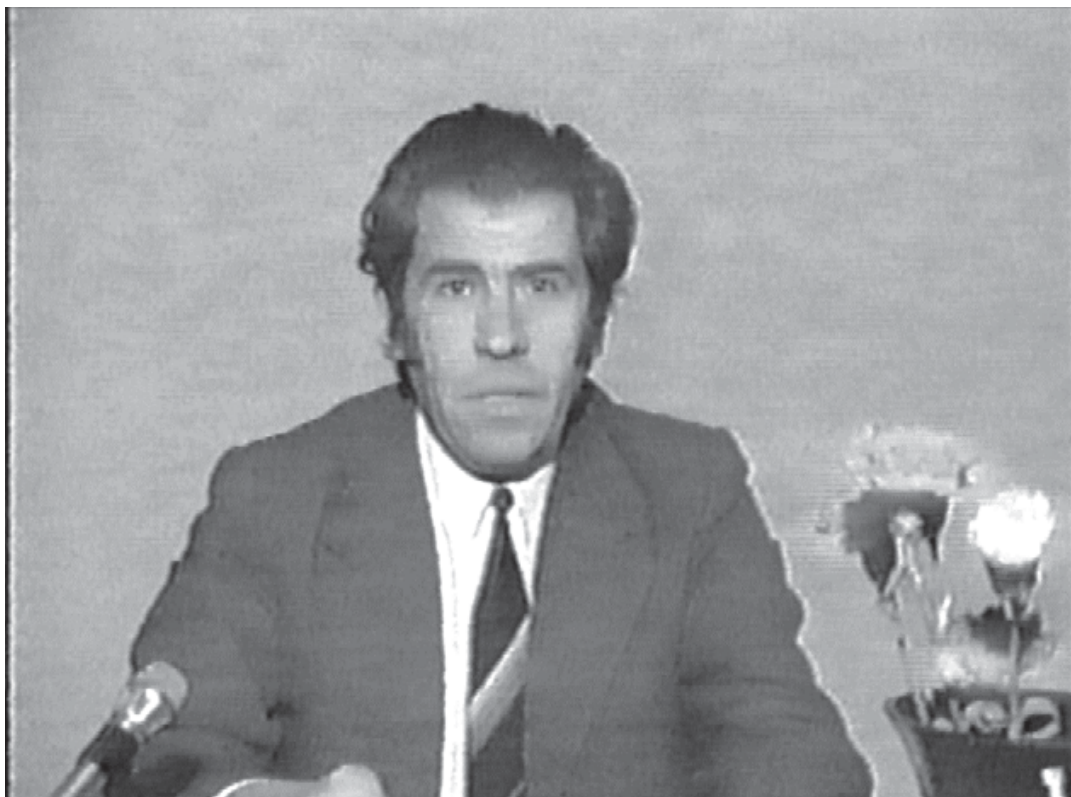
În plus, a existat mereu o rivalitate (neproductivă) între bărlădenii frustrați că nu e Bârladul centru de județ și cei aclimatizați la centru și învățați cu funcții.

Ambii au suportat vicisitudini de care istoria n-are de ce lua la cunoștință, dar, care, nu trebuie să le uite aceste mari și unice realizări.

În segmentul coloanei infinitului a spiritualității românești câteva nume din județul Vaslui rezistă oricărei analize pentru contribuția lor DE AICI, subliniez DE AICI, unde au viețuit (majoritatea, veniți), rezultând operă de interes național, influențând destinul localnicilor, și nu activând prin centre importante românești sau străine, începând cu Dimitrie Cantemir, apoi Alexandru Philippide, Nicolae Tonitza, Constantin Tănase, Emil Racoviță, Gheorghe Vrânceanu, Dimitrie Bagdasar ș.a. ....mari personalități originare de prin partea locului, dar fără influențe locale, mereu evocate cu mândrie provincială ca embleme, dar cu slabe contribuții la economia și cultura locului. Marea diferență a analizei noastre constă în menționarea impresionantelor eforturi ale celor care au înnobilit

aceste locuri mereu nedreptățite și adesea hulite. Am considerat că mereu vor rămâne Tudor Pamfile/Bârlad, Dumitru Marin/Vaslui pentru marile lor reușite în viață (subliniem, cam obositor, DE AICI!).

1 august 1908, Tudor Pamfile (n. Țepu, 10 iunie 1883) scoate, la Bârlad, în România, cea mai importantă revistă de folclor din toate timpurile, ION CREANGĂ, inaugurând și impunând curentul romantic în etnofolcloristică.

D.V.M. la prima emisiune TV.V. – 24 dec. 1990

5 decembrie 1990, Dumitru V. Marin reușește să înființeze prima televiziune privată (licența 001/TV), din România, apoi radio, ziar, revistă, ca deschizător de drumuri în presa modernă și mas-media (chiar și în politică, primul ecologist local).

Ofițerul folclorist născut la Țepu, lângă Tecuci „vine” la Bârlad, repartizat la Regimentul 3 Roșiori (vara, 1906), și într-un deceniu și jumătate desfășoară o activitate unică prin bogăție, varietate, valoare, importanță națională și apreciere europeană. Folclorist, etnograf, istoric, literat, manager, ofițer de carieră apreciat,

participant la două războaie, acesta lasă lumii MITOLOGIE ROMÂNEASCĂ, revista ION CREANGĂ și operă personală impunătoare.

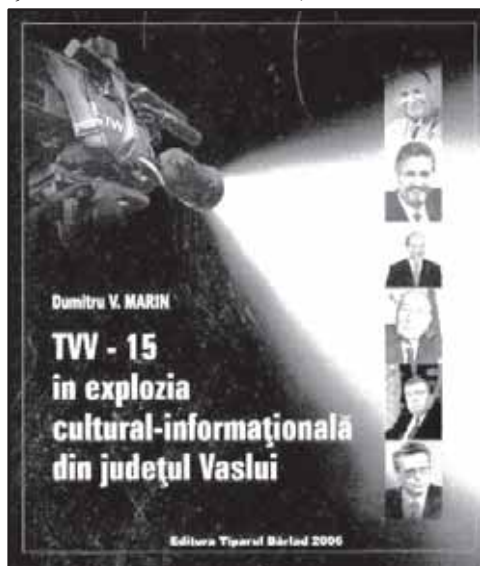
Profesorul la licee din Vaslui, pedagog, etnolog, romancier, editorialist, manager, reporter în 32 de țări din toată lumea, reușește 2 recorduri mondiale în jurnalistică, 6 naționale, 26 întâietăți în județul Vaslui, ajungând cel mai mare jurnalist vasluian din toate timpurile. Conducător de cercuri și cenacluri literare, autorul primului roman realizat din istoria Vasluiului, întemeiază și conduce 3 decenii cel mai important și complet grup de presă de la sfârșitul sec.al XX-lea și primele 2 decenii ale mileniului 3, televiziune, radio, ziar și revistă de reprezentativitate globală, MERIDIANUL CULTURAL ROMÂNESC (înființat, 8 febr. 2015).

În condiții precare din învățământul local, fără teatru, universități și cu firavă tradiție culturală autohtonă, strângând în jurul său personalități și intelectuali de valoare, adunând 276 de colaboratori la revista de folclor ION CREANGĂ (exceptional record), și mulți alții la alte 12 publicații pe care le-a condus direct și indirect, Tudor Pamfile devine emblematic pentru localismul creator dintr-un oraș de provincie, ajuns, și datorită lui, imediat autoritar cultural după Iașul (fost capitală) cel de câteva ori mai mare, cu tradiție istorică, politică și culturală (și) de cercetare afirmat prin marile sale valori naționale formate aici. Reprezentativitatea lui Tudor Pamfile este, însă, absolut indubitabilă.

În condițiile în care un oraș de 17.000 locuitori se populează cu tot felul de venetici, adică muncitori, țărani, elevi, specialiști, cadre didactice și alți relocați din satele apropiate, inițial, o comună ceva mai dezvoltată cu potențial dobândit prin instituții (înființat ca centru de județ în 1968) și valori importate, activitatea în care se afirmă D.V.Marin a fost cea didactică, după ce 4 ani a fost inspector în domeniul culturii (răstimp în care a efectuat variate cercetări folclorice în teren și a participat la simpozioane, jurii, conferințe). A debutat ca ziarist în 1957, a colaborat la numeroase ziare și reviste, a susținut un doctorat (Importanța revistei Ion Creangă în folcloristica românească), a avut o activitate de excepție în domeniul presei după 1989, când a

înființat Studioul de radio și televiziune pe 5 decembrie 1990. A realizat câteva cărți importante pentru istoria culturii locale (TVV – 15... Explozia cultural – informațională, Festivalul Național al Umorului „Constantin Tănase”, Meridianul de Vaslui – Bârlad, axă culturală, Prima clasă – personalități de pe Valea Zeletinului, romanul Zăpadă pe flori de cireș... Monografia L.M.K., Editoriale valabile din vremuri regretabile, Învățământ și merit vasluian, Ceaușescu... Băsescu, Cu Eminescu, dascăl de suflet, 25-Tvv–istorie și cultură, etc., etc.)

A strâns împrejurul său tineri (Școală de presă, aprox. 500) și ceva mai vârstnici cu scopul dovedit de a face presă modernă, nouă, de valoare ridicată, în care idee a fost prezent la mari evenimente naționale și din străinătate (colaborator la BBC, Deutsche Welle, Vocea Americii, invitat al televiziunii canadiene etc.).

Prin acțiunile sale unice, dar și prin reacțiile firești și necesare după Revoluție când se restabileau relațiile capitaliste de după comunism,

profesorul născut la Giurgioana – com. Podu-Turcului, jud. Bacău (28.04.1941), stabilit din 3 martie 1970 în Vaslui, a determinat și influențat Curentul cultural – informațional din județ și, parțial, din Moldova (C.D. Zeletin: „a avut și cu ce”).

Tudor Pamfile rămâne unic în istoria culturii românești prin opera sa, în special MITOLOGIE ROMÂNEASCĂ (3 vol.), culegerile de Jocuri de copii (3 vol.), prin rolul său dinamizator la începutul secolului al XX-lea și mai ales prin cei 14 ani de apariție ai revistei (nu numai de folclor) ION CREANGĂ. „Academia Bârlădeană” înființată pe 1 mai 1915, împreună cu George Tutoveanu și Toma Chiricuță, a fost un cenaclu complex care mai „trăiește” și astăzi. Cele 5 publicații pe care le îndruma în Chișinău (vezi teza de doctorat), cele 16 volume sub numele său (din 30) „Din viața poporului român”

ale Academiei Române, Industria casnică la români (1910) Sărbătorile la români (3 vol.), Agricultură la români(1913) și mai ales rolul său în Bârlad până la plecarea în Război îl situează printre marii promotori dintotdeauna, din Bârlad. Dacă se spunea că pe timpul lui Marin ora exactă se dădea la televiziunea Vaslui, prin Vocea Tutovei, Ion Creangă, Freamățul, Miron Costin, Lumina și alte câteva, inclusiv Editura Lupașcu, orologiul cultural era acordat pe autoritatea lui Pamfile.

„FINAL DESCHIS! Final deschis la sfârșitul unui demers științific – primul de acest gen în folcloristica noastră – cu cel puțin câteva neîmpliniri personale pe care materialul documentar în rezervă le-ar acoperi cu succes: să exprimăm complet valoarea operei pamfiliene, să reconstituim activitatea în Basarabia, să refacem cariera de ofițer etc.

Sperăm însă că am reușit să-l integrăm pe Tudor Pamfile în epocă urmărindu-i și o perioadă formativă, să redefinim masiva imagine a animatorului (un munte de energie!), să recompunem mozaicul monumentului numit revista ION CREANGĂ și, poate, să sugerăm valoarea unei „arhive pentru mai târziu” ca element constitutiv al culturii naționale de esență populară. Prin „izvorul curat ca lamura” (M. Eminescu), acest filon aurifer – creația populară este posibilă revitalizarea limbii românești ca permanență a ființei naționale. (Și necesară, dacă o vor voi vremurile).

„O mișcare literară de provincie care ar fi de folos mișcării literare generale a neamului nostru” despre care vorbea N.Iorga a avut doi protagoniști bârlădeni: Tudor Pamfile și G. Tutoveanu, iar curentul romantic în folcloristică, pe cel mai mare folclorist – culegător român al secolului, adevărat creator de școală, într-un context etno-folcloric unic.

Dacă o revistă trăiește prin viața interioară a generației pe care o rezumă, nu este nimic mai adevărat că publicația din Bârlad a ilustrat viața marelui suflet colectiv al poporului pe care l-a sintetizat aproape complet. Alături de ȘEZĂTOAREA, GHILUȘUL, IZVORAȘUL, TUDOR PAMFILE, DOINA, ION CREANGĂ exprimă

curentul național și popular de sorginte patruzecioptistă cu preponderența infuziei culturii populare într-un avânt național.

Ar fi neînțelept să nu recunoaștem apogeul unui curent în momentul ilustrării prin mai multe reviste și nu când doar una reușește să-l semnaleze. Gh. Vrabie găsește că această perioadă de folclor romantic s-a prelungit doar după primul Război mondial, noi îl vedem prezent pe tot parcursul acestui secol, pașii înainte fiind realizați de latura teoretică și nu prea mult în metoda de culegere odată încetățenită la Bârlad. Culegeri ca Flori de câmp, La izvoarele cântecului și multe altele din anii '60, '70 sunt unele dovezi (1) (iar înregistrările la Arhiva de folclor încă nu sunt „publice”). Așadar vastul material – corpus – accesibil, și de rară bogăție își are rădăcina în eforturile nerecunoscute (încă!) ale lui Tudor Pamfile „redactorul revistei ION CREANGĂ” stăpân mare și slugă mărunță, într-o misiune istorică: teaurizarea unei comori gata de a fi pierdută, contribuție la reintegrare culturală și națională, reprezentare în „concert” european. ”Adept al școlii monografiste, însă cu o nuanță descriptiv factologică” crede R. Vulcănescu (2), Tudor Pamfile a înființat mai multe reviste; ION CREANGĂ îl ilustrează mai ales în etapa de maturitate ca un folclorist complet, urmat de preoțime și învățătorime ca masă în acțiune, într-o etapă unică și irepetabilă prin amploare, conținut, avânt patriotic.

În succesiunea etapelor, după descoperirea valorică inițială până la 1900, s-a impus arhivarea materialului factic și închegarea corpusului prin contribuția masivă a Școlii folcloristice de la ION CREANGĂ urmată imediat de Școala Densușianu, iar către 1930 de Școala sociologică, cu rădăcini adânci în culegerile de până la 1916.

Cum liderul de necontestat al acestei școli, cu reviste adoptând aceeași metodă, cu aceeași ideologie, cu ramificații în spațiul geografic românesc și pe durata de secol, a fost Tudor Pamfile, n-ar trebui să ezităm a-i spune Școala folcloristică Tudor Pamfile sau „Școala arhivistică Tudor Pamfile”. Nu ca semn de recunoștință, ci denumire impusă de contribuția sa la evoluția folclorului neegalată în veac. Ținând cont că rădăcinile curentelor ulterioare se regăsesc la ION CREANGĂ, ȘEZĂTOAREA și celelalte,

Tudor Pamfile nu poate fi doar un promotor ci un adevărat creator de școală. Orice studiu științific nu s-ar mai putea întocmi fără consultarea acestor materiale, ca expresie a unui moment ideologic, cultural, folkloric, etnografic și istoric.

Evaluarea rezultatelor obținute prin explicarea resorturilor interne și externe determinante conduce mai întâi la relevarea rolului primordial în epocă al lui Tudor Pamfile cel care a întins pânzele corabiei numită revista ION CREANGĂ în calea avântului învățătorimii și preoțimii spre o afirmare culturală unică. Prin actul unilateral de voință „cel mai fervent și mai bine informat dintre erudiții care se ocupă de folclorul românesc” (N. Iorga) ajuns „protagonistul” momentului, prin revista a cărei „ființă e mai presus de mărimea ei”, a recompus din „icoana sufletului nostru așa cum l-au zămislit și dospit veacurile” (3) căutând sfatul cel bun în tradiție dar conștient că „de bună seamă țara noastră nu-și croiește după învățătura celor ce-au fost”(4).

Este ușor de observat dificultatea ierarhizării valorii în totalitate, oricât s-ar aplica principii dovedite ca fertile tocmai pentru complexitatea personalității ca și a revistei surprinzător de stimulative în actualitatea ei, cu o schemă programatică inițială „acoperită” cu consecvență într-o ordonare care stârnește entuziasm. Este adevărat, se reține mai întâi și de drept personalitatea creatoare a lui T. Pamfile, de altfel cu totul impunătoare, nereținându-se rolul infinit mai mare în mobilizarea și direcționarea culegătorilor înspre corpusul literaturii populare românești ca formă de dăinuire națională! Din acest punct de vedere a reduce importanța revistei numai la formarea culegătorilor și a unei tehnici de notare (V.Ciobanu) ori a-i găsi merit peren în neorganizarea textelor într-o viziune proprie (Ov. Papadima) sau chiar privită numai ca almanah de texte (P. Ursache) fără a reține organizarea fermă, sistematizată din „tot ce-i făurit de popor în limba curată și neprefăcută” ar fi doar rezultate ale unei investigații formale. Ar minimaliza și munca învățătorimii – în mișcarea culturală a timpului și rolul ei în epocă.

Publicația a fost mereu de actualitate, vie și e ușor de demonstrat că rubricile „articole felurite” cu scop de „îndrumări și

culegeri”, cronica, redacționalele, anunțurile, listele și chestionarele salvează revista de la pură inventariere a faptelor și materialelor folclorico – etnografice deși acesta este meritul de căpetenie.

Funcția evaluativă nu beneficiază decât parțial de utilizarea metodelor matematice sau stilistico – lingvistice deoarece găsim resortul acestei manifestări în alte surse, respectiv în chestionarele Hasdeu, politica școlară a lui S. Haret și impulsul personal firesc, al învățătorimii (preoțimii, studențimii, militarilor, funcționarilor) conștientizată spre realizări mai presus de condiția lor socială (iar în cazul celor puțini de la Ion Creangă, Șezătoarea, Ghilușul nu și de talentul lor), poate și din simțire patriotică notabilă, dacă nu ideală.

Înlăturarea erorilor de apreciere pare posibilă după atâtea decenii, spre a-l resitua pe T. Pamfile în dimensiunea prezentului său și al revistei în panteonul cultural național. Neputând desprinde realizările revistei de redactorul său vom constata la modul simplist că: Prevederile programatice ale mai tuturor curentelor literare de la începutul secolului cereau cultură națională mai ales prin caracterul „poporan” al acesteia (rezultat din valorificarea folclorului și tradițiilor) iar Școala folclorico – arhivistică Pamfile nu face excepție ci doar inversează termenii plecând de la dominanta populară care să marcheze specificul național.

Principiile erau clar exprimate încă în 1905, în citata scrisoare către N. Iorga:

- 1. Nu se culege ceea ce-i mai amenințat să se piardă, prin urmare urgența conservării;*
- 2. Nu se culege cu sistemă. Se impunea cercetarea complexă, sistematică deci și;*
- 3. Încurajarea culegătorilor.*

Adăugăm că acestea au fost inflexibil promovate la revista din Bârlad, iar rezultatele se pot evalua – contabiliza, chiar.

„Albina harnică a poporului românesc” care pentru „mierea sufletului popular” (V. Bogrea) lucra în 27 decembrie 1917, în plin război, pe front, la „Legări și dezlegări”, datini și credințe mărunte (5) și-l entuziasma pe filologul clujean printr-un răspuns la chestionar și pentru „iubirea lui de popor” (6) nu poate fi despărțit

de „fagurii” în care s-au depozitat cele peste douăzeci de compartimente ale creației populare, de către câteva sute de cercetători- culegători, să le zicem ca M. Sadoveanu, „cărturari țărani”. Omul apreciat la Iași, (de N. Iorga, Al. Philippide), București (I. Bianu și mulți alții), Cluj (V. Bogrea ș.a.) popularizat la Cernăuți și Arad de S. Pușcariu („Tribuna din Arad urmează prea frumoasele studii ale d-lui prof. S. Pușcariu sub titlul „Din carnetul unui filolog” în care se aduc pilde multe și din scrierile redactorului nostru d. Tudor Pamfile”) (7), cunoscut la Paris, Viena, Berlin și alte capitale europene a realizat prin revista ION CREANGĂ oglinda folclorică a momentului captând șuvoiul primăvărativ semnalat de ȘEZĂTOAREA întreținând starea de elevație spirituală locală cu tentă naționalistă necesară momentului istoric, exprimând gradul de cultură într-o primenire marcată. Fără pretenții teoretice, deopotrivă revistă de piață dar și de interes științific, ION CREANGĂ astăzi izvor de inspirație și de documentare a îndeplinit o întreită misiune: a teaurizat o comoară gata a fi pierdută și a contribuit la dezvoltarea interesului pentru culegerea, consemnarea prin tipar și cercetarea materialelor; a realizat pași concreți spre unirea politico-geografică prin creații românești de pretutindeni; alături, dar cu mult mai mult decât ȘEZĂTOAREA a făcut să se vorbească de români și creația lor în Europa și în lume. Ajunsă „cea mai bună culegere de literatură populară din țările locuite de români” (8) ea a fost tradusă pentru Regina Maria (9) sau consultată cu folos I. U. Jarnik, G. Weigand, Fr. Pospisil, O. Anderson etc., etc.

Recunoaștem că ar crește spectaculos coeficientul de originalitate în raport cu experiențele anterioare prin critica textuală (în manifestările ei diverse, de la cercetarea istorică – sociologică până la cea arhetipală, stilistică ori structuralistă) dar obiectul lucrării noastre este fixarea definitivă a datelor fundamentale pentru corecta evaluare științifică, reactualizarea unor clare elemente socio-culturale și repunerea în drepturi a celui mai mare folclorist moldovean al unui veac. Chiar insuficienta cuantificare a contribuției revistei ION CREANGĂ în ansamblu și pe specii înseamnă schițarea unei pagini culturale de excepție în secol. Sector de neegalat vreodată

așa cum va rămâne și cel marcat de Industria casnică, Agricultura la români, Cromatică poporului român, Mitologia românească – opera pamfiliară de referință.

Redescoperirea face posibilă valorificarea aceluiași azi din revistă – și opere – mereu deschise interpretărilor viitoare după cum opina și N. Constantinescu. Școala folclorico – arhivistică T. Pamfile a rămas o realitate de netăgăduit.

Mișcarea cultural – folcloristică națională cu sediul temporar în Moldova de Jos, de cel mai mare folos mișcării literar folclorice generale a neamului a atins apogeul în domeniul culegerilor în deceniul II al secolului al XX-lea prin arhivarea unui material de excepțională importanță pentru toate timpurile. Rezultă aceasta din veghea asupra valorilor și nu din seducția ideii de cantitate. A RAMAS un edificiu imposibil de mișcat în structura sa de rezistență oricum ar fi reorganizat și oricine l-ar re-sistemiza. Și numai din ignoranță nu s-ar ține cont de acest pilon al folcloristicii, componentă a pantheonului național.

DACĂ, FĂRĂ ÎNDOIALĂ, TUDOR PAMFILE ESTE UNA DINTRE MARILE PERSONALITĂȚI ALE FOLCLORISTICII NOASTRE ÎN DEVENIREA EI ISTORICĂ, REVISTA ION CREANGĂ RĂMÂNE UN MONUMENT DURABIL AL ÎNTREGII LITERATURII POPULARE ROMÂNEȘTI.”

NOTE:

1 – Ilie Mitu, A.I. Popescu, M. Locusteanu, Cântece bătrânești din Oltenia, C.Cr. Pop. Cronica, 1968;

– M.Georgescu, Z.Georgescu, Flori de câmp, C.Cr. Pop. Craiova, 1969;

– I.Brezeanu, La izvoarele cântecului, C.Cr.Pop. Galați, 1969;

– I.Brezeanu, Studii de limbă, literatură și folclor, Reșița, 1971;

– C.Manolache, Folclor din Prahova (C. Cr. Pop), Prahova, 1972;

– C.Manolache, Și iar verde frunzuliță, C. Cr.Pop., Brașov, 1968;

– I.Bradu, Cântece bătrânești din Bihor, C.Cr. Pop., Bihor, 1971;

– I.Bradu, Folclor din țara Lovistei, C.Cr. Pop., Vâlcea, 1970, Șc.

Pop.

–I.N. Balan, M.Stan, Drag mi-i cântecul și jocul, C. Cr. Pop., Vaslui, 1972.

2 – R. Vulcănescu, Dicționar de etnologie, Ed. Albatros, Buc., 1979, p. 393.

3 – T.P. „Un sfat care s-a mai dat”, I. CR., VII, nr.7, p.193.

4 – T.P. „Mărturisire cerută”, M.C., III, 1914, nr. 5, p.66.

5 – v.mss. X-5092, B.A.R.

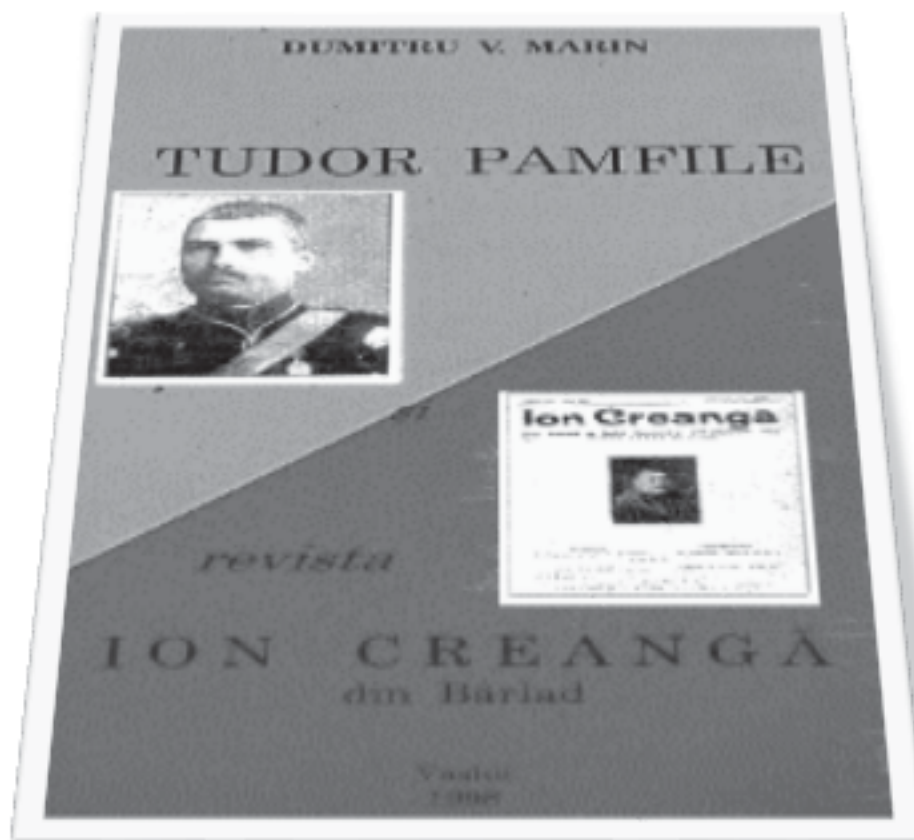
6 – V.Bogrea, „Tudor Pamfile” în „Dacoromania”, II, 1921-22, pp. 893-894.

7 – D.Furtună, Cronica, I. CR., IV, 1911, nr. 4 apr. 1911, p.127.

8 – N.Iorga, „Neamul Românesc literar”, III, 3, reluat în I.CR., IV, p. 95.

9 – N. Iorga a tradus I.CR. IV / 1911 și VII/ 1914 c.f. „N.Iorga și folcloristica românească” în Centenar N. Iorga, Junimea, 1971, 217 pag.”

(Fragment din teza de doctorat „TUDOR PAMFILE și revista ION CREANGĂ din Bârlad”, autor Dumitru V. MARIN, Vaslui, 1998)

Vaslui, 2004 - cu președintele
Emil Constantinescu

D.V. Marin rămâne unic în istoria jurnalismului românesc (9 fișe ample ș.a. în enciclopedia Istorie a jurnalismului), prin grupul de presă întemeiat, condus și susținut 3 decenii, prin interviuri cu 9 șefi de stat, 14 prim-miniștri, Papa Ioan Paul al II-lea (la Krakowia), P.F. Teoctist și Daniel mitropoliți, episcopi, parlamentari de

pretutindeni, cu mii de intervievați, cu mii de articole și sute de EDITORIALE. Este la al doilea record mondial prin REVISTA dinspre jurnalismul real cultural MERIDIANUL CULTURAL ROMÂNESC, care, până la nr.11 înglobează 359 de colaboratori din toată lumea, cu difuzare în 520 de locuri în țară. Este o bătălie (în scris) pentru limba română care este supusă unui atac absolut criminal în condițiile globalizării. Realizează 2 recorduri mondiale, 6 naționale, 4 interjudețene, 26 județene.

9 iulie 2007, Todirești - Vaslui -
interview cu Mitropolitul Ardealului,
ÎPS Laurențiu Streza

Dacă între 1900 – 1920, Tudor Pamfile se zbătea să mai adune „firișoarele de aur” ale creației populare, conștient de dispariția folclorului (cel puțin în dimensiunile momentului) ușor de constatat în realitatea de astăzi, iată, astăzi, însăși limba română este în cel mai mare pericol, prin depopularea țării, prin limbajul computerelor, prin cultura video, prin reformele din învățământ, prin migrația creierelor, prin uitarea limbii în diaspora. Sunt așa de mari transformări

(unificatoare) în comunicare, că, nu numai Ștefan cel Mare, ci chiar marele Mihail Sadoveanu (realizatorul romanului istoric) dacă s-ar întoarce pe pământ nu ne-ar mai înțelege (noi, da, ei...nu). Probabil, acesta este mersul lumii, acum, la această nouă migrație. De aceea M.C.R. este într-o crâncenă bătălie pentru limba română, și iată de ce folclorul viu pe timpul lui Pamfile, după un secol, nu ne mai ajută prea mult în aceste eforturi ale noastre, susținute prea puțin de populația dintre granițele limbii române, deci de pretutindeni, din toată lumea.

Tudor Pamfile reprezintă un modul dintr-o epocă din istoria națiunii noastre. Bârladul cultural al timpului său (un târg mai bine organizat, fostă capitală a Moldovei de Jos, cu prima școală în 1803, apoi publică, în 1830) rămâne prin locul de naștere al lui A.I.Cuza și Gheorghiu Dej, prin contribuții substanțiale la cultura noastră semnate de istoricul Gheorghe Ghibănescu, poetul G.Tutoveanu, folcloristul Tudor Pamfile, episcopul și istoricul Iacov Antonovici, pictorul Nicolae Tonitza, familia de cărturari Codreanu, folcloristul Mihai Lupescu, G.Ibrăileanu, mulți cu prezențe autoritare în învățământul public sau și în politică/știință/administrație. Începutul secolului XX marca o notabilă dezvoltare a învățământului, o importantă afirmare a culturii (prima revistă literară de după Război, Florile Dalbe) și ziaristicii (prin Vocea Tutovei, Lumina, ș.a.) cu ceva mai mult decât Buzău, Focșani, Fălticeni, și evident mai puțin decât Iașul universitar, cel ca număr de populație, aproape triplu.

La doar 50 de km distanță, Vasluiul nu conta prea mult în arealul cultural. Erau câteva școli publice, din 1890 un Gimnaziu, cu primul liceu care funcționează destul de târziu, după primul Război Mondial. Pe la 1910, după ce la Bârlad se înființase încă din 1846, Clasa reală al Codreanului (liceu), în 1870 apăruse primul ziar Semănătorul, și exista aura unui centru cultural-spiritual, Vasluiul abia

se apropia de 10.000 de locuitori și înregistra câteva apariții de publicații efemere, școli în dezvoltare și puține personalități reprezentative (se ridicau matematicianul Gh. Vrânceanu, actorul Constantin Tănase, speologul Emil Racoviță, ministrul Const. Angelescu, Theodor Rossetti ș.a. care cresc și își afirmă valoarea, talentul, capacitățile, departe de Vaslui).

Se observă că la începutul secolului trecut Bârladul este mult-mai reprezentativ în context național, în timp ce după un secol, în cel de al XXI-lea, raportul se inversează: mult mai multe personalități, mult mai bine reprezentat în mai multe domenii, mult mai prezent în competiția românească este Vasluiul. Am organizat aici centrul unui Curent cultural – informațional, unde colaborează teatrologul Valentin Silvestru, se afirmă istoricul și criticul literar Theodor Codreanu, criticul și eseistul Th. Pracsiu, poezii Ion Iancu Lefter, Mihai Apostu, Val Andriescu, Gabriela Ana Balan, dr. Valeriu Lupu, prozatorul Ion Gheorghe Pricop, cel mai mare jurnalist vasluian din toate timpurile Dumitru V. Marin, cercetătorul Vicu Merlan, istoricul Costin Clit, inginerul agronom-oenolog Avram D.Tudosie, istoricii Lucian Valeriu Lefter, Laurențiu Chiriac, istoricul local Dan Ravaru, alți poeți, prozatori, istorici, actori, cu prezențe la nivel de țară. Observație importantă: aceștia sunt oameni care AU ACTIVAT AICI, în condiții de exil la țară, cu greutăți generate de spiritul provincial, fără vreun sprijin financiar, sabotaj, adesea. O altă adnotare specială: Sunt notabile (azi și aici) CENTRE CULTURALE în localități mai mari care sunt susținute=reprezentate de nume importante: la Alexandru Vlahuță (poetă de excepție Gabriela Ana Balan), Berezeni (scriitorul Mihai Andon), Codăești (epigramistul Ioan Hodaș), Costești (epigramistul Ion Toderașcu), Dodești (poetul Mihai Apostu), Duda Epureni (prozatorul și poetul Ion Gh.Pricop), Găgești (muzeograful Marin Rotaru), Ivănești (cântăreața Silvia Ene), Munteni de Jos (cantaautorul Romică Brunchi), Pogonești (rapsodul Andrei Dumitru), Puiesti (poetul Petruș Andrei), Roșiești (istoricul I. Onel), Vetrișoia (poetul, prozatorul și realizatorul unui grup statuar unic în țară, Ion Măcnea), Vutcani (istoriograful Ion Diaconu). Acest rapid inventar ce evidențiază cele mai pregnante personalități locale dintre alte sute de

creatori de suprafață mai redusă (v. numeroase articole și cărți) e fapt care ne îndreptățește să vorbim de un veritabil Curent cultural-informațional din jurul ziarului Meridianul de Iași-Vaslui-Bacău și revistei Meridianul Cultural Românesc, al posturilor de radio +Tvv.

Bârladul este reprezentat astăzi de poetul Simion Bogdănescu, alt poet retras, Cristian Simionescu, de sculptorul Marcel Guguianu (+), conducătorul revistei Baaadul literar, Gruia Novac, pictorul impresionist Năstase Forțu, pictorul Dragoș Pătrașcu, alți câțiva istorici printre care Elena Monu, Oltea Gramaticu, M. Proca.

În domeniul presei mai există la Bârlad,(la 55.000 de locuitori), Est News, iar la Vaslui(54.500 locuitori, cifra mai mare e nereală pentru că include masa de basarabeni cu cetățenie românească dispăruți în Uniunea Europeană), Vremea nouă, Obiectiv, Monitorul, Meridianul de Iași-Vaslui-Bacău, cu câțiva combatanți de merit: Cristian Nicolae Lapa, Lili Trifu, Romeo Crețu, Daniel Tănăsuc, Loredana Ciobanu, Lucian Timofticiuc, Aurina Petrea-Știrbu, Simona Mihăilă, cercetătorul Paul Zahariuc ș.a. Posturile de radio UNISON, televiziunea Vaslui completează acest sector, de unde s-au ridicat Lucian Pârvoiu, Cătălin Striblea ș.a. acum la presă națională. În domeniul artistic există Teatrul Victor Ion Popa (Bârlad) și Ansamblul Trandafir de la Moldova (Huși), Rapsodia Vasluiului, cu interpreți tineri valoroși: Cosmina Adam, Denisa Ciobanu, ș.a. Dintre oamenii de afaceri stabili în aceste decenii, familia Ghiorghe Safir, Adrian Porumboiu, patronii turci de la Rulmentul-Bârlad, ș.a.. Toți aceștia, absolut toți, au fost promovați și cultivați de Grupul de presă și cultură (S.C. CVINTET TE-RA SRL) condus de prof. dr. D.V. Marin.

„CĂUTĂTORUL DE NOIMĂ CULTURALĂ

Numele prestigiosului profesor doctor DUMITRU V. MARIN este legat pe veșnicie de cultura județului Vaslui, întrucât el a fost cel care mulți ani a asigurat în această zonă o activitate cultural –istorică, jurnalistică și etnografică extrem de consistentă. Distinsul

**Dr. în istorie
Laurențiu CHIRIAC**

Profesor este cel care a lucrat mereu la zidirea fundamentelor culturale ale cetății Vasluiului și, în general, ale județului Vaslui, contribuind la cristalizarea unui spirit autohton și la afirmarea unor personalități culturale locale, fapt pentru care oricând el își merită lauda și cinstirea noastră, a tuturor. Tocmai de aceea, pe bună dreptate, DUMITRU V. MARIN poate fi considerat un excelent creator de cultură locală.

La ceas aniversar, lui DUMITRU V. MARIN i se cuvin aceste gânduri de evidențiere a mării sale personalități și a faptelor sale deosebite, arătându-i omagiul nostru în fața extraordinarelor merite pe care le are! Totodată, acest cărturar nu a abdicat niciodată de la culturalitatea vasluiană și a participat activ și s-a implicat în importante activități cultural-artistice ale urbei pe care o slujește cu sufletul. Însă, marea cucerire posibilă a profesorului DUMITRU V. MARIN în cetatea Vasluiului e aceea că nu a fugit din fața vieții și a provocărilor ei. A știut să adulmece frumusețea vieții, s-a grăbit încet. De aceea, și-a câștigat libertatea de a avea aici succese, eșecuri, bucurii, responsabilități, învățând să se descurce cu ele. Din toate acestea, a rămas prizonierul propriei conștiințe, dar a devenit ceea ce gândea cu adevărat! Un creator de cultură și un spirit aparte!

Gândindu-ne acum și la împlinirea celor 25 de ani de existență ai primei televiziuni particulare din România – TV VASLUI, am considerat că meritul cel mai mare al prof. dr. DUMITRU V. MARIN – cel care a creat acest post de televiziune și unul dintre cei mai de seamă oameni de cultură vasluieni – a fost să-i determine pe semenii săi să se ridice spre orizonturile cunoașterii și ale luminii cultural-spirituale, iar prin ceea ce a făcut important pentru comunitate a devenit un adevărat formator de opinie în rândul cetățenilor. Această adevărată școală vasluiană de jurnalism - în jurul căreia s-a coagulat și postul de radio UNISON și ziarul „MERIDIANUL” – a constituit o adevărată rampă de lansare a valorilor, pentru că a cerut mai mereu o cantitate enormă de viață și de noblețe sufletească. În fond, generații întregi de jurnaliști, redactori și reporteri ai săi au lucrat la zidirea spiritului și au contribuit la cunoașterea unor oameni deosebiți ai locului.

Astfel, templul libertății de exprimare și de informare pe care l-a creat DUMITRU V. MARIN – atât prin televiziune, prin radio, cât și prin ziar și prin tânăra revistă „MERIDIANUL CULTURAL ROMÂNESC” – va rămâne în memoria noastră ca un etalon al mass-mediei vasluiene de după Revoluție, iar reflectarea fidelă a vieții cotidiene și a locuitorilor din județul Vaslui, și nu numai, a condus la formarea unui adevărat simț civic. Reflectarea cu obiectivitate a tradițiilor istorice, culturale și prefacerile moderne din această zonă românească, cu rânduielile mai mult sau mai puțin chibzuite ale oamenilor săi, a dat posibilitatea celor care nu ne cunoșteau să adulmece parfumul epocilor pe care le-am trăit.

Așadar, DUMITRU V. MARIN rămâne pentru noi o viață împlinită de om care și-a clădit singur faima și care iată că a intrat deja în binemeritata-i poveste unică. Vârsta acestui dinstins domn e doar un teanc de călătorii culturale care s-au îngrămădit de-a lungul anilor într-o veritabilă devălmășie a sufletului său, fiecă acțiune a inițiativelor sale culturale, literare, jurnalistice sau de orice fel fiind dulcele dor de toate pentru oameni și pentru Pământul pe care l-a străbătut cu pașii inimii. De altfel, sufletul său e o dulce zăbavă a alergării departelui, către spirit și valoare! Creația sa literară, cea cultural-istorică și cea jurnalistică constituie șoapte fidele ale unor clipe de seducătoare anarhie sufletească, tumultul dorințelor sale visate, dar și un dat al Dumnezeiescului din el!

Din acest punct de vedere, DUMITRU V. MARIN rămâne o matrice a unui spirit rafinat care pulsează diafanic către noima culturală și către curata renaștere interioară a oamenilor de creație. Tocmai de aceea, hoinara sa inimă a fugit mai mereu către străfundul neastâmpărului celorlați. De fapt, Profesorul și-a ancorat creația în zona spiritului și a înălțimilor culturale ale județului Vaslui. Freamătul grațios al creației lui e o suavă descătușare de lumină hărăzită, revărsată imagistic într-o estetică a trăirilor sufletești, dar și o simfonie a plăcutelor clipe intense ale creației. Sufletul său ascultă și acum în goană cum noaptea picură egal penumbra gândului său pribeag! În fond, galopul fierbinte al înzvăpăiatei sale inimi e un surghiun al neastâmpărului a toate ce-i ființează, dar și zborul care

veghează cu aripi de iubire asupra creatorilor adevărați și asupra actelor autentice de cultură. Chemarea atavică a sufletului său vine din graba fecundă a lumii care îl neliniștește și care-i determină o binecuvântată sorbire cu nesaț a flămândului elixir al destinului său și al culturii locale.

În fine, gândul și imploziile sale de neliniști îl răstignesc pe Profesor în spiralele timpului, iar cântul sufletului său respiră mai mereu înspre văzduhurile spiritului uman. Globul intim al adâncurilor sale profunde se rostogolește în fiecare an în fluiditatea contrastelor sale, Profesorul ascultându-și răbdător intuiția valorii, iar umbletu-i și-l pornește totdeauna dinspre el înspre departe.”

Dr. în istorie Laurențiu CHIRIAC – Vaslui
(M.C.R. nr. 5/2016, p.18)

„VIAȚĂ LUNGA, PUTERE SI SĂNĂTATE, JURNALIS- TULUI DUMITRU V. MARIN!

Poetă – Gabriela Ana BALAN

75 de ani este fără puțință de tăgadă, o vârstă frumoasă care te obligă să faci un popas pe cărările întortocheate, uneori drepte alteori abrupte ale vieții și să privești peste umăr. Dacă îți place ceea ce vezi, ce ai lăsat în urmă, înseamnă că de acum încolo calea îți este lină și vei merge pe un drum cu victorii, culegând roadele muncii de-o viață. La o astfel de răscruce a ajuns prof. dr. Dumitru V.

Marin. Privind în urmă, aș spune fără ironie că îi mai trebuie o viață ca să rememoreze și să aștearnă pe hârtie toate realizările. Este în primul rând jurnalistul care știe să scoată în evidență valorile culturale ale „greu-încărcatului de probleme sociale” județ Vaslui. A cutreierat de-a lungul și de-a latul, la pas, bătând din ușă în ușă,

cărările Văii Zeletinului și a teaurizat fiecare gest, fiecare vorbă și fiecare obiect de valoare care i-a ieșit în cale. Pe undele radio sau tv a arătat întotdeauna fața frumoasă a județului. Poate mai mulți sau puțini știu, Dumitru V. Marin este un romancier de o sensibilitate aparte, pe floarea lui de cireș ninge într-o frumoasă poveste de dragoste adolescentină. Este jurnalistul demn de cartea recordurilor, se mândrește cu performanțe care ne fac cinste.

Am privilegiul să mă număr printre colaboratorii cărora le-a deschis paginile și sufletul Revistei Meridianul Cultural Românesc. La ora când în țară multe reviste culturale își încheiau activitatea, altele înotau în datorii sau mai apăreau doar în format electronic din cauza lipsei banilor de tipar, Dumitru V. Marin a lansat revista care are deja cinci(11,n.n.) apariții cunoscute pe toate meridianele lumii. După primul număr au apărut deja voci care nu îi dădeau șanse de supraviețuire. Cu argumente puerile, se legau uneori de o virgulă, alteori de o cratimă lipsă, dar de fiecare dată caravana a mers mai departe. Și a mers, mult și bine, pe un drum ascendent! Dumitru V. Marin știe că numai după ce plesnesc mugurii înfloresc cireșii și nu se oprește din drum! Duce în spate ani grei de istorie culturală. Cred cu smerenie că o societate se dezvoltă prin cultură, aceasta fiind coloana vertebrală. Cei care pun opreliști, din funcții înalte sau doar din fotoliul de cititor, lovesc în cultură după modelul bolșevic și duc mersul societății în direcție greșită. Fiind născută în Sibiu și având primul contact cu lumea scrisului acolo, îmi vin în minte vorbele regretatului regizor de geniu Iulian Vișa, fost director al Teatrului sibian „Radu Stanca”. Într-un interviu pe care mi l-a acordat după Revoluție, când instituția culturală trecea prin cea mai grea perioadă, îmi spunea: „Se intenționează ca lumea să fie ținută în continuare în prostie, ca altcineva să dirijeze. Ei își pregătesc pătura pentru alegeri. (...) Numai la Sibiu e stare anticulturală! Se fac mișcări de diversiune, care să atragă atenția de la problemele importante”. (Interviu publicat în cotidianul sibian „21 Radical”, vineri 13 septembrie 1991).

Astăzi, când Sibiu se mândrește cu titlul de Capitală Culturală Europeană și cu al patrulea din lume ca mărime festival de

teatru, cu alte festivaluri internaționale de muzică și poezie de anvergură, vă puteți imagina încotro s-ar fi îndreptat destinul burgului dacă acele strigăte de ajutor nu ar fi fost auzite, dacă noi, cei din presa vremii nu am fi fost receptivi, nu am fi transmis mesajul corect și nu s-ar fi investit în cultură?! Este trist din păcate că și azi la Vaslui încă mai trebuie să țipăm pentru a ne face vocile auzite. Dar este bine că se strigă în cor. Dumitru V. Marin este protagonist.

Încearcă din răspuțeri să pună în balanță jurnalismul cultural, promotor al valorilor perene, în detrimentul știrilor de doi bani, defăimătoare și uneori neargumentate care dau o notă proastă județului. De ce tonul meu acum când scriu este vehement? Pentru că, având mulți prieteni care luptă pe baricade în bătălia pentru păstrarea scrisului românesc din afara granițelor, încerc să le recomand acestora ce avem noi mai bun în acest județ despre care ei știu că este al șomerilor, al violatorilor, al criminalilor, al spitalelor insalubre etc. Chiar auzeam uneori la un post tv aberația că județul Vaslui se vede de pe lună ca Zidul Chinezesc! Pe cine să mai mire? Și ce altceva pot să le recomand prietenilor decât evenimentele, revistele culturale cu care ar trebui să ne mândrim? Chiar am reușit să prezint revista Meridianul Cultural Românesc și să aduc în paginile sale nume mari, recunoscute pe plan internațional, cum ar fi poetul Adrian Grauenfels (Israel), poeta Renate Müller (Germania), scriitorul Lucian Dumbrovă (Portugalia) etc. Sunt tristă spuneam, pentru că în săptămâna în care la Bârlad, de exemplu, la Centrul Cultural „Mihai Eminescu”, cu ocazia lansării unei antologii de poezie, s-a strâns public demn de o manifestare națională, și numeric și valoric, în acest timp presa locală și cea națională, bine hrănită cu știri scandaloase de dragul audienței, prezentau un circ din camera de gardă a spitalului bârlădean, un caz izolat, între un medic și o pacientă care se certau cu un limbaj vulgar! Cu așa ceva vrem să ieșim în lume? Ce să mai spun atunci când recomand scriitorilor străini revistele vasluiene de cultură și aceștia, căutând să le citească pe Google, descoperă adevărate fantasmagorii! În realitate, să menționăm că revista „Baaadul literar” de exemplu, reprezentativă pentru Bârlad, este distinsă cu premiul și medalia „Teiul de argint”, 2015. Este

dureros când loviturile sub centură vin din interior, pentru că pe Google citim că este o revistă făcută pe banii contribuabililor etc. (știri locale).

Din afară, ecurile venite de la importanți oameni de cultură ai momentului sunt pozitive: „Am avut plăcerea să contribui recent la REVISTA MERIDIANUL CULTURAL ROMÂNESC, scoasă sub bagheta domnului Dumitru V. Marin, o publicație de cultură de o înaltă ținută și o deosebită estetică” (Adrian Grauenfels, Asociația Scriitorilor Israelieni de Limba Română). Haideți să învățăm să prețuim valorile și acolo unde sunt defecte, să le corectăm, nu să împrășcăm cu noroi. Să prețuim ceea ce merită prețuit! În îndelungata sa activitate jurnalistică, Dumitru V. Marin a învățat că merită să se zbată atunci când nu este singur în lupta de promovare a valorilor culturale și are în spate o echipă de elită, nume de profesori universitari, academicieni, scriitori importanți din Moldova și toate regiunile țării, i-au fost alături la o mulțime de evenimente. Nu s-a dat bătut și a mers mai departe, a căutat și a descoperit valori și printre tineri. Personal mă mândresc cu o Diplomă de merit pe care mi-a oferit-o în cadrul manifestării „Omagiu cărții vasluiene” pe care a organizat-o în octombrie 2015 și a ajuns la cea de-a doua ediție.

În cartea domniei sale intitulată „25 Tv.V - istorie și cultură” am fost onorată să semnez câteva rânduri prin care uram „La mulți ani!” și trustului de presă pe care îl conduce.

Nu se poate disocia numele Dumitru V. Marin de istorie culturală. Întreaga sa muncă, bogata bibliografie o dovedesc.

Azi, când îi spun „La mulți ani!” o fac cu bucurie dar și cu mărturisita dorință de a realiza cel puțin atât cât a realizat domnia sa în cei 75 de ani de viață. Recunosc, știu de pe acum că îmi va fi imposibil! Dar îmi propun acest lucru și aș vrea să o facă și alții!

Poetă Gabriela Ana BALAN – Vaslui
(M.C.R. nr. 5/2016, p. 8)

Scriitor – Dumitru BRĂNEANU

„Apărută cu aproape 3 ani în urmă, revista *Meridianul Cultural Românesc* s-a dovedit o inspirată inițiativă a inimosului profesor, ziarist și scriitor Dumitru V. Marin. S-a dovedit în timp că apariția revistei nu a fost numai pentru a completa o nișă, era necesară pentru a acoperi o plajă

mult mai mare cu privire la activitatea de informare și atitudine în zona culturală, dar și socială, psihoculturală, și cetățenească în domenii diverse ale existenței românești contemporane. În același timp revista reflectă și o atitudine despre evoluția culturală, științifică, de istorie, de istorie literară și estetică, de creație în domenii artistice, muzicale și literare. Este o revistă despre trecut, prezent și viitor cu privire la cultura românească de pretutindeni. Dincolo de formă fondul este unul la înălțimea momentului. După zece apariții revista s-a maturizat și deja nume consacrate ale mediului cultural și științific românesc publică în această revistă. Inimosul dar și talentatul manager de revistă prof. dr. Dumitru V. Marin reușește parcă printr-o aplicație de magician să atragă spre reviste lucrări în premieră în domeniul cercetării literare românești dar și internaționale, în domeniul istoriei artelor, dramaturgiei. Valoroase articole de eseistică dar și lingvistică publicate de specialiști de primă mână. Foarte importantă este și promovarea creației autentice românești și străine în domenii precum poezia, proza, dramaturgia. Tinere talente își găsesc în această revistă exprimarea talentului și a drumului spre consacrare. Revista a crescut număr de număr și acum este deja un nume în spațiul cultural românesc de pretutindeni. Ca în orice activitate de management cultural meritul pentru succese sau insuccese revine echipei manageriale a revistei. Și totuși, dirijorul este factorul cheie care face ca orchestra să nu cânte fals și să aibă succes. Felicitări domnului Profesor Dumitru V. Marin și echipei sale redacționale pentru reușită

și credem că revista are un viitor de succes. Din păcate susținerea financiară poate face diferența.”

Scriitor Dumitru BRĂNEANU – Bacău,
(M. C.R. nr.11/2017, p. 155)

„Dragi prieteni,

*apare iarăși caruselul festiv al lui "Scriviamo..." (Să scriem), prieteni autori au colorat poezia cu o mie de nuanțe, întotdeauna sunt atât de mulți care își doresc să fie prezenți pe aceste pagini... La noi în Italia unde grupul trăiește, aceasta a devenit o întâlnire prestigioasă, atât de mulți, poate prea mulți, ar dori să-și pună semnătura sub poemele publicate! Se știe că acest lucru nu este posibil pentru toți deodată. Din nou mulțumim editorului pentru spațiul acordat, noi, din partea noastră, încercăm să oferim ce-i mai bun. O lectură plăcută! Ne veți citi atât în italiană, cât și în română. **SCRIVIAMO** se extinde cu fiecare zi mai mult. Vă îmbrățișez și pe curând.*

Daniela Straccamore (traducere în lb română: Rodi Vinau)
(M. C.R. nr.11/2017, p. 22)

„...Incursiunea în lumea operei lui Tudor Pamfile, operă în care revista „Ion Creangă” ocupă un loc de prim ordin, propusă în acest studiu dens, documentat, scris cu mare grijă pentru adevăr, dar și pentru „mai dreapta cinstire” a folcloristului de la Țepu, oferă o lectură extrem de instructivă și deschide o poartă către recuperarea integrală a acestui prețios obiect de patrimoniu. Găsim în paginile cărții o adevărată pledoarie pentru cunoașterea revistei și a mentorului ei, pentru fixarea locului său în vremea respectivă, dar și a prelungirilor sale în timp, căci Pamfilie și revista „Ion Creangă” acoperă o epocă și au făcut școală. Când timpul se va arăta încă mai „răbdător” cu oamenii și imensul „corpus” de texte adăpostit în paginile publicației de la Bârlad va putea fi restituit într-o ediție critică integrală se va spune că testamentul lui Pamfile a fost respectat și legatarul său moral de astăzi și-a împlinit, cu asupra de măsură, misiunea.”

Prof.univ.dr. Nicolae CONSTANTINESCU
 Facultatea de Litere Universitatea din București
 (cuvânt introductiv la cartea „TUDOR PAMFILE și revista ION CREANGĂ”,
 autor Dumitru V. MARIN, Ed. Cutia Pandorei, Vaslui, 1998, p. V)

<p>PAMFILE Tudor, n. 11 iun. 1883, Țepu, jud. Tecuci – m. 16 oct. 1921, Chișinău. Șc. pr. Țepu, jud. Tecuci (1891–1893) și Tecuci (1893–1895); st. gimn. (1895–1899); șc. militară din Iași (1899–1904); șc. de ofițeri de infanterie și cavalerie din Buc. (1904–1906). Activitate de folclorist, istoriograf și publicist la Bârlad (1906–1920); predă ist. la șc. gradelor inferioare din Regimentul 3 roșiori din Bârlad (1907); întemeiază, la Bârlad – împreună cu G. Tutoveanu și Toma Chiricuță – Acad. Bârlădeană (1 mai 1915). Între anii 1918 și 1921 desfășoară activitate culturală la Chișinău. Înființează și conduce rev. <i>Ion Creangă</i> și <i>Miron Costin</i> și face parte din comitetul de conducere al rev. <i>Florile dalbe</i> și <i>Freamântul</i> (la aceasta din urmă – secretar de redacție). Colab. și la <i>Analele Academiei Române</i>, <i>Calendarul foii «Lumea și țara»</i>, <i>Calendarul gospodarilor</i>, <i>Calendarul «Ion Creangă»</i>, <i>Calendarul învățătorilor</i>, <i>Calendarul Ligei</i>, <i>Calendarul «Lumina poporului»</i>, <i>Calendarul «Neamului românesc»</i>, <i>Calendarul național al ziarului «America»</i> (Cleveland, Ohio), <i>Calendarul poporului</i>, <i>Calendarul sătenilor</i>, <i>Conversări literare</i>, <i>Cuvânt moldovenesc</i>, <i>Floarea darurilor</i>, <i>Însemnări literare</i>, <i>Lamura</i>, <i>Lumina poporului</i>, <i>Sfaul Țării</i>, <i>Șezătoarea</i>, <i>Viața literară și artistică</i>, <i>Viața românească</i>, <i>Vocea Tutovei</i> ș. a</p>	<p>MARIN Dumitru V., n. 28 apr. 1941 M. a făcut o pasiune de o viață pentru cercetarea operei și vieții lui Tudor Pamfile, despre care a publicat multe articole, din a căru operă a tipărit o antologie de proză pop. (<i>Basme</i>, ed. îngr. de ~, Junimea, Iași, 1976, 121p.) și despre care a tipărit un st. mai amplu: <i>Tudor Pamfile și revista «Ion Creangă»</i> cu un cuvânt înainte de prof. univ. dr. N. Constantinescu (Edit. «Cutia Pandorei», Vaslui, 1998, 294p.), scris cu participare vădită, uneori evitând cu greu tonul hagiografic, în care examinează condițiile formative ale rev., contribuția ei la realizarea unui corpus al folc. rom., compartimentele rev. «Incursiunea în lumea operei lui Tudor Pamfile, – apreciază pref. – operă în care revista “Ion Creangă” ocupă un loc de prim ordin, propusă în acest studiu dens, documentat, scris cu mare grijă pentru adevăr, dar și pentru “pentru mai dreapta cinstire” a folcloristului de la Țepu, oferă o lectură extrem de instructivă și deschide o poartă către recuperarea integrală a acestui prețios element de patrimoniu.»</p>
<p>Fragmente din „Dicționarul Etnologilor Români”, autor Ioan DATCU, Editura Saeculum I. O., București, 1998, p.133, 65./Pamfile, născut pe 10.06.</p>	

Relativ la perioada creativ – organizatorică: Pamfile a reușit în 15 (doar cincisprezece!) ani (1903 – 1919) o operă de intensitate și valoare egală cu cea a lui Mihai Eminescu, într-un domeniu mai puțin cercetat, dar care, spre meritul Academiei Române, făcea obiectul atenției și preocupărilor acesteia. Ion Bianu care-l descoperise și pe Simeon Fl. Marian (cel care realizează primele studii asupra mitologiei poporului român), care-l încuraja și pe Artur Gorovei (studii și culegeri folclorice, prima revistă românească de folclor – Șezătoarea) intuind pasiunea care clocotea în pieptul lui Pamfile îl sprijină intens și permanent drept care „majoritatea scrierilor lui Pamfile au fost combinate împreună în prea plăcute convorbiri”. Cel puțin pentru vol. „Jocurile de copii”, „Agricultura la români”, Cromatica, Mitologia românească, aportul său este determinant.

Între 1908 – 1916 (anul mobilizării pe front) apar cele mai valoroase opere pamfiliene, cele mai numeroase culegeri populare, cele mai importante inițiative culturale, se impune ca mare autoritate.

Cum îmi scria cercetătorul dr. Ovidiu Papadima, valoarea vol. Mitologia românească va crește tot mai mult odată cu trecerea timpului. Dar și revista ION CREANGĂ îi va asigura prețuirea și admirația urmașilor peste secole.

D.V. Marin a beneficiat de o mai lungă perioadă de afirmare și organizare a intelectualității vasluiene, dar între 1990 – 2017 a fost timpul marilor realizări, odată cu înființarea primei televiziuni private din România (5 dec. 1990, licența 001/TV), apoi a celor două posturi de radio 1993 – 1994, ziarul Meridianul (1996), revista Meridianul Cultural Românesc (2015), apariția volumelor tipărite. Cele aproape 3 – trei – decenii i-au prilejuit profesorului cercetător posibilitatea de a consemna înfăptuiri unice: 2 recorduri mondiale, 6 naționale și 26 județene (vezi, Recorduri... Recorduri...)

Școala neoficială de presă (peste 500 de persoane), rolul deosebit jucat ca personalitate culturală județeană (inclusiv politică) prin durată, varietate, valoare și influență organizatorică, opera

personală, au fost realitățile pentru care a fost recunoscut ca cel mai mare jurnalist vasluian din toate timpurile.

Opera personală (peste 20 de cărți), promovarea adevăratelor valori naționale și mondiale (nu numai prin Meridianul Cultural Românesc) l-au impus ca unul dintre acele „Turnuri Gemini” în județ, alături de criticul și istoricul literar hușean Th. Codreanu.

CONDIȚIONALITĂȚI

Se obișnuia cândva să se scotocească în condițiile social – economice, istorie, cultură pentru a se depista cauze sau chiar efectele vreunui eveniment social sau gest singular. Până la urmă chiar nimic nu poate apărea din neant. Deci și apariția celor doi promotori de care ne ocupăm nu poate fi îndepărtată de realitatea unor vremuri, dar perspectiva analizei noastre este cumva inversă: omul care sfințește locul și nu realități favorabile care-l impun.

De reținut cel puțin 2 aspecte: a) niciunul n-a fost vreun potentat local căruia să-i curgă bani pentru influența sa ori șpăgi pentru serviciile sau toleranța celui în funcție; b) doar prin eforturi proprii și trudă (în toate sensurile) s-au situat în fruntea unor aspirații (poate cu aceleași aspirații dar cu mai puțină competență) care să alimenteze un suflu special cerut de momentul istoric. Ar fi și al 3-lea:

nu a existat nici un sprijin local, ba, dimpotrivă, ceea ce a făcut ca până și locul de veci al unuia să fie la cimitirul din Tecuci, iar al celui de al doilea, la Vaslui, prin eforturile familiei. Redescoperit târziu, ca și opera sa, absolut unică, într-o perioadă când alergătura după ban e distrugătoare iar eforturile oficialităților și statului sunt nule în direcția reconsiderării valorilor românești, Pamfile nu va mai fi repus pe soclul meritat, probabil, niciodată.

Vom lua ca moment de referință anii 1912 și 2012.

Bârladul avea un primar politician, N. Grigoriade, puțin aplecat asupra problemelor folclorului și etnografiei. De prefectură nu se putea vorbi. Exista însă o atmosferă culturală specifică datorată unor personalități locale și unor boieri aplecați spre învățământ și cultură (de altfel „modalitate” electorală și de influență socială) comparabilă dar superioară situației din Fălticeniului lui Artur Gorovei, Tecuciului lui Ștefan Petică, Bacăului lui G. Bacovia, Focșaniului, mult diminuat ca rol după Unire.

Marea șansă a lui Pamfile s-a numit ACADEMIA ROMÂNĂ.

În Vasluiul anilor de după 1990, se manifestau zbateri ale unor creatori ca Ion Iancu Lefter, Const. Slavic, Th. Pracsiu, Ioan Baban, D.V. Marin, Paul Munteanu și se înregimentau politic mai toți care credeau că pot reuși, eventual oportuniști ca Georgică Alexandrache (+), Constantin Alexandru (+ nov. 2017), Petre Iosub (+) tare activi ca aparținători unor partide care până la urmă le-au deturnat cursul vieții (înspre politică). Structurile vechi comuniste (și acum într-o viermuială ombilical legată) și-au trimis reprezentanți în mai toate partidele dar păstrându-și legăturile subterane, afecțiunile de grup, interesele. La Vaslui n-a existat niciodată opoziție pentru partidul de guvernământ (PSD), unde, însă, a fost totdeauna un cap

Palatul Administrativ

bun organizator, cu grijă de membrii clanului (în alegeri câștigători cu 70–90%).

După 1989, după un Deceniu al dușmăniei, după ivirea unui curent Cultural – informațional, nu s-au alocat fonduri locale sau guvernamentale pentru dezvoltarea culturii în județ ci doar menținerea în activitate a instituțiilor existente de ani mulți, pentru că aici au fost plasați oamenii partidului, chiar și lipitorii de afișe. Unul dintre aceștia a ajuns prefect. Primarii au fost în paralel cu tot ce a însemnat cultură locală, cu grija lor clară de a-și sprijini familiile și protejații, de a desființa oponenții politici sau intelectuali.

Marea șansă a profesorului D.V. Marin a fost libertatea presei (de după 1989).

OMUL CA MĂSURĂ A LUCRURILOR este vizibil atât în cazul lui Pamfile cât și al lui Marin.

Cu amărăciune, în ION CREANGĂ din 1919 („O lămurire”), ofițerul folclorist scria că revista și destinul său cultural n-au avut nici o legătură cu Bârladul, decât că acolo și-a trăit viața și degeaba se împăunează acesta cu rezultatele muncii sale. Își păstrase legătura cu G. Tutoveanu, cu editura și câțiva învățători localnici, dar plecase de la Zorleni înv. Mihai Lupescu, așa că legătura sa cu Bârladul chiar se rupsese prin mutarea sa la Chișinău (unde a murit pe 16 oct. 1921, la Spitalul militar și a fost înmormântat la Vistierniceni, lângă capitala Basarabiei). Oficialitățile tecucene (și Tecuciul îl revendică) nu au acordat nici măcar un loc de veci în cimitir, repatrierea ofițerului fiind asigurată de Elena Gheorghiu, care i-a ridicat și un modest monument, în 1922. Colonelul Ion T. Pamfile mărturisea că monumentul de bronz ridicat de un alt mare folclorist, preotul Dumitru Furtună, la câțiva ani (1928), a fost topit de comuniștii care-l considerau nu un erou ci un moșier reacționar. Revista de folclor TUDOR PAMFILE rămâne, însă, monument destul de trainic, chiar dacă altele lipsesc. Totuși la Țepu este un bust, la Tecuci, un altul, la școala 4 din Bârlad, altul (am realizat reportaje de la inaugurare).

Exact aceeași este și situația lui D.V. Marin care-și susține grupul de presă și revista *Meridianul Cultural Românesc*, alergând prin 4 județe și renunțând la o bună parte din agoniseală pentru tipărire și toate cele necesare. Dintr-un elan patriotic s-a propus primăriei să i se doneze clădirea – sediu pentru muzeu și primarul a refuzat zicând că n-are nevoie. Inginerul Vasile Pavăl, ca primar, ar fi putut asigura fonduri, măcar cât la nivelul Bârladului, pentru inițiative culturale, fapt privit mereu cu mare adversitate chiar dacă sunt zvâcniri rarissime, chiar dacă se înregistrează 2 recorduri mondiale. Vasluiul n-are nici un merit în apariția și mai ales existența acestei reviste de circulație mondială, dar câțiva creatori de marcă dimprejur asigură ceva liniște și forță: Prof.dr. Alexandru Ionescu, Dr. Valeriu Lupu, prof.dr.ing. Avram D. Tudosie, prof. Th. Pracsiu, prof.dr. Th.

Codreanu, scriitorul I. Gh. Pricop, poeta Gabriela Ana Balan, prof. S. Bogdănescu, Laurențiu Chiriac și destui alții.

Revenind la sprijin local: păgubos pentru arealul românesc, a fost dintotdeauna promovarea de către partide, și sprijin prin vot, a unor cetățeni de vază cu limitate opțiuni culturale, deși, argumentul cultural devine electoral principal. Politica locală vasluiană nu a militat vreodată pentru impunerea valorilor locale ci, dimpotrivă, a încurajat detractori și slabi creatori în funcție doar de interese imediate și individuale. Din această cauză, doar post-mortem se invocă mari personalități născute aici, cu care să apară în fondul spiritual național (e o discuție lungă...) care să fie embleme cât mai reprezentative, deși acelea n-au primit vreun sprijin local, vreodată.

E aceeași amărăciune ca a lui Tudor Pamfile: Vasluiul se poate împăuna cu meritele unui mare jurnalist pe care, doar l-a lăsat să trăiască și l-a sabotat să creeze. Un concetățean din Țepu, prof. Gheorghe N. Vasilache era tare bucuros de realizarea acestei cărți remarcându-i autorului (19.11.2017) aceeași forță, aceeași perseverență, capacitate profesională, talent (în domenii diferite, dar importante) deschizător de drumuri cu realizări unice, urmașul valoros al lui Tudor Pamfile, adăugându-i în aceeași familie și pe Ion N. Oprea de la Iași, Vasile Ghica de la Tecuci. Bineînțeles un ziarist își suportă soarta sa particulară, folcloristul suportând și el prea multe malversațiuni deși se bucura și de înaltă prețuire academică.

Revenind la anii 1912, respectiv 2012:

Tudor Pamfile era în culmea realizărilor sale, conducea direct și indirect 12 publicații din țară, pregătea apariția unei reviste de istorie și documente vechi (*Miron Costin*), înființa Societatea revistei ION CREANGĂ, Calendarul revistei, realiza numeroase excursii de studii și cercetare în județ și în țară, lucra la unica Povestea lumii de demult și Agricultura la Români (ap. în 1913), tipărise câteva volume de culegeri istorice, folclorice, etnografice și avea sub teascurile Academiei unicul în istorie cultural – populară volumul *Cântece de țară*, întârziat din cauza discuțiilor în Academie despre metoda de culegere. Mai avea împrejur cea mai mare parte a culegătorilor învățători, preoți, funcționari, militari, din țară și Ardeal, care se vor

aduna sub cifra impresionantă de 276 de colaboratori! Magazinul de texte pe care-l visa pentru Corpusul folclorului românesc era aproape împlinit! Războiul din Bulgaria, din 1913, nu l-a perturbat mult, avându-l alături pe administratorul revistei Mihai Lupescu, un extraordinar culegător și mare folclorist, care a întârziat apariția până la întoarcerea sa de pe câmpul de luptă.

În 2012, Grupul de presă condus de D.V. Marin includea TVV (adică televiziunea Vaslui, prima televiziune privată licențiată din România, Licența 001/TV), cele 2 posturi de radio Unison (Vaslui și Bârlad – rețea) și din 1996, ziarul *Meridianul* care va fi extins și în județele Iași, Bacău, Galați. Prin lege nu se putea o putere mai mare de 100 W la TV și 300 W la radio. Tirajul ziarului a variat de la 1.200 la 6.000 de exemplare, difuzate prin chioșcuri, abonamente, ambulanți.

CV-ul directorului – proprietar devenise impresionant prin operă, *TVV – 15... explozia, Zăpada pe flori de cireș, Meridianul...* o istorie a presei locale și a Curentului cultural informațional, *Festivalul Național al Umorului „Constantin Tănase”*, *TV – Vaslui – România – Europa, Giurgioana... sat – biserică – oameni* și, printre altele, lucra la vol. *Cu Eminescu, dascăl de suflet*. Continuau simpozioanele locale, interjudețene, naționale, lansări de cărți, participări la întâlniri cu BBC, VOA, Deutsche Welle, TVR Moldova, transmitea din diferite țări pentru grupul său de presă ori Radio Iași, TVR ș.a. A fost invitat insistent să organizeze Televiziunea Națională din Ghana, de către ambasador și trimis special. A continuat să redacteze editoriale și articole, a fost ales vicepreședinte la Uniunea Ziaristilor Profesioniști (2005) și la fel, în partidul Acțiunea Populară a președintelui Emil Constantinescu. Prin pagina culturală a ziarului a ținut aproape condeierii cei mai valoroși din țară ai momentului. Desigur n-au lipsit aspre polemici cu politicienii și administratorii locali (avea 66 de angajați, dar mai ales colaboratori de excepțională valoare).

Pare nenimerită puțin o paralelă dintre reușitele lui Pamfile comparate, după 100 de ani, cu cele ale lui Marin. Dar:

1. Culegerea folclorului românesc, preocuparea pentru zestrea tradițională, încă orală, a atins apogeul înainte de primul Război Mondial și Pamfile a fost conducătorul, formatorul, personajul de

referință al acestui Curent, prin culegeri, volume, revistă, aptitudini de lider. Etnologul D.V. Marin a căzut în presă după o jumătate de secol de dictatură, când libertatea cuvântului era un vis. Publicase în aproape 30 de publicații, „cuminte” încă din 1957, se cantonase în analiza speciilor folclorului național (vezi, *Considerații privind cântecul popular...* 1974, *Tudor Pamfile*, *Cronica*, 1973, vol. de *BASME*, 1976 ș.a.), iar după Revoluție a reușit să unească ceea ce era mai valoros și, în pofida acelui „deceniu al dușmăniei” care l-a și afectat, a continuat să reziste.

2. MIRAJUL momentelor a fost: A) cuvântul tipărit, în secolul XX, în reviste, volume, chiar pliante sau foi în ziare („Alarma țăranilor” de la Podu-Turcului era un fel de foiță locală), pentru învățătorii, uneori, semianalfabeți (sau...nici) apariția prin tipar era dovada nemuririi (și valorii). B) Vraja micului ecran al televizorului, la care populația nici nu visa, mai înainte, să aibă acces, a fost transformată în realitate atât pentru omul simplu cât mai ales pentru ambițioșii care s-au rostogolit în viața publică ori în diferite domenii de afirmare. A existat o excepțională explozie a operelor tipografiate. Dar apariția „pe sticlă” a fost mană cerească pentru zeci de mii de oameni de pretutindeni pentru că aici au fost prezenți de la vlădică până la opincă din Țara Românească și puținii din cele 32 țări vizitate.
3. Vremurile n-au fost aceleași pentru Pamfile și pentru Marin, dar fiecare s-a pliat pe cerințe social-culturale cerute de timp și mediu: adunarea „firișoarelor de aur”, prezența tipografiilor ca „moderne” atunci, Lupașcu, Munteanu, Moderna, prezența învățătorilor urniți de Spiru Haret într-o năvalnică poftă de creație și afirmare, cu rădăcini în Chestionarul lui B.P. Hasdeu.../ informație en-gros prin tv, radio, ziar la centrul numit Vaslui, de unde au iradiat în județ, în Moldova (la Iași a apărut postul TVR la doi ani după TVV), în țară, căci au poposit toate marile personalități ale timpului, la TVV + Unison Radio. De aceea am putut vorbi de existența Curentului cultural – informațional vasluian.
4. După o formulă consacrată: a existat omul care să înflorească locul. Fiecare dintre cei doi poate contabiliza multe sute de

aprecieri din țară și străinătate. Pentru D.V. Marin, poate, mai trebuie ani să fie pe deplin recunoscut, activitatea sa fiind, oricum unică, reprezentativă doar pentru un moment istoric.

5. Avantajul timpurilor: primul a adunat împrejurul său câteva sute de creatori, al doilea, cu beneficiul internetului, calculatorului, a altor mijloace de informare și difuzare, ...câteva mii de persoane! Dar, ambii și-au marcat prezența în istoria locului.
6. Ambele personalități erau de o aleasă complexitate: ofițer, comentator de presă, folclorist, etnograf, conducător de reviste (total,12), scriitor, autor recunoscut în etnografie. Cel din mileniul II era jurnalist (unanim recunoscut ca cel mai mare din toate timpurile, din jud. Vaslui), scriitor, etnolog, istoric al învățământului, editorialist, monografist, manager, reporter, conducător de școală și reviste (Vlăstarul, Onyx, M.C.R.) foarte reputat profesor la licee vasluiene.
7. Fiecare a plecat de la condiții materiale foarte modeste, cu talanții proprii, dar, sigur, cu înzestrarea necesară pentru A FACE.

SIMILITUDINI:

Un flăcău înalt din Țepu, creează și trăiește din solda de ofițer și din premiile Academiei.

Un alt „țărănel” din Giurgiuoana, trăiește din leafa de profesor, și din presă.

Familia solidă a lui Tudor era împreună cu Elena Gheorghiu, fiică de comerciant din Tecuci. Am cunoscut-o, la București, spre sfârșitul existenței, lucidă și vorbăreață. Foarte comunicativ era și colonelul în rezervă Ion T. Pamfile, care se ferea să vorbească despre represaliile suferite de la comuniști. Cam la a 5-a întâlnire mi-au dat cadou mai multe volume adnotate abundent de „redactorul revistei” câteva exemplare din ION CREANGĂ și mai multe fotografii și documente. Am avut un tratament preferențial și am comunicat telefonic bine (locuiau pe str.av. Ioan Andreescu). Am tot sperat să dau la iveală un ROMAN al existenței lui Tudor Pamfile.

În țară a fost apreciat de cele mai mari personalități ale timpului, Titu Maiorescu, S.Fl. Marian, N. Cartoian, Spiru Haret,

Nicolae Iorga, Mihail Sadoveanu, Ion Bianu, chiar de Ov.Densușianu, G. Ibrăileanu, Simion Mehedinți, V. Pârvan, V. Bogrea, foarte mulți alții, pe plan local, colaboratori (276 numai la I.C.R.), adversari, colegi ; în străinătate, G.Weigand, Fr.Pospishil, H.Tiktin, O.Andersen, I.U. Jarnik, M. Gaster ș.a. ș.a.

Familie frumoasă, cu 3 copii excepționali, soția, Iulia excepțională, D.V.Marin a avut maeștri în etnofolcloristică pe Ov. Papadima, Adrian Fochi, Mihai Pop, Ion Vlăduțiu, Iordan Datcu, Ovidiu Bârlea, Gh. Vrabie, Petru Ursache (și corespondență cu ei) și toți cei care mai publicau folclor, aproape 100%.Activând în mediul provincial a avut destui colaboratori și până la apariția M.C.R., mențiune specială pentru prof.dr. Alexandru Ionescu, București, acad. Ionel Miron, acad. Constantin Toma, prof.univ.dr. Gheorghe Popa (Iași) și foarte mulți alții. Numărul colaboratorilor din țară și străinătate e 359, până la nr. 11 – M.C.R. Ca jurnalist are recorduri mondiale, naționale (6), interjudețene (3) și peste 25 județene. Din străinătate strălucesc: Georg Barth, Adrian Grauenfeld, Vasile Filip, Ben Todică și alți peste 70 de pe toate continentele.

Desigur condițiile social-culturale, cele istorice și de viață și-au pus amprenta asupra fiecăruia conferind înțâietate, unuia în folclor, celuilalt în jurnalistică. Amândoi au avut însă, harul de A FACE!

ONORURI:

Niciunul n-a prea avut parte de acestea.

Pamfile a primit târziu gradul de căpitan, apoi de maior, de mult meritate. A participat la războiul din Bulgaria, la cel Mondial (chiar pe front, la Oituz), la activitățile culturale din Basarabia. A avut și editură proprie. Tot târziu, colonel, a fost propus Membru corespondent al Academiei, titlu pe care nu l-a mai apucat.

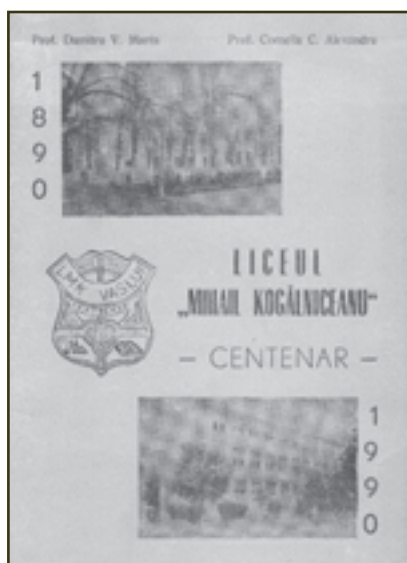
Marin D. V. a călătorit mult, a avut grupul său de presă, Tv-radio-ziar-revistă, n-a fost în grații pentru titluri și recompense, tot ce a realizat a fost din fonduri proprii în pofida oficialilor, mereu dușmănoși. A purtat nesfârșit război cu mai marii vremii, cu stricătorii de limbă, grai și obicei, a mobilizat mulți tineri și alți creatori în sprijinul limbii române, obiectiv declarat permanent, a descoperit

destule talente de care să fie mândru. Dar și destui care l-au denigrat permanent. Opera sa însă nu mai poate fi contestată, astfel că rămâne un intelectual reprezentativ pentru generația 1989 – 2020.

PROIECȚII

Pamfile a adunat prin tentația scrisului și unei auri intelectuale 276 de colaboratori români și câțiva străini. ION CREANGĂ realizează astfel un record imposibil de egalat, dar nu numai pentru număr ci pentru valoarea culegătorilor, după metoda de culegere a timpului, fiecare ascultând și consemnând în scris aproximativ ceea ce a spus oral informatorul. Era o muncă grea, neplătită, fără ustensile de scris ori hârtie (evident nu exista stilou) cu cerneală din boz, cu călimara la brâu, cu tocul din coceni sau pana de găscă, „crion” rareori chimic, cu atmosfera șezătorilor de odinioară, uneori cu conflicte generate de tineri, dar totdeauna în limitele buneii cuviințe. La o sărbușcă (clacă), la tăiatul vreunui animal, la botez, nuntă, înmormântare ori priveghi, la capra podului sau la banca minciunilor, la necaz ori bucurie, la lucru sau la petrecere, chiar în biserică se consemna ce se putea, după o regulă înțeleasă, nu stabilită. Culegerea nu se putea face oricând și oricum, o strigătură ori cimilitură fiind mai ușor de ținut minte decât o poveste, o snoavă, o legendă sau chiar o doină sau cântec haiducesc. Așa că la revista bârlădeană exista învățătura după model, observațiile „celor de la roate” adică Pamfile și Lupescu, inclusiv culegerile în grup, chiar de la manifestările spontane sau petreceri. Este impresionant și astăzi cum reușeau amatorii de creație spirituală, și erau mulți, să consemneze acele firișoare de inteligență din mijlocul comunității.

Pamfile oferea câmpul de afirmare, consemnarea acestor producții ÎN SCRIS, după ce el însuși făcea acest lucru din 1903. De aceea exista mereu destul material pentru care transmiteau (mai ales la Cronica) indicații, observații creative. Nu uităm că primele înregistrări fonografice le face Școala lui D. Gusti în deceniul III, după ceva timp după cele ale lui Bela Bartok. Nu existau nici mașini de scris... după care urma chinul în tipografie. Poate de aceea satisfacția unei tipărituri era imensă, și voluntariatul omniprezent!

Primele tipărituri după Revoluție s-au făcut prin „tipar plan” o mașinărie grea, complexă, ușor defectabilă, cu litere culese (văzute pe invers) din niște căsuțe speciale, din plumb, deci de către lucrători tipografi cel mai des tuberculoși (să atenueze efectul beau lapte la serviciu și beau bine după). La monografia Liceului „Mihail Kogălniceanu” D.V.Marin a lucrat noapte de noapte o lună de zile (și sabotat de un oarecare Moronescu). Pentru „Meridianul” tipărit la București se alocu 3 zile, cu „somn”, în tipografie. Așa că

noile progrese în domeniu au fost tare benefice, aproximativ din 2005. Nici producția video nu era ușoară în condiții tehnice cu totul improprii, insuficiente, cu o oarecare mâncătorie chiar între conducător și colaboratori pentru că nu erau fonduri pentru salarii corespunzătoare. Dar se realiza cu o singură cameră, două casetoscoape, 2 televizoare și lumini de la becuri obișnuite ceea ce nimeni nu credea posibil: emisiuni adevărate, acum după 3 decenii, de mare mirare ca valoare. D.V.Marin era de toate, de la șofer la regizor, de la manager la cantinier, de la redactor la operator și interpret. Nici o emisiune a Televiziunii Vaslui, nici un cuvânt n-a existat pe post fără avizul și contribuția profesorului. Bruma de bani adunată, tot lui i s-a datorat. A fost un ajutor determinant de la Daniel- Cernat Marin.

Dar:

Populația hămesită după informații, în special după televizor, a văzut și găsit în TVV o mare binefacere și eliberare. Marin a captat imensul interes al populației din Moldova, a atras sute de mături din toate părțile țării (toți se voiau „pe sticlă”) și mai ales foarte mult tineret și copii. Se dădeau zilnic probe de telegenie și mai ales de aptitudini. Unul dintre colaboratorii împătimiți – prof. Alexandru Poamă – răspundea de știința scrisului, iar prof. Dan Crișan examina muzical vocea propusă. Chiar a existat o avalanșă de câțiva ani, spre TVV și spre Unison Radio, încât directorul Bibliotecii județene prof.

Gelu Voicu Bichineț a scris și a spus de multe ori că „la Vaslui, ora exactă se dădea la TVV” iar cei de la Opinia studentească din Iași au scris că „la Vaslui s-a reușit să se facă din fecale bici și, culmea, mai și pocnește”. Oricum a fost mare mirare în toată România. Prin urmare:

S-a deschis o perioadă culturală unică.

A fost o rară participare a tuturor categoriilor de cetățeni, nu numai din Vaslui (cu oponentii de rigoare).

S-au deschis porți ale cunoașterii într-un „loc unde nu se întâmpla nimic” (M. Sadoveanu) dintr-un act de curaj al câtorva îndrăzneți (D.V. Marin, Daniel Cernat Marin, Valeriu Aniței, Grigore Avram, Alexandru Poamă, Dan Crișan și din când în când colaboratori mai interesați). Din radio, au „zburat” Lucian Pârvoiu, Cătălin Striblea, Cătălin Sîmpetru, Emil Lupu, mari profesioniști, acum, de clar renume.

Nicăieri în România nu s-a datorat atât de mult la atât de puțini într-o mass-media incipientă în democrația capitalismului sălbatic.

Nu se poate cuantifica exact nici măcar numărul celor care au sprijinit TVV (pentru că niște oficiali, apoi niște colaboratori ne-au purtat prin procese), dar-mi-te câți au beneficiat de această adevărată deschidere spre lume prin televiziune – radio – ziar – revista Meridianul Cultural Românesc. Sunt prea multe mărturii scrise, înregistrate video sau audio. Vremurile s-au schimbat drastic în 2017, moment în care consemnăm pași importanți și ireversibili în direcția noii culturi existențiale. Migrația spre vest, scăderea și îmbătrânirea populației, influențele globalizării, însăși aspirația spre altceva a speței umane, pot duce la dispariția limbii române după o previzibilă enclavizare a populației, cu consecințe greu de anticipat. Știm ce s-a întâmplat cu Amerindienii... dar, cu noi...?

Ca și Pamfile cu un secol în urmă, jurnalistul Marin s-a nimerit a fi omul cerut de explozia cultural informațională, de mediul și timpul pe care-l reprezintă.

Încercând ultime considerații în paralela(istorică) între T. Pamfile și D.V.Marin se observă ușor:

Folclorisul, etnologul, scriitorul, managerul Tudor Pamfile NU POATE FI SCOS NICICUM DIN ISTORIA CULTURALĂ A ROMÂNIEI. Operele sale și Revista sunt fundamentale pentru studiul etnogenezei noastre, a istoriei, a devenirii de-a lungul secolelor a poporului român căruia i-a adăugat la atestatul de noblețe spirituală nestemate, atunci orale, astăzi dispărute din comunicare, însemne criptice imposibil de neglijat. Dacă vrem să mai fim români. Sau cât vom mai exista ca români.

S-a observat afinitatea lui D.V.Marin pentru subiectul Tudor Pamfile răstimp de aproximativ 60 de ani, identitatea de acțiune fiind, parcă subînțeleasă. Dacă diferă disciplina culturală (folclor – jurnalistică) ambii au luptat cu mijloacele timpului pentru limba și neamul lor, primul concentrând atenția câtorva mii (într-o progresie descendentă) spre producția populară (a neștiutorului de carte), ...cel de al doilea, dinspre jurnalismul cultural împingând spre instruire și culturalizare mult mai multă lume și dintr-o parte mai mare a lumii, fără a se putea cuantifica stabilitatea proiectului. Memoria publică era mai intensă și mai îndelungată, în 1912, mult mai scurtă, mai puțin selectivă și cu impact nedurabil în timp (rolul presei fiind de semnalare a unui fapt cu efect de puține zile, ore sau minute), chiar aplicând rețeta dintotdeauna câștigătoare, bani – sânge – femei!, din preajma lui 2012. Sutele de mii de consumatori de presă (ai acestui timp) au împrăștiat repede cenușa iubirilor gazetărești sau chiar prin revistele scoase de jurnalist: Vlăstarul, Onyx, Meridianul Cultural Românesc. Nu ne-am referit deloc la colaborările acestuia (peste 30 de ziare și reviste) de-a lungul existenței. La ora apariției acestor rânduri sunt multe sute de ziare și reviste on-line dar fără autoritatea celor tipografiate (foarte puține, din cauza cheltuielilor reale). Așa, parțial, se explică afluența impresionantă la M.C.R., foarte curând, peste 400.

Într-un plan mai slab luminat, nu ca etnograf, profesor, monografist, istoric, scriitor, deschizător de drumuri în presa modernă, manager, ci ca jurnalist al timpului său, cel mai important din toate timpurile dintr-un județ, Vaslui, Dumitru V. Marin și-a făcut datoria către ai lui și către românism. Atâta vreme cât și jurnalismul face parte din cultura unui neam, măcar pentru bătaia crâncenă pentru limba

13 dec. 2005, Vaslui - cu președintele U.Z.P., Mihai Miron
Conferirea Ordinului Ziariștilor, clasa I

română... își poate păstra un binemeritat loc într-o Coloană
nesfârșită. Nici o istorie nu va putea decide decât că: **el a existat și
încă nu și-a spus ultimul cuvânt!**

*

Am schițat astfel contextul social cultural actual în care cele
două orașe fanion ale județului Vaslui rămân ca reprezentative, puncte
luminoase în harta spirituală a României pentru vecie, dar despărțite
de un secol distanță în timp, cu evoluție mai favorabilă pentru Vaslui,
datorită organizării sale ca centru de județ, a apariției televiziunii și
a...calculatorului, respectiv, circulației imprevizibile a informației pe
internet, văditul dușman al limbii române.

Este, de asemenea lesne de constatat că Tudor Pamfile are
mari reușite în condiții de feudalism românesc, adunând folclor și
conservând elemente etnografice, pe care nici firișoare nu le mai

găsim astăzi, provocând o mișcare (și literară) remarcată de Nicolae Iorga dar și de Gustav Weigand, Haiman Tikin, M. Friedwagner ș.a., de la Berlin, Viena, Londra, New York etc.(dar) realizări RAMASE în fondul spiritual național.

Pentru astăzi, la Vaslui, putem argumenta în plus că întreaga mișcare social – cultural – literară, cumva și științifică, locală, (de astăzi, adică în primele 2 decenii ale mileniului III), în primul rând performanțele jurnalistice care au diseminat valorile pe alte continente, prin Ben Todică din Sydney – Australia, mulți colaboratori din Israel, Germania,(exceptionalul Georg Barth ș.a.), Italia, Basarabia, Vasile Filip, Codruța Marin din Montreal – Canada și mulți alții fiind purtători de cuvânt autorizați, în lupta cu metafora pentru ființă particulară în lume au pornire din organizarea TVV, din 5 dec. 1990. Cele 16 licee din județ sunt o bază de recrutare a unei intelectualități locale, evident, foarte puțin, dacă nu s-ar fi reușit atragerea atâtor valori de pretutindeni. Toate acestea au permis „paralela” Pamfile – Marin ca promotori ai unor momente culturale unice, reale, strălucitoare, surprinzătoare, pentru cele mai importante orașe din județul Vaslui, oameni care au muncit și s-au afirmat aici, în județ, nu în mari centre ale țării sau ale lumii.S-au adus valori, nu s-au împrăștiat în lume, paradoxal, chiar în timpul migrației spre vest.

Acum, la Centenarul Marii Uniri (1 decembrie 1918), când Pamfile se afla cu misiune culturală în Basarabia, la Chișinău,(de unde a trimis un grup la Alba Iulia), încercând și acolo o mișcare cultural – politică înspre România Mare, putem și noi, cei de azi și aici în Moldova din Regat, să prezentăm elemente ale strălucirii cultural – naționale prin aspecte de luat în seamă: folcloristul – folclor și etnografie... jurnalistul – presă și cultură vasluiană, în ambele cazuri de rang național. Am depus și eu Credențional la Alba Iulia...

Noi (încă mai) reprezentăm o altă lume, un alt mediu dintr-o curgere nesfârșită a vieții pe pământ în acest timp al formării unei noi culturi existențiale. TIMPUL ca stăpânul lumii, n-a avut răbdare cu Pamfile și, sigur, nici cu noi! Ciclicitate sau nu, în capetele secolului care ne desparte nu se pot consfinți decât importante realizări omenești (perisabile?), elemente de patrimoniu național deja arhivate,

poate, cândva, de folos celor care mereu vin. O cerere de senatori la dreapta măriei sale TIMPUL care trebuie să păstreze în coloana infinitului spiritual românesc aceste pâlپări ale existenței umane. Dacă Tudor Pamfile rămâne înzidit în opera „contemporanului” său Constantin Brâncuși, Coloana Infinitului, cu siguranță și D.V.Marin este o fărâmă din Coloana Dorului de Țară, în formă fizică la New York, dar și la Răchitoasa (Bacău) a lui P.Mateescu, poate și din aceeași Coloană a Infinitului.

(1 oct. – 25 nov. – 2017, Vaslui)

NOTĂ SENTIMENTALĂ

M-am născut cu aproape 20 de ani după moartea lui Tudor Pamfile, am început studiul operei sale după alți 20 de ani, în 1961, după ce am cunoscut pe consăteanca lui, Iulia Cernat din Țepu a cărei familie avea un cult pentru nerecunoscutul ofițer și folclorist, pe care comuniștii îl considerau reacționar, și care l-au obișnuit puternic pe Vasile Cernat (anticomunist recunoscut), am început redactarea Tezei de doctorat în 1981, am tipărit-o în 1998. Am susținut numeroase comunicări despre activitatea unică a folcloristului în multe părți ale țării. L-am considerat personaj de roman, nedreptățit îndelung după moarte, cu o încercare de reabilitare falsă și târzie a unui V.Ciobanu, prin 1956, și până la apariția Tezei de doctorat (1998) fără alte contribuții notabile sau autoritare. Trei sferturi de secol. Dacă era moșier și burghez...

Am căutat să corectez nedreptatea istorică, în acești mulți ani.

Pamfile aduna „firișoarele de aur” din creația populară care astăzi chiar că au pierit.

Marin, adică, eu...sper să nu arhivez prin ziar, radio, televiziune, revistă, doar firișoare din limba română dulce și armonioasă, dintr-un proces de dispariție a neamului.

Tare, sper !

Bibliografie:

D.V.Marin – **Tudor Pamfile și revista ION CREANGĂ** (Vaslui, ed. Cutia Pandorei, 1998, 294 p.). Material de bază și de referință. Multe reeditări, de după 1989, nu aduc alte noutăți, nici perspective.

REALIZĂRI, ÎN PARALEL:

BIBLIOGRAFIA OPEREI LUI TUDOR PAMFILE, VOLUME

1. Jocuri de copii adunate din satul Țepu (jud. Tecuciu). Extras din Analele Academiei Române, București, (s.n.), 1906, 140 p. cu il.
2. Carte pentru tineretul de la sate... (În colaborare cu M. Lupescu și L. Mrejeriu). Bârlad, (s.n.), 1907, 285 p.
3. Jocuri de copii adunate din satul Țepu (jud. Tecuciu). Memoriul al doilea. București, (s. N.), 1907, 175 p. cu il.
4. Povestire pe scurt despre neamul românesc alcătuită de sublocotenentul T. Pamfile. Bârlad, (s.n.), 1907, 80 p.
5. Cimilituri românești. Introducțiune și glosar de... București, (s.n.), 1908, 57 p.

RECORDURI PENTRU MEMORIA ISTORIEI, DUMITRU V. MARIN

2 Recorduri mondiale:

- 9 interviuri cu șefi (sau foști șefi) de stat: Ion Iliescu, Emil Constantinescu, Traian Băsescu (România), Francois Mitterand (Franța), Mircea Snegur, Petru Lucinschi (Rep. Moldova), Igor Smirnov (Transnistria), Regele Mihai I, discuții cu Nicolae Ceaușescu (și, arestat chiar de Vladimir Voronin, când nu era încă președinte, ci șeful poliției din Chișinău); în perioada 1991-2014.

- Prin Meridianul Cultural Românesc (înf. pe 8 febr. 2015), publicarea, doar după 11 numere, a 359 de colaboratori din 4 continente și numeroase țări.

6. Graiul vremurilor. Povești Vălenii de Munte, (s.n.), 1909, 187 p.
7. Jocuri de copii. Urmare la memoriile publicate în Analele Academiei Române. București, 1909, IV+ 98 p. cu il.
8. Feți-Frumoși de odinioară. Povești. București, (s.n.), (1910), 131 p. (Biblioteca pentru toți: nr. 587).
9. Industria casnică la români Trenul și starea ei de astăzi. Contribuțiuni de artă și tehnică populară. București, (s.n.), 1910, IX+504p.
10. Sărbătorile de vară la români după datinile și credințele poporului român adunate din comuna Țepu (Tecuciu). București, (s.n.), (1910, 235 p.
11. Boli și leacuri la oameni, vite și păsări după datinile și credințele poporului român adunate din comuna Țepu (Tecuciu). București, (s.n.), (1911), 87p.
12. Firișoare de aur. Povestiri și legende din popor. București, Editura Librăriei Leon Alcalay, (1911), IV + 80 p. Biblioteca pentru toți: Nr. 760).
13. Sfârșitul lumii după credințele poporului român. Bârlad, (s.n.), 1911, 80p. (Ion Creangă”: Nr.1).
14. Culegere de colinde, cântece de stea, vicleimuri, sorcove și plugușoare întocmite pentru folosul tineretului ce urează de Anul nou. București, Editura Librăriei Leon Alcalay, (1921), 224 p. (Biblioteca pentru toți: Nr. 734-735)

6 Recorduri naționale:

- Prima televiziune privată autorizată, Licența 001/TV, înființată pe 5.12.1990, prima emisiune pe 24 dec. 1990, pentru ¼ din România.

- Cel mai longeviv editorialist, la TVV, Unison, Meridianul, Vlăstarul, Onyx, Meridianul Cultural Românesc cu debut în jurnalistică în 1957, relatări din 32 de țări.

- Înființează primul grup de presă complet din județ și din Moldova cu televiziune, radio-rețea, ziar și revistă.

- Interviuri cu 14 prim-miniștri (Petre Roman, Th. Stolojan, Nicolae Văcăroiu, Victor Ciorbea, Radu Vasile, Mugur Isărescu, Adrian Năstase, Călin Popescu-Tăriceanu, Victor Ponta, cei din Republica Moldova (Mircea Druc, Valeriu Muravschi, Andrei Sangheli, Ion Sturza, Vasile Tarlev, – ultimii doi încă nu erau în această funcție); 1991-2015.

- Prima Teză de doctorat = carte consacrată curentului romantic în folclor: *Tudor Pamfile și Revista ION CREANGĂ* (1998), pregătită și documentată 20 de ani.

- Relatări de la 3 întronizări de episcopi (Huși) PS Ioachim (04.07.1996), PS Corneliu (29.07.2009), PS Ignatie(22.10.2017), interviuri cu Papa Ioan al II-lea, PF Teoctist, Daniel și mulți mitropoliți, episcopi, protopopi, preoți.

3 Recorduri interjudețene:

- Simpozioane interjudețene în numeroase comune. Zilele Meridianului în jud. Iași, Bacău, Vaslui, Galați.

15. Culegere de ghicitori românești (cimilituri). București, Editura Librăriei Leon Alcalay, (1912), 127p. (Biblioteca pentru toți: Nr. 766).
16. Agricultura la români. Studiu etnografic cu un adaos despre măsurătoarea pământului și glosar. București, (s.n.), 1913, VII + 267 p.
17. Cântece de țară. Adunate de... București, (s.n.), 1913, XIV + 359 p.
18. Povestea lumii de demult după credințele poporului român. București, (s.n.) 1913, 187 p.
19. Cromatica poporului român (În colaborare cu M.Lupescu). București, (s.n.) 1914, 242 p.
20. Însemnări cu privire la moșia, satul și biserica de la Strâmba din comuna Puiești, județul Tutova. (În colaborare cu V.C.Nicolau). Bârlad, (s.n.), 1914, 17 p.
21. Sărbătorile la români. Crăciunul. Studiu etnografic. București, (s.n.), 1914, 251 p.
22. Diavolul învrăjbitor al lumi. După credințele poporului român. București, (s.N.), 1914, 128 p.
23. Sărbătorile de toamnă și postul Crăciunului. Studiu etnografic. București, (s.n.), 1914, 217 p.
24. Un tăciune și-un cărbune. Povești. București, (s.n.), (1914), 192 p. (Biblioteca pentru toți: Nr. 896-897).
25. Cerul și podoabele lui după credințele poporului român. București, (s.n.), 1915, V. + 202 p.

- Lansări de cărți, a ziarului Meridianul, a Revistei Meridianul Cultural Românesc, colocvii cu scriitori și ziariști în județe.

- Nominalizare în 13 Dicționare cu personalități, Cetățean de onoare (Podu Turcului, Țepu, Prisăcani), misiuni ca vicepreședinte al Partidului F.E.R., vicepreședinte al UZPR pentru Moldova.

26... ÎNTÂIUL ÎN JUDEȚUL VASLUI

- Unică longevitate ca jurnalist, peste 60 de ani (în 2017).

- Școală neoficială de presă, (1990-2017), peste 500 de persoane, sursă pentru ziarele locale și naționale.

- 23 de ani șef județean de partid (MER, FER, ACȚIUNEA POPULARĂ, Partidul verde), record local de consilieri, 234 în mandatul 2000-2004.

- 5 mandate de Consilier județean, 2 local.

- Candidat la Primărie, Camera Deputaților, Senat, Consilii locale și județene. (1992 – 2008)

- Prima rețea de radio, locală: Vaslui (1993) + Bârlad (1994). Afiliat cu cele 144 de posturi din rețeaua BBC- Londra.

- Primul romancier, din istoria speciei literare, în Vaslui: Zăpada pe flori de cireș (1998).

- Înființează și promovează Curentul cultural-informațional din județ: cele mai mari personalități vasluiene, autori de merit, aproximativ 300, cu peste 450 de cărți și pagini speciale, au fost promovați în mijloacele de presă proprii.

26. Mitologie românească. I. Dușmani și prieteni ai omului. București, (s.n.), 1916, IV + 401p.
27. Mitologia. II. Comorile. București, (s.n.), 1916, 71p.
28. Sibile și filosofi în literatura și iconografia românească. Bârlad, (s.n.), 1916, 31p.
29. Văzduhul după credințele poporului român. București, (s.n.), 1916, 181 p.
30. Cartea poveștilor hazlii. Chișinău, (s.n.), 1919, 128 p. („Cărticica poporului”: Nr.4).
31. Carte de rugăciune pentru creștinii drept credincioși. Întocmită... Chișinău, (s.n.), 1919, 128 p. („Cărticica poporului”: Nr.1).
32. Mănunchiu nou de povestiri populare cu privire la Ștefan cel Mare. Strânse de... Chișinău, (s.n.), 1919. 100p. cu il.
33. Pagini vechi de viață moldovenească. / de A. Wolf /. Traducere din nemțește de T. Pamfile. Chișinău, f.e., 1919, 41p.
34. Povestire pe scurt despre neamul românesc de la început și până în zilele noastre. Chișinău, (s.n.), 1919, 96p. cu il („Cărticica poporului”:Nr. 3).
35. Cartea cântecelor de țară, slove rusești (Ins. lit. I, 1919, nr.5, p.14, luna dec.)
36. Cartea povestirilor hazlii. Ediția a II-a. Cronica, Ramuri, (1920), 122 p.

- Organizează Cenaclul literar județean (1971 și 1991–2006), Cenaclul Mugurel’74, Festivalul fanfarelor(3 ediții) Festivalul național Fantastic Dance (2 ediții), Gala ziaristilor (2 ediții), Tip-top-minitop (2 ediții), Simpozionul național Omagiu Cărții Vasluiene (3 ediții), Zilele Meridianului în aproape 30 de localități din 3 județe, alte manifestări legate de lansarea M.C.R. în județele Moldovei :Bacău, Iași, Bârlad, Huși, Hârlău, Podu Iloaiei etc.

- Micromonografiile despre viață și opera lui Dumitru V. Marin în 13 Dicționare cu personalități în județele Bacău, Iași, Vaslui, Istoria Jurnalismului din România (9 medalioane și mențiuni), Enciclopedia Personalităților din România. Multe mențiuni în ziare și reviste.

- Întocmește prima monografie a Liceului Mihail Kogălniceanu din Vaslui, 1990. C.Alexandru semnează tabelele.

- Autor a peste 5 volume de istorie culturală locală.

- Ordinul Ziariștilor, Aur, de 2 ori (2005, 2013).

- Reprezentări pentru Vaslui în 32 de țări din lume. Relatări în direct, articole, interviuri.

- Cetățean de onoare în 3 județe: Bacău, Galați, Iași.

- Primul studiu consacrat învățământului local, 1980 ;carte,în 2016,„ca eșantion al învățământului național”.

- Primul vasluian în întâlniri oficiale, ca șef de delegație ecologistă cu Joschka Fischer, ministru de externe german pe 2 dec. 2001, la Budapesta. Primul vasluian la o întâlnire de un asemenea rang înalt.

37. Cuiul lui Pepelea. Alcătuire teatrală într-un act. Chișinău, (s.n.), 1920, 60p. („Cărticica poporului”: Nr. 6).
38. Frăția de cruce și alte înrudiri sufletești la români. Bârlad, (s.n.), 1920, 37p.
39. Povestiri populare românești. Bârlad, (s.n.), 1920, 164p.
40. Ținutul Hotinului la 1817. Chișinău, (s.n.), 1920, 32p.
41. Noaptea Sfântului Andrei, Nuvele. Iași, Viața românească, 1921, 234 p.
42. Căntece de țară, II, 11 coli, 200 ex. (Scr. din 1916).
43. Mitologie românească. III. Pământul după credințele poporului român. Publicație postumă. București, Cultura Națională, 1924, 61 p.
44. Căntece bătrânești, doine, muștrări de blesteme. Din lucrările postume. Tecuci, Tip. Cultura, 1926, 174 p.
45. Cuiul lui Pepelea. Alcătuire teatrală într-un act. București, EDITURA Fundației Culturale Regele Mihai I, 1928, 64p. („Cartea vieții”: Nr.8).
46. Căntece de țară. Ediție îngrijită și prefațată de Constantin Ciuchidel. București, Editura tineretului, (1960), 304p. („Miorița”: Nr. 16).
47. Basme. Iași, Junimea, (1976), 124p. cu il. Ediție îngrijită de D.V.Marin.
48. Șperlă Voinicul. (Iași, Junimea, 1978), (4)p. cu il.
49. Șperlă Voinicul. București, Editura „Ion Creangă”, 1986, 16p. cu il.
50. Ion Creangă – (viața și opera), Opere complete, Chișinău, 1920, 272 p.

- Numeric și valoric întâlniri și interviuri (peste 1.000) cu șefi de partid, de stat, de organizații din toată lumea, editoriale care consemnează rezultatele (1990 – 2017).

- Prima revistă de după Revoluție, Vlăstarul/L.M.K. (1990), apoi Onyx, M.C.R.

- Primul ziar local, nr. unic, Teleradioeveniment (1993).

- Primul săptămânal, extins, Meridianul de Iași – Vaslui – Bacău (1996 – 2017 →).

- Vicepreședinte al UZPR (din 2005), Ordinul Ziariștilor români, AUR, 2005, 2013. Vicepreședinte al partidului Federația Ecologistă din România, 1992-2004.

- Membru al Ligii Scriitorilor din România, din 2016 ; și ALPI.

- Adună 359 de colaboratori la MERIDIANUL CULTURAL ROMÂNESC, din LUME și tot ce este mai valoros în județul Vaslui. De departe un record de Guinness Book.

- Filmul lui Corneliu Porumboiu, 2006, premiat la Cannes, reface momente din viața și activitatea lui Dumitru V. Marin : „A fost sau n-a fost...”. Număr special în Evenimentul Zilei, București; alte numere speciale în ziare și reviste.

- PRIMUL „MECENA” local, totul fiind susținut din fondurile proprii.

Se consideră unanim că este cel mai mare jurnalist vasluian din toate timpurile.

NOTĂ FINALĂ:

„Dar când propria ta viață... n-o știi pe de rost/ Or să-și bată alții capul, s-o pătrună cum a fost?” (M. Eminescu). Precizez că m-am risipit destul în lume ca să nu știu cine sunt... De aceea mi-am permis o paralelă între destinele destul de reprezentative pentru timpul fiecăruia, în această modalitate de obiectivare atât în cercetările privind-l pe Tudor Pamfile (după 60 de ani... bine cunoscut) cât și în memorialistica = eseistica de față, îmbinate după cum ați văzut. Nu mi s-a părut un risc știind că „fiecare moare singur” (teribil roman!) și ce-i mai grav, fiecare trăiește, creează, tot singur într-un mediu concurențial atroce. Cel puțin anii de după 1989 au fost... între groază și extaz. Mai trăiesc și senzația că dispărem ca popor, dispăre și limba noastră, aceea în sprijinul căreia Pamfile consemna spiritualitatea tradițională, limba în care nu ne mai înțelegem cu generația următoare deja ruptă de noi. Valorificarea moștenirii culturale, azi, rămâne doar, un trecut neinteresant și nefolositor! Modelul nu mai contează. Pamfile aduna și crea, noi asistăm neputincioși la disoluția limbii și neamului.

(Timpul scurt nu mă avantajează pentru că m-am avut doar pe mine ca să pot face atâtea. De ce să fim buni doar în varianta noastră postumă? Am ratat ceva?, dacă e așa, poate oferta de destin. Vă întreb, aveți o opinie? Dacă, da, e bine să nu fiți de acord cu ea).

N-am scris această carte și nici pe altele, decât pentru memoria ISTORIEI, de care să-și lege *viitorii* măcar puțin din oferta lor de creatori, adică și pentru alți *viitori*. Am selectat câte ceva dintr-un material brut imens, imens, cu bruma de talent și cu maximă obiectivitate. Știți, ce? nu am încredere că, voi, cei de peste ani, chiar veți făuri istorie, așa cum am reușit eu.

Pentru asta îi datorez lui Tudor Pamfile prețuirea pe care nu i-o pot arăta îndeajuns. După cum vedeți, însă... ne-am împăcat destul de bine... să înnodăm la capete de secol o pagină de istorie culturală.

II

PRINTRE VALORILE NAȚIONALE

VALORI NAȚIONALE... VALIDATE LA VASLUI

Valorile naționale actuale înregistrate pe acest teritoriu (tradițional) aparținător României, simultan cu recunoașterea în Europa a celor cu merite cu totul excepționale, sincronice privind, în așa fel încât să afișăm în fața vremurilor care vin un modul al cunoașterii mediului, „timpului” și locului, un eșantion social – spiritual... în ideea apărării culturii, limbii și ființei naționale cu opere și oameni, cel puțin pe picior de egalitate cu ceea ce se promovează pe continent, și care ține de dreptul istoric al sprijinului real pe concret și nu pe aspirații,... acesta ar fi obiectul rândurilor de mai jos.

Vorbim, dar, de realizări CONTEMPORANE, despre oamenii vii ca promotori în acțiune, despre opere EXISTENTE ca un zid românesc în fața acestei distrugătoare invazii economice, cultural – lingvistice și tehnice (mai ales tehnice), care schimbă concepte, realități, manifestări umane, visuri de viitor. Nici o perioadă istorică de până acum nu s-a schimbat mai repede, mai profund, mai vizibil ca aceasta produsă de calculator și explozia video. După 500 de ani, Ștefan cel Mare trezit la viață încă s-ar fi înțeles cu moldovenii secolului trecut, dar aceștia din urmă se înțeleg greu-greu cu cei de astăzi și nu se vor putea înțelege deloc cu cei de peste 30 de ani. Ne gândim la opera lui Sadoveanu, sau Creangă, devenită nefuncțională (nicicum nu mai este model de limbă, ci doar arhivă), a altor mari prozatori și poeți recunoscuți de atâtea generații. Se mai păstrează (cât?) modelul EMINESCU (poezie) și Caragiale (proză, dramaturgie). Cele mai mari schimbări, ireversibile, în actualitate sunt cele lexicale, limbajul tehnic (al computerului) eliminând mari eșantioane din fondul principal lexical al limbii române.

E NEVOIA de a fi înțeleși în Europa și în lume (prin limba engleză și ea în schimbare), așadar comunicarea, schimburile comerciale, culturale (cu sărăcirea nu îmbogățirea „sinonimică”), a întregii vieți sociale, deci din nevoia de integrare, o bună parte din lume renunță la frumusețile subiectiv–afective native.

Cum s-ar mai putea menține în viață astăzi un popor izolat, când, nici măcar insule virgine nu mai sunt, iar păduri, animale, oameni, popoare, dispar?

Ieșirea românilor în Europa după 1989 s-a produs cu mari pagube de simțire, înțelegere, metaforizare, doruri specifice (ca ex., câți români-poeti, nu-s azi doar personal de serviciu în Apus?).

Recunoașterea *valorilor europene și naționale* dintre creatorii vii, unii în plină activitate (pe profile), așa cum e plasarea unor personalități vasluiene (locale) în elita națională, tocmai pentru că sunt reprezentative în aceste contexte, este datoria celor de aici, din arealul „analizat”. Că, altfel, cine să recunoască valoarea alor noștri când trebuie să se pună pe ei în prim plan? (De fapt, paradoxal, chiar ai noștri ne vor putea nega primii!).

S-a discutat că primul, și actualul Grup de presă (CVINTET TE-RA, cunoscut și afirmat ca TVV) și singurul din această parte a României este unul dintre briliantele perene pentru neamul românesc la cumpăna dintre secole (XX – XXI) și milenii (II-III). El, grupul acesta (televiziune, radio, ziar, revistă) există în 2017 cu difuzare în 4 continente! Activ, deci.

Înființată pe 5 decembrie 1990, prima televiziune privată din România (Licența 001/TV/1993) a devenit ELEMENT DE PATRIMONIU (jurnalistic, cultural, istoric, social) și e susținut cu argumente de numeroase articole și tipărituri consacrate: 25 TVV – 2015; Meridianul / axă cultural-informațională, 2009; TV Vaslui – România–Europa, 2011; Editoriale valabile din vremuri regretabile - 2013, 75 - D.V.Marin, 2016, 25-TVV, ș.a.

Realizările acestui singular grup de presă nu mai pot fi contestate vreodată. Neutilizate... da!

1) Pe ziua de 28 aprilie, către asfințit, D.V. Marin adaugă mereu ani de la primul țipăt în lumea asta. E oricum, o zi importantă, măcar pentru familia acestuia. După mesajele primite și respectul afișat nu numai de câteva mari personalități ale Moldovei și ale țării pare o zi de aniversat de către jurnaliști, scriitori, politicieni (hm!), folcloriști, de manageri etc., etc. Până la urmă nu e ambiția unui om ci încercarea de a găsi elemente de acțiune, de comparație, de continuitate și de stabilitate, mai ales, de referință.

2) În noianul de indiferență, invidie, ură, care înconjoară o personalitate, trebuie o structură „de fier” pentru rezistență, altfel „Te-or întrece nătărăii/ Chiar de-ai fi cu stea în frunte;” (M.Eminescu). Păi, când sunt „doruri vii și patimi multe”, cârâitul găinilor, bâzâitul muștelor, indiferența animalelor, pot fi înfruntate și neglijate în numele unui ideal, al drepturilor de viață, al necesității de a exista prin acțiune – „o luptă-i viața; deci te luptă” – (G. Coșbuc).

3) Nu e vorba de a semăna vânt spre a culege furtună! E capacitatea de a face în pofida celor care nu știu, nu vor, nu pot, dar cârtesc, uneltesc, denigrează sau înnegresc. Cum s-ar zice, cârcotași acționând, analfabetizați născuți supărați și negativiști care dacă nu fac (ceva, orice) ei, nici nu lasă pe alții, iar în cazul unor mărimi locale, aceștia se comportă ca antimateria: demoralizanți, mincinoși, jigodii, care n-au meritat și nici nu merită vreun cuvânt de mulțumire ori apreciere. (Pentru ce?).

S-a iscat o discuție despre cel mai de seamă jurnalist vasluian din toate timpurile. Susțin ideea dr. ing. acad. Avram D. Tudosie, poeta Gabriela Ana Balan, jurnaliști din Iași, Bacău, București. Sunt rezervați, unii vasluieni obișnuiți sau chiar dintre cei cu oarecari merite culturale cu care n-avem în comun decât viața! Ba, unii cred că-și pot atribui lor asemenea înălțime, oarecum amețitoare pentru ei. Negația simplă, vulgară, analfabetă, e „dar ce-a făcut ăsta, bre...?”

Iată, cam ce:

a) Ca personalitate, D.V. Marin n-a fost niciodată glugă de coceni în peisajul județean. Pe vremea comunismului n-a trecut la

bacalaureat pe fiica secretarului II, Țolescu, pe alți copii de ofițeri, polițiști și alte loaze! Nu cumva a fost îndelung ostracizat, deși era singurul doctorand în științe dintr-un județ?

b) Niciun ziarist în lumea asta nu întrunește multe simpatii. Un arbitru de fotbal mulțumește o echipă, un om al legii acordă câștig cuiva, un polițist... e și el om. Ziaristul încearcă să arate un adevăr și, de regulă, sfârșește înjurat de toți! Se poate deci vorbi de o particularitate umană, de un mod de a privi și acționa în societate.

c) Iată criteriile de analiză pentru stabilirea unei ierarhii locale cu implicații naționale, tocmai ca publicul să-și poată întări o părere:

- **pregătire pentru meserie**: dacă omul are pregătire superioară (deci facultăți și doctorate) vizibilă în activitățile sale absolut diversificate și afișate (publicate);

- **vechime**: debut în 1957, deci 60 (șaizeci de ani!), iar în ultimii 28 conduce cel mai complet grup de presă din Moldova (o mai fi vreunul în țară?) cu tv, radio, ziar și chiar o revistă de cultură,... i se pot nega meritele? Nu îndrăznesc nici aplaudacii, nici postacii, nici mărunțeii dimprejur care adoptă poziția comunistă cunoscută: omisiunea!

- **DURATĂ** de muncă în domeniu: MARE. Au mai fost lucrători în domeniu, cel mult 17 ani, dar peste un sfert de secol, niciunul! Niciodată! Cu cea mai mare siguranță, pentru că între 1944 - 1989, la singurul „Vremea nouă” șefii erau schimbați des pentru că nu se putea respecta întotdeauna disciplina de partid. Ca să reziste într-o redacție(și era doar una singură) trebuia să aibă vreunul mari deficiențe de gândire. Să dau nume? V. Avram, P. Necula, P. Iosub, C. Jomir și alții, care-au dispărut definitiv, după 1989 (ca ziașiști).

Grupul de presă, repet de presă, rezistă în piață din 5 decembrie 1990. Și totuși se mai găsește câte un scelerat să nu-i recunoască existența deși i se pune sub nas ziarul, poate asculta radio Unison, se poate vedea pe tvv.ro și chiar poate publica în M.C.R.

Un sfert de secol e o perioadă mare? Este! E dovadă de muncă? Sigur! E dovadă de competență? Este, mai ales... de mare autoritate!

- **Calitatea muncii în presă.** Dacă de peste 25 de ani face editoriale în ziar (e cel mai vechi editorialist din România) a fost vicepreședinte al U.Z.P.R. și președinte al filialei Vaslui din 2003, dacă a publicat articole și cărți, dacă a fost reprezentant inclusiv al națiunii române la întâlniri internaționale (2 decembrie 2001), e dovadă de calitate. Dar interviuri de Guinness Books cu președinți de stat, prim-miniștri și cele dintâi fețe bisericești (Papa, Patriarhi, mitropoliți, episcopi...) e dovadă de înaltă calitate?

CINE, CÂND și CUM vor mai putea alții realiza vreodată acestea?

- Complexitatea preocupărilor, vasăzică omul este reporter, manager, șofer, reprezintă un GRUP DE PRESĂ, UN JUDEȚ, O ȚARĂ, în 32 de țări ale lumii (ca să nu spunem că mai ales în România), e dovadă de valoare?

IMPORTANȚA acestei activități, de la simplu, la complet:

- După Revoluție au mai fost încercări de a scoate publicații, dispărute repede, însă. Nu spun că Gazeta de Est cu cele câteva numere n-ar fi fost importantă. Nu se poate nega rolul ziarelor locale ca Vremea nouă, Monitorul, Obiectiv care se mai mențin în 2017. Ba, și un Informatorul Moldovei trebuie pomenit, că există. Dar ele reprezintă unul câte unul actanți în piață! Important e că mai rezistă și mai au și ziarști buni ca Mihaela Zărnescu, Romeo Crețu, Daniel Tănăsuc, Lili Trifu sau Simona Mihăila (Est News), Cristi Lapa sau Clara Bișoc (de la Obiectiv de Vaslui).

Dar...

Când rezistă Grupul de presă cu toate secțiunile lui, nu cumva e cu totul mai IMPORTANT?

Nu cumva rezultatele jurnalistice sunt reale și autoritare prin participări internaționale, simpozioane naționale, interjudețene, locale, prin lansările de carte, prin cultura (pagina cultural – literară) difuzată permanent; deci joacă un rol mai aparte?

Și:

Într-un peisaj valoric interjudețean locul fiecăruia și toate la un loc reprezintă vârful piramidei? Care ar mai putea fi situat mai în vârf și pe ce criterii?

ALTE DOVEZI DE ÎNALTĂ VALOARE:

- În frunte e un doctor în științe filologice. Deci atestare și de către comisii dedicate.

- Tot în frunte e un poet, un romancier, și un epigramist ca Val Andreescu.

Alți colaboratori de valoare mare și verificată ca Anca Moldoveanu, Cătălin Sîmpetru, Timona Balmuș, Emil Lupu, P. David și mai ales ALPI, adică o grupare literară de excepție din Iași, condusă de Mihai Batog-Bujeniță, la care adăugăm băcăuani excepționali ca poetul Dumitru Brăneanu, profesorul dr. și criticul Ioan Dănilă, criticul Cornel Galben... ca super-recunoaștere BenTodică - Australia, Georg Barth-Passau -Germania, Adrian Grauenfels – Israel ș.a, ș.a. Ce ziceți? Cine a făcut sau poate face mai mult?

Dar că D.V. Marin a realizat prima și singura Școală de presă (peste 500 de persoane), contează? Că toate mijloacele sale de presă

au fost martore și ilustrează 28 de ani de frământări sociale - culturale - literare și nu numai... pot fi merite?

...Dar când suntem într-o **horă internațională** cu mari personalități ca Georg Barth (Germania), Adrian Grauenfels (Israel), Ștefan Racovitză (Geneva), M. Rusu (New York), (N. Dabija - Chișinău) și mulți, mulți alții. Ce poate zice un oarecare? Primul A.C.V.- Asociația Creatorilor Vasluieni – din istoria locului cu rezultate notabile, a fost o altă și frumoasă realitate.

Dumneavoastră ce spuneți, e mai important un ziarist care scrie despre violuri, bețivi, hoți pe plan local și numai de rău, sau, că, LUMEA AFLĂ de valorile Moldovei și ale țării de la persoane autorizate prin munca lor de o viață?

Cum e cu cel mai mare jurnalist vasluian din toate timpurile? Au dreptate Avi Tudosie, Gabriela Balan, poetul Petruș Andrei, Georg Barth (Germania), Ben Todică (Australia) și atâția alții (chiar) de peste hotare care afirmă aceasta?

Analiza noastră poartă emblema obiectivității! Dintre cei pe care-i nominalizăm sunt și contestatari și... neobiectivi (ca să fim eleganți!). Va recunoaște vreun zmângălator de hârtie care se crede și ziarist că jignirile-i scrise la beție sunt nedrepte? Autorașii cu vreun volumaș, două, chiar nouă nu se tot vor la înălțimea celor de mai jos?

Și, totuși...

În ultima perioadă am meditat asupra valorilor care ne reprezintă astăzi și care cu destulă siguranță vor rămâne reprezentative pentru acești ani, embleme culturale, sociale, jurnalistice, ale începutului de secol și mileniu.

Am zis să aplicăm niște criterii de valoare, printre care: 1) În ce măsură munca sau produsul muncii fiecăruia sunt cunoscute în plan european, național sau măcar în Moldova; 2) Activitate cultural-socială, economică, politică sau de altă natură care să fie benefică acestui județ, cunoscută, recunoscută (sau, mai puțin), comentată, domenii aplicate. 3) Durată de activitate și 4) Influență în rândul populației (reacții).

Desigur, e o întreprindere dificilă, cu reacții imprevizibile, comentarii și negări. Dar, bazat pe o destul de vastă experiență, pe o

analiză cât de cât obiectivă, pe articole din presă și manifestări publice directe, ne putem permite măcar aceste scurte păreri. M-aș bucura să existe comentarii care să conducă la adevărul acestui timp, pe care-l parcurgem. Nu cred în fantasmagoria că „istoria va decide...”.

Personalitățile timpului care se impun atenției, la prima vedere, sunt: Gh. Alupoaic (prof., sculptor afirmat), Val Andreescu (poet, prozator, jurnalist, epigramist), Petruș Andrei, un poet care adună volume, Mihai Apostu (poet, cu mai multe volume publicate), Ion Baban (poet, prozator, profesor – fost inspector, autorul câtorva cărți importante), Gabriela Ana Balan – poetă, Simion Bogdănescu poet bârlădean recunoscut, Laurențiu Chiriac (dr. în istorie, cu studii și volume), Costin Clit (prof., cercetător istoric, îndrumător al unor reviste, printre care “Prutul”), Th. Codreanu (profesor dr., prozator, filozof al culturii, unul dintre cei mai mari eminescologi ai României), Năstase Forțu (pictor suprarealist), Lucian Lefter – istoric, Marcel Guguianu (sculptor de renume internațional), Valeriu Lupu (dr. în medicină, cu volume publicate, dar și excelent analist și comentator al fenomenului literar-istoric, cu inedite comentarii despre M. Eminescu), prof. dr. Dumitru V. Marin (mare jurnalist, autor al primului roman reușit din istoria culturală a Vasluiului, peste 25 de volume publicate, conducătorul celui mai important grup de presă din toate timpurile, organizator de unice evenimente culturale), Ion Măcnea, poet, romancier, Vicu Merlan, arheolog, dr. în științe istorice care scoate și revista LOHANUL, Gruia Novac (profesor, conducător al revistei “Baaadul literar”, autor de importante eseuri, prezentator de spectacole), Daniela Oatu – poetă, Th. Pracsiu (profesor, fost inspector, autorul câtorva cărți, exeget și cunoscut critic literar), Ion Gheorghe Pricop (poet și mare romancier), Dan Ravaru (activist cultural cu lungă activitate, istoric „transcriptiv” al culturii locale, responsabil pentru câteva mărunțele publicații sătești), Avram D. Tudosie (prof. dr. inginer, oenolog, autor de cărți și monografii, creatorul vinului Busuioaca de Bohotin), Nicolae Viziteu, caricaturist. Și, poate, Valentin Silvestru (+) sau Marcel Guguianu, sculptor de renume mondial (+), decedați de curand; îl adăugăm și pe cercetătorul din presă Paul Zahariuc (vorbit numai de valorile... vii!).

Consider că cele mai cunoscute valori din județul Vaslui, care au reprezentativitate națională, și chiar de referință europeană sunt: în afară de Grupul de presă, eminescologul Prof.dr. Th. Codreanu, cel mai valoros jurnalist din toate timpurile, prof. dr. Dumitru V. Marin și creatorul „Busuioacei de Bohotin”, prof. dr. ing. Avram D. Tudosie.

Argumente:

Toți 3, îndeplinesc cu prisosință toate cele 4 condiții;

Toți aceștia au realizări apreciate peste hotare: „Busuioaca de Bohotin” se vinde în Europa și se află în rafturile unor magazine din Canada. Cărțile lui A. D. Tudosie se citesc și azi, unele au rețete pentru producerea de vinuri, altele cuprind meditații legate de viticultură sau snoave, glume, întâmplări cu mari personalități ale neamului. A fost îndrumătorul multor generații de elevi. „Podgorii și vinuri în județul Vaslui”, „Studiul comparativ al soiurilor...”, „Via și vinul în literatură”, ar fi doar câteva dintre cele aproape 20 de cărți publicate. Vinoteca de la Huși e unicat național!

Th. Codreanu, este un creator efervescent, prodigios și neașteptat în asocierile sale, foarte prezent la manifestări culturale în toată țara. Ca profesor în Huși a îndrumat generații de elevi către studiul aprofundat al limbii române, iar cele peste 65 de cărți sunt dovada înaltelor sale preocupări științifice, filosofice și de scriitor: „Eminescu – Dialectica stilului”, „Complexul Bacovia”, „Caragiale–abisal”, „Transmodernismul”, „Dialoguri pilduitoare” ș.a. sunt dovezi pentru un monument Codreanu.

Nov. 2004 – cu președintele Traian Băsescu

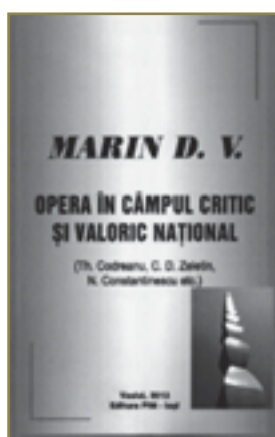
D. V. Marin ca recordmen mondial prin interviuri cu 9 șefi de stat, 14 prim-miniștri, papa, patriarhii României etc., transmisii din peste 32 de țări din 4 continente, își depășește în mod evident contemporanii, chiar din România. Opera sa

vastă – de la reportaj, la roman, de la editoriale la istorie culturală, de la studii literare la volume etnofolclorice cu valoare definitivă, n-au atras îndeostul de mult atenția. Dar cele peste 25 de volume tipărite, “Tudor Pamfile și Revista Ion Creangă”, “Zăpadă pe flori de cireș”, “Prima clasă”, “Ceașescu... Bănescu... regele Mihai”, „TVV - istorie și cultură” și altele... rămân reprezentative pentru un mediu și un moment anume din Istoria României; adăugăm Grupul de presă înființat, unic prin durată și complexitate în Moldova, toate acestea îi conferă autoritatea de a fi cel mai mare jurnalist vasluian din toate timpurile. Dintre toți vasluienii prof. dr. D. V. Marin a avut cea mai mare prezență și reprezentare internațională ca om de presă, ca politician, ca întreprinzător media cu singura școală de presă din țară (vârfuri: Cătălin Striblea, Lucian Pârvoiu ș.a.). Prezența la BBC (Londra) n-a fost decât una dintre confirmări, în Canada - Montreal sau New York, Ierusalim, Londra, Roma, Chișinău... altele.

Anii care vor urma vor prilejui afirmarea și a altor personalități acum nominalizate sau nu. A se observa că nu s-au făcut referiri la cei plecați peste graniță, din lipsă de informații. Poate, se va anunța vreun reprezentant și dintre aceștia.

Până la urmă, demersul de față este menit să provoace, chiar să provoace discuții și alte opinii de la cei care mereu vin să-și alimenteze fie localismul creator, fie (și) noua formă de patriotism, în contextul globalismului, a modificărilor în substanța limbii române, a făuririi unei alte culturi existențiale și o altă organizare statală.

(Meridianul Cultural Românesc, An III, Nr.1 (9), p. 5)

STRATURI CULTURAL – EXISTENȚIALE CONTEMPORANE

Am scris de curând despre cultura paralelă în limba română pe care o promovează biserica. Am scris de mai multe ori despre noua cultură existențială a poporului român (ca și a altor popoare). Am călătorit mult în lume, am predat aproape 40 de ani la catedră, am observat îndelung transformările profunde și ireversibile în viața socială și în domeniul comunicării ca întemeietor de mijloace mass-media și om de învățământ și cultură.

Gândurile pe care le-am avut în timpul unei slujbe festive la o biserică nouă, din Chicerea – Tomești – Iași, invitat de fostul primar Ion Oprică, și, nu de vreun preot deși soborul era format de 14 în odăjdii și 3 în sutană, acestea mi-au permis următoarele considerații:

– În România, ca peste tot în lume se făurește un nou fel de cultură existențială care ar însemna ansamblu de reguli (noi) de comunicare, comportament, muncă, gândire. Este epoca istorică a computerului care oferă soluții surpriză, crează noi valori, provoacă noi tendințe. Epoca fierului a însemnat schimbare majoră, căutări, invenții (până la tanc și rachete). Galaxia Gutenberg a însemnat revoluția culturală bazată pe cultură și genii în știință. Cele câteva sute de ani par puține față de importanța civilizației fierului. Scurtă perioadă, dar cea mai scurtă este aceasta din urmă a informatizării și schimbării concepționale și materiale. Nici măcar războaiele propriu zise nu se mai desfășoară fără calculatorul care permite utilizarea spațiului cosmic și cucerirea planetelor.

E o perioadă dură de câteva DECENII, dar, în care globalizarea devine efectivă, comunicarea se uniformizează, limbajul

tehnico-literar se impune, dirijarea computerizată a populației apare ca reală și imposibil de înlăturat.

– Noua cultură existențială are componente deocamdată neantagonice dar diferite. Paradoxul: nu susținătorii educației și culturii tradiționale sunt pe val ci invers, iar aceștia devin anacronici. Pe cale de consecință cultul cărții din epoca Guttenberg, deci tipar și lectură, este înlocuit de lectura pe micul ecran, videocultură deocamdată de valoare îndoielnică deoarece se bazează pe sex, violență, limbaj unificator (mondial).

– Ziua limbajului codificat e aproape: ori înveți să folosești computerul ori ești în afară! Ce tradiții, ce cult al strămoșilor sau cărții, ce metaforă? Ochiul dracului pentru mașul gros cum îmi spune poetul Filip din Montreal!

Recapitulând:

a) Viața spirituală românească se mai bazează pe carte adică metaforă pentru că mai există generația activă, adică vârstnici dar aprigi luptători (conștienți sau nu) pentru limba română. Și revista noastră MERIDIANUL CULTURAL ROMÂNESC este în bătălia aceasta cu cei 359 de colaboratori din cele patru continente (adică din toată lumea!), 73 din afara României. Limbajul artistic e în frământări și modificări.

b) Există o cultură paralelă, cea a Bisericii. Aceasta se bazează pe preceptele biblice, pe comunicare și satisfacții tradiționale și are bătrânetul în ascultare. Informatizarea e și în biserici (la buton se trag clopotele) și nu înseamnă modificarea metalimbajului și nici modernizarea care să reziste calculatorului. Dar pentru că EXISTĂ, are aspecte spirituale benefice. Încă.

c) Viitorul sună bine pentru generația în transformare dar pe un alt „portativ”, nu cel încă actual, dar noua concepție (și cultură) despre viață este, clar, existentă. Asta explică ruptura dintre generații, prezență pe rețelele de socializare, tineretul în conflict cu generația activă. Ar fi alt strat cultural existențial.

d) Se pune problema rezistenței limbii române, evident și cu sprijinul eminescian (și caragialian) cu opere încă acceptate. (Altădată)

(Meridianul Iași–Vaslui–Bacău, 02.06.2017)

BISERICA ÎNTRE AUTORITATE ȘI CULTURĂ NAȚIONALĂ PARALELĂ

NOTELE de mai jos ar dori să deschidă o dezbatere mai amplă, stimulativă, din care să reiasă speranțele „moderne” ale românilor. Subiectul se arată foarte dificil pentru că sunt de așteptat reacțiile reprezentanților BOR care ar putea să nu fie de acord. Dau asigurări că nu am niciun fel de resentimente pentru preoți, dimpotrivă, merită apreciați, aceia care influențează existența atâtor sute și mii de oameni și prin mentalul lor colectiv, până la urmă, și viața economică și politică.

IDEOLOGIA Ortodoxă este destul de permisivă și prin urmare suportabilă. Disciplina este însă cumplită. Tot cinul preoțesc trebuie să respecte canoanele (bisericești) și să se roage pentru sănătatea și existența „stăpânilor” lor începând de la episcop în sus. Ca să cârtească vreun preot împotriva superiorilor? Nu se află!

STRUCTURA – Cândva CFR era a doua armată a țării, deci prima instituție în stat era armata. Astăzi BISERICA este și cea mai numeroasă și cea mai disciplinată și cea mai eficientă dacă nu cumva și cea mai bogată. De când cu retrocedarea pădurilor și pământurilor averea incalculabilă s-a rotunjit. Nu e decât o realitate acceptată că bisericile (imobiliarele), odăjdiile și celelalte accesorii fac parte dintr-un patrimoniu național.

Vorbind despre structura acestui sistem paralel, el este foarte eficient, foarte unitar și foarte necesar! Perfecționarea sa e mereu actuală și are în cel mai înalt grad atuul vechimii. Se considera că existența unui popor însemna unitatea de limbă și tradiții, proprietatea teritoriului și se neglija că fără BISERICĂ nu era posibilă romanitatea noastră. Acum însă, cu globalizarea, și biserica își mai schimbă dogmele și chiar modul de existență.

ADERENȚA POPULAȚIEI la modul de manifestare și propovăduirea ortodoxiei este remarcabilă, dar în mare scădere. Până și preoții, adică slujitorii neconștienți sunt ademiniți de „ochiul dracului” care face legea în capitalismul din ce în ce mai bazat pe câștigul material și cu totul ocazional pe cel spiritual (și numai dacă aduce profit!). Dacă celelalte orânduirii sociale n-au ucis credința în Dumnezeu nici biserica, un dușman din ce în ce mai periculos e... capitalismul. Coroborat cu scăderea populației, dispariția bătrânilor practicanți, îndepărtarea tineretului preocupat de beneficii și nu de spiritualitate, viitorul nu sună prea bine. Numai că Preafericitul Daniel și implicit Preasfinția sa Ignatie (ca și toată echipa) sunt niște inovatori și căutători. Așa se explică numărul mare de biserici construite, modernizarea și informatizarea întregului sistem, promovarea unui anume fel de autoritate.

Desigur putem vorbi de numeroase alte aspecte iar partea critică legată de strălucirea aurului gros pe veșminte, autoturisme scumpe ș.a. este și ea o realitate.

Dar:

Fără îndoială biserica românească este un focar de cultură; ar fi bine să se mențină ideea că învățătorul și preotul sunt intelectuali reprezentativi, dar în condițiile internetului, a unor libertăți exagerate, și sistemul educațional bisericesc se clatină.

În județul Vaslui alături de cei trei nominalizați ca reprezentativi (Th. Codreanu, D.V. Marin, Avram D. Tudosie) se află ca autoritate științifică (teologică), influență asupra unei jumătăți de milion de oameni și promovarea limbii române, deci cu influență majoră (este) Episcopul Hușilor.

De ce cultură paralelă cu cea națională?

De departe se observă particularități specifice și că spiritualitatea bisericească este diferită de cea laică.

Cred că paralelismul dintre cele două culturi ar putea fi determinant pentru sprijin și perpetuarea neamului românesc și a limbii române!

(Meridianul Iași–Vaslui–Bacău 04.05.2017)

CULTURĂ PARALELĂ ÎN ROMÂNIA(?)

Cultura de bază adică cea promovată prin limba română de acasă nu mai e câtuși de puțin, azi, bazată pe folclor, pe vechile bucoavne, pe literatura istorică (Alecsandri, Sadoveanu) pe metafora scânteietoare după model clasic deși își mai menține amprenta eminesciană și caragialeană.

Cultura națională presupune existența unor piloni puternici ai unui imens arc de triumf al existenței în timp: 1) creația populară și 2) cultura și arta cultă. Monumentul spiritual de acum e insistent atacat de elementele noii culturi existențiale, așa de puternice încât îi afectează stabilitatea și permanența de la o zi la alta. Limba de comunicare și artistică se deosebește destul de clar de cea bisericească dar fără a se crea falii pentru înțelegerea lor.

Am mai scris că IDEOLOGIA Ortodoxă este destul de permisivă și prin urmare suportabilă. Disciplina este însă cumplită. Tot cinul preoțesc trebuie să respecte canoanele (bisericești) și să se roage pentru sănătatea și existența „stăpânilor” lor începând de la episcop în sus. Ca să cârtească vreun preot împotriva superiorilor? Nu se află! Comunicarea se face, însă, respectând normele academice cu particularități lingvistice, gramaticale și de vocabular.

Vorbind despre structura acestui sistem paralel, el este foarte eficient, foarte unitar și foarte necesar! Perfecționarea sa a fost și ar fi mereu de actualitate și are în cel mai înalt grad atuul vechimii. Se considera cândva că existența unui popor însemna unitatea de limbă și tradiții, proprietatea teritoriului și se neglija faptul că fără BISERICĂ nu era posibilă romanitatea noastră. Acum însă, cu globalizarea și biserica își mai schimbă dogmele și chiar modul de existență.

ADERENȚA POPULAȚIEI e în mare scădere. Cultura paralelă impune o limbă și o comunicare paralelă. Actualmente ambele sunt în destule modificări, fiecare căutându-și „luntrea” să reziste în fața englezismelor tehnice (în primul rând), a transformării ne-simțite, dar înrobitoare! Cine poate rămâne în actualitate fără să știe ceva din ”limba universală” a computerului cu acel limbaj nou? Nu cumva ar fi și al 3-lea element de paralelism?

O „ambarcațiune” cu trecut, prezent și mai puțin clar viitor, limba română își ia în sprijin limba vechilor ceasloave dar și arsenalul muzicii populare al obiceiurilor și tradițiilor a oricăror forme de comunicare care nici ele nu se simt prea bine.

Conștienți sau nu cântăreții, interpreții sunt ca aripi unduitoare în sprijinul limbii, literaturii, poeziei, exprimărilor „etnografice”.

Costumul popular are și el un rol mic în păstrarea identității naționale: salutară sărbătoarea recentă a iiei românești, de Sânziene. (iie, nu ie).

Dar nici cântecul popular, nici portul, nici arheologia din partea ei spectaculoasă, comercială și cu atât mai mult în întregimea ei cultura scrisă (cu scriitori contemporani de mare valoare) nu pot rămâne în același pas cu modificările tehnice din limbă care hotărăsc perimarea limbii naționale și inclusiv a culturii tradițional - istorice. Golanoizii vremii poluează sau chiar schimbă țara urmașilor noștri.

Bătălia pentru limba română se află astăzi la răscruce sub ciocanele necruțătoare ale globalizării ca latură a istoriei lumii cu elemente specifice culturii existențiale încă în definitivare!

(Meridianul Cultural Românesc, An III, Nr. 2 (10), p.5)

Seria P Nr. 0001991

ROMÂNIA
MINISTERUL ÎNVĂȚĂMÂNTULUI

UNIVERSITATEA DIN BUCUREȘTI.

DIPLOMĂ DE DOCTOR

FACULTATEA DE LITERE

în urma susținerii tezei de doctorat la data de 24. IV. 1998, pe baza avizării
CONSILIULUI NAȚIONAL DE ATESTARE A TITLURILOR DIPLOMELOR
ȘI CERTIFICATELOR UNIVERSITARE din ziua de 25-26. VI. 1998, aprobată
prin Ordinul ministrului învățământului nr. 4090 din 3. VII. 1998,

conferă

D. MARIN V. DUMITRU

născut în anul 1944, luna IV, ziua 28

în localitatea GIURGIOARA, județul BACĂU, țara ROMÂNIA

TITLUL DE DOCTOR ÎN FILOLOGIE

SPECIALIZAREA FOLCLOR

Nr. 20 / 25. 09. 1998

III

PORTRETE ȘI ICOANE

MEREU... EMINESCU, MEREU...

Model de limbă artistică; model de simțire românească și omenească; model de perseverență și, mai ales, model de luptă cu cuvântul și metafora cu care a construit zăcământul diamantifer pe care-l utilizăm astăzi!

Un om care nu știe să se exprime, oricât ar fi de bogat sufletește nu poate fi o valoare nici pentru ai lui, nici pentru alții.

De aceea citim, cităm, recitim, recităm opera lui Eminescu.

Am scris ce-am și crezut: Mihai E... dascăl de suflet de vreun secol și jumătate și va mai rămâne, în vreme, până când îl va "repetă" pe Ștefan cel Mare: noi îl vom putea înțelege dar el nu pe noi. Pentru că limba veche și-nțeleaptă e în dezvoltare, și modificare, îmbogățire; pentru că vremurile se schimbă ca și moda și gusturile; pentru că mediul și momentul lui Mihai Eminescu devin istorie pentru o națiune care trebuie să se mențină într-un imperiu european.

Multe dintre cuvintele, versurile și simțirile poetului nostru național vor deveni vechi dacă nu și uitate. Dar DRAGOSTEA simțită (prin poezia lui) sau exprimată într-atâtea forme în creațiile sale va fi comunicată, la fel, și peste un mileniu.

Vrem să rămânem oameni... nu putem fără Eminescu (știut sau nu).

Vrem să fim strălucitori sau numai valori în lume... nu se poate fără El.

Vrem să vorbim limba română...

Până la urmă, nimic... fără Mihai Eminescu

Mereu... Eminescu... Mereu...

(Meridianul Iași–Vaslui–Bacău 17.06.2009)

EMINESCU... DIN LIMBA ROMÂNĂ!

Într-o istorie contemporană a lumii:

Goethe „slăbește” în fața internaționalizării unei limbi care întunecă limba germană. Lamartine, Victor Hugo și pleiada franceză „se englezesc” în speranța că mai rămân destul în cultura umanității... Dante Alighieri și alți corifei italieni de pe socluri seculare sunt mângâiați de laudele în limba internațională de comunicare.

Byron (englezul), Withman (americanul) încep să nu mai fie reprezentanți pentru această limbă de circulație mondială care, și ea, devine altceva decât engleza veche. Mondializarea își imprimă nota specifică în acțiune, gândire, teritorii, limbă.

Modelul Limbii Române drag nouă (poate) rămâne Eminescu cât va mai exista această formă de comunicare. Nu e deloc greu să se observe asaltul pernicios al neologismelor tehnice care nu pot comunica fondul sentimental și nici reacția sufletească specifică la freamățul naturii (codrul mai e frate cu românul?).

Ați observat că revoluția video/tehnică înseamnă imagine, ceva sunet și zero suflet? Că întreaga evoluție umană se rupe de frumusețea inițială, ingenuă, nealterată? (Priviți datinele – obiceiuri de Anul Nou ca spectacole de scenă).

Mai clară și iminentă azi, ruptura era semnalată încă de acum un secol și jumătate de poetul nepereche. Astăzi însă, nu e vorba numai de copilărie și maturitate. „Astăzi, chiar de m-aș întoarce a-nțelege nu mai pot./ Unde ești copilărie./ Cu pădurea ta cu tot?” Vârstele fundamentale – copilăria, tinerețea – și-au schimbat preocupările, simțirile, visurile și manifestările! Ruptura dintre generații e deja fapt împlinit.

Comunicarea prin telefon, rețele de socializare, televiziune,

micșorează implacabil rolul cărții (și abecedarul e... calculator!), anulează fondul ancestral, benefic, plin de învățăminte și sensibilitate, ca și modurile metaforice de comunicare! Deci și sistemul milenar de valori se tot modifică.

Nici măcar nu putem plânge pentru vârsta mai veche a omenirii! Trebuie să trăim astăzi și în viitor.

Dar putem lupta pentru principalul nostru mod de individualizare cu forma veche și înțeleaptă a limbii învățaților noștri!

Poetul nostru național marchează ora fericită a Limbii Române, menită să fie model peste veac, chiar dacă nu va fi la fel de bine înțeleasă, utilizată, păstrată. M. Eminescu, M. Sadoveanu, L. Blaga, N. Stănescu n-ar înțelege prea bine creșterea computerizată a limbii naționale, dar ar re-crea-o, ar găsi formele noi, așa cum o vor face toți acei care vor reprezenta simțirea acestei națiuni și vor purta mai departe bătălia pentru LIMBA NEAMULUI.

„Izvorul pururea reîntineritor” nu va fi cel „curat ca lamura” al folclorului (din ce în ce mai puțin pregnant, adică altă pagină veche) ci opera scrisă a ipoteșteanului devenită de pe acum simbol și mod de referință, fără de care nu se mai poate.

Știu eu, poate că încă nu înțelegem rapiditatea cu care limba națională se modifică în cadrul evoluției legice, social – economice și culturale: se schimbă lumea, cum să nu se schimbe limba? Computerul o face mult mai rapid.

Reîntoarcerea la vatra dintâi, la izvorul Eminescu, ține de avânturile momentelor în care trebuie afirmată existența creatoare! Asta presupune secole chiar, inclusiv atunci când doar un fel de engleză, chineza și o limbă a musulmanilor vor mai exista în comunicarea mondială! Cine să vrea dispariția limbii, a poporului, a istoriei sale? Și totuși, dacă ceva cu totul imprevizibil azi nu se va ivi, cam asta se va petrece!

Suntem într-o aspră bătălie pentru Limba Română cu metaforele ei, cu unicitatea exprimării simțirii naționale, care trebuie susținută aprig inclusiv într-o posibilă enclavizare. Poate n-am pierdut războiul. Nu suntem alarmați ci doar înțelegem în devenirea ei o istorie defavorabilă.

Opera lui Eminescu (și) prin conținut, prin realizarea unei înalte și unice expresivități, este necesară întregii umanități, dar mai ales pentru noi cei de azi care ne străduim să avem dreptul la viață și personalitate.

Fără el, fără alți mari creatori care ilustrează secole de cultură, de minte, inimă și literatură, nu putem sta în fața stăpânilor lumii, fără apartenența de neam nu putem exista.

Conștienți fiind că bogăția sufletească, că „al lumii întregul sâmbur/ dorința-i și mărirea” depind de ilustrarea eminesciană, trebuie să-l venerăm, fie și periodic, de Ziua Limbii Române, înălțându-ne „ad astra per aspera” cât ne permite voința, educația, aspirația noastră, a fiecăruia în parte și a tuturor la un loc. Putem crede că: pe firul stratificărilor succesive mondialiste, când noi și ale noastre vor trebui „să poarte un nume, un singur nume”, acesta va fi sigur tot Eminescu.

(Meridianul Iași–Vaslui–Bacău 14.01.2015)

CARAGIALE – CEL DE PÂNĂ AZI!

În procesul de schimbare = alterare a Limbii Române, când e expresia nouă sau de-a dreptul alta în exprimarea românească, mesajul clar din opera sa riscă să nu mai poată fi înțeles corect, așa cum s-a întâmplat cu opera lui Ion Creangă. Cel puțin în Canada, asta am observat că re-scrierea Amintirilor de la Humulești, în scopul percepției de către copiii din Diaspora este o modă, desigur dictată de un scop nobil: adaptarea la limba vorbită de românii de acolo.

Despre limba lui Ion Luca Caragiale putem vorbi de o mai mare duranță, dar, cum și condițiile social - economice, culturale și mai ales politice se modifică rapid (valul globalizării), tot mai mult și dramaturgul trebuie actualizat. E un proces firesc în teatru, foarte curând va fi și în creația literară românească în ansamblul ei. Până astăzi însă, opera lui Caragiale este cumplit de actuală. Dar peste 10 ani? Iată-l pe autorul „Scrisorii pierdute”... în lumea noastră!

Caragiale Ion Luca reprezintă în fața lumii, de vreo 13 decenii, societatea românească mereu actuală și... contemporană, spre deosebire de Eminescu propovăduitorul, lira de aur a aceluiași neam, modelul expresivității poetice. Dacă-i adăugăm și pe ceilalți mari clasici (Creangă, Slavici), poate înțelegem mai ușor că MULȚIMEA având calitățile, defectele și umorul native e în opera dramaturgului și scriitorului născut în apropierea Ploieștiului; o „mulțime” de Limbă Românească, într-un segment de timp (istoric) care avea nevoie de un Luceafăr pe care să-l asculte pururi! Dar și de „croitorul” care să le ia măsura caracterului și epocii.

Redivivus observatorul fidel pentru anii de frământări, redivivus umorul de calitate chiar când cultura video pare să întunece vechile orizonturi.

Născut de „Sf. Vasile, Grigore și Ion”, adică la 30 ianuarie, acest Ion (prenume românesc reprezentativ alături de Gheorghe) este cel mai

mare dramaturg, în limba națională („O scrisoare pierdută” e mereu regăsită, „O noapte furtunoasă”, nu e numărul 9, ci, mereu NOUĂ, celelalte-s bijuterii comice, iar drama „Năpasta” e mereu adevărată!), e prozator reprezentativ, cel mai mare pentru secolul lui (și nu-i putem nicicum uita nuvelele), iar pentru posterioritate... MOMENTE ȘI SCHIȚE sunt monumente pentru secolul XX și tot modele pentru secolul XXI. Pare un truism să afirmi că opera-i cuprinde mai toate sectoarele vieții sociale într-un stil fluent și spumos, chiar și când evocă împrejurări tragice. Tot așa afirmația că „neica” e mai actual ca niciodată.

Sfântul umorului românesc tipărit, țipând prima dată, de alți trei sfinți (Vasile, Grigore și Ion) îndreptându-și bunăvoința către o națiune mereu bogată și tristă („la noi sunt codri verzi de brad/ și câmpuri de mătase,/ la noi atâția flutură sunt/ și-atâta jale-n casă”, zicea Octavian Goga, un alt geniu al poeziei despre viața tristă a unei națiuni).

Spre deosebire de Eminescu (cel din Doina), marele dramaturg n-a scris nici un rând împotriva vreunei naționalități și totdeauna e împotriva năravurilor timpurilor; că prin teatru a satirizat mai acid, aspecte mai multe („Prin el năravuri îndreptați/ Dați ascuțiri de minte” - Iancu Văcărescu) și cu talent desăvârșit este, sigur, de atributul geniului. Al său, al poporului român...

În ianuarie s-au născut mai multe genii printre care: cel tutelar (la mijloc), cel reprezentativ în fața secolelor (la sfârșit), de ziua sfinților între care vor intra și ei în cele din urmă. Pentru că cei trei sfinți din calendar care nu știu ce și când au făcut ceva pentru românism (mai toate biografiile sfinților fiind legende făcute și refăcute după sute de ani; hm, o discuție foarte lungă!) nu pot concura sfinții literelor, limbii și simțirii românești care, iată, exprimă și înobilează viața și astăzi. Să nu uităm vreun moment că „involuția limbii” este înspre pieirea ei în câteva zeci de ani.

Ca pietre prețioase, monumentele de limbă lăsate de Eminescu și Caragiale sunt izvoare reîntineritoare, autorii fiind BRILIANTELE dintr-un lanț al valorilor care trebuie să fie fără sfârșit. Mulțimea imensă (care soarbe slovele eminesciene), omenirea dintre granițele Limbii Române a lui Caragiale nu trebuie re-creată, încă, ci doar încurajată să existe! Câtă vreme există Caragiale, există limbă, simțire, popor, educație, umanism și... distracție!

Existăm, deci!

Limba Română va evolua, probabil înspre tehnicism, oamenii robotizați, alergători aprigi după „ochiul dracului”, țara înspre o instabilitate (dispariție) așa cum s-a întâmplat cu indienii amerindieni, dar spiritul ar trebui să fie veșnic.

Să nu creadă cineva că plângem de pe acum pentru cei care vor veni și a căror viață va fi cu totul altfel. În 1927 inventatorul român Tesla proorocea că încă în mileniul trecut vom avea centură de transmisie radio liberă (și o avem prin telefon, radio, televizor, calculator) iar Pământul va fi înconjurat de o centură electrică gratuită. George Călinescu „vedea” ceva din caracteristicile limbii actuale. L. Blaga vedea prin metaforizare, creștere în expresivitate. Nu știm cât ne-ar mai înțelege vreunul dintre cei amintiți.

Dar: Atâta vreme cât Limba Română ne exprimă felul de a fi (cam pe oriunde în lume), borna de orientare numită „opera lui Caragiale” rămâne ca o flamură tricoloră pe munții Himalaya. O vor vedea mai puțini (în special cei plecați „afară”), dar acolo sus reflexele diamantelor acestei limbi vor ghida pururi eforturile slujitorilor ei.

Caragiale cel de acum un secol și autorul dramatic și scriitorul transpus cinematografic (ce mari servicii face televiziunea națională cu arhiva sa!!!) ori mereu reluat pentru public, ca adevărat prototip, este idol, mentor sau model fără uzură.

În condițiile de astăzi când televiziunea și computerul substituie cartea pentru inspirația sau viața dintotdeauna normală, TREBUIE să ne întoarcem spre dramaturg și prozator. Pentru că și-a păstrat contemporaneitatea, pentru că inspiră întoarcerea la omenie, umor, pace, el ar trebui mereu preaslăvit între granițele Limbii Române. Să sperăm că așa va fi și că sanctificarea sa nu e departe.

Cât mai citim noi, publicul obișnuit, despre sfinții din calendar inclusiv despre cei trei?

Caragiale ne-sfântul e viu, ne alină sufletele, simțurile, viața. Îl citim în cărți, îl vedem în filme, ne gândim (când vrem) cu recunoștință: trăim de peste un secol în ZODIA CARAGIALE! Până azi e mereu prezent în existența noastră intelectuală.

(Meridianul Iași–Vaslui–Bacău 27.01.2016)

POETUL GEORGE BACOVIA... SELECȚIONERUL(!)

Și, a fost ediția de toamnă a Bacalaureatului. Și a trăsnit cu subiectul la limba română: George Bacovia! Și, le-a căzut cerul pe cap (și în cap) celor care n-au prea pus mâna pe carte... și 80% dintre participanți au picat...

Limba română ca probă de BACALAUREAT, adică acel examen la care tinerii să dovedească nu numai maturitate trupească, ci și intelectuală, un fel de punte nu prea îngustă care desparte valoarea de nonvaloare (adică încearcă!), mai mult un drumeag spre afirmare în viață. Limba națională, cea a părinților și strămoșilor, cea mai sigură cale de comunicare a devenit puntea suspinelor pentru niște tineri care nu realizează duritatea proverbului „ai carte, ai parte”. Bac-ul, cu acest obstacol (devenit imens, de groază, de netrecut) care până la urmă este capacitatea de exprimare, își împrăștie spaima nu prin matematica cea rece, nu prin alte obiecte „mai ușoare” ci prin metafora cea caldă și fierbinte care în loc să-i ducă spre fericire pe tineri, îi îmbracă în „cămașă de gheață”. Cine-ar fi crezut?!

Sunt între 20 și 40 de subiecte (scriitori și opere) care se pot însuși în atâția ani de școală sau chiar în tot atâtea zile, ca să fie temeinic reținute. T. Arghezi, G. Bacovia, L. Blaga, G. Călinescu, M. Eminescu, M. Sadoveanu, N. Stănescu, L. Rebreanu sunt din cartea de căpătâi a acestei nații numită România. Dacă nu se știe nimic despre valorile de bază care reprezintă un neam în concertul artistic al lumii, de ce „să treacă” acei care-și refuză efortul personal, mândria personală („ce prost e un ăla fără Bac!”) și integrarea în rândul oamenilor cu glagorie la cap?

Până la urmă, severitatea unui asemenea moment e absolut necesară!

Poetul băcăuan, la 133 de ani de la naștere, a fost selecționerul (iertăți-mi apropierea cu fotbalul..) național care a dat voie doar la 20% dintre absolvenți înscriși să pășească mai mândri într-o viață cu multe necunoscute. Trebuie spus că subiectul „George Bacovia”, oricum s-ar formula el, e dintre cele mai ușoare, accesibile... Dar când limba română e supusă unui proces de alterare, cu pretenții – de dezvoltare - e susținut de însuși sistemul de învățământ, când ideea efortului personal și mai ales a creativității (în orice plan) e pierdută în spațiul căpșunarilor și al muncii necalificate, când ispita metaforei nu există între liceenii îndrăgostiți de trupuri și nu de minți, în aceste condiții Bacovia devine munte greu escaladat.

Ca fost profesor de liceu atâtea decenii, care am apreciat particularitatea fiecărui scriitor, nu pot decât să îndemn: înapoi la carte, la studiu.

Veți spune că nu-i trebuie amărâtului, Bacovia, când împinge la roabă sau ține de sapă! Ignoranți, veți putea zice că știința de carte e inutilă când europenii îi așteaptă pe tinerii noștri să-i îngrijească pe bătrânii lor sau și mai rău, acum când suntem subjugați și sub talpa lor, când dimineața bem „ce-ai”, la prânz mâncăm „cum pot” iar seara „gem” pe niște pământuri ale acestei țări blagoslovite de Dumnezeu.

Ca să ne păstrăm, ca să-i înfruntăm pe ăștia, ne trebuie LIMBA ROMÂNĂ și MULTĂ ȘTIINȚĂ DE CARTE, că altfel ținem doar de coada hârlețului.

George Bacovia i-a selecționat pe cei care pot ajunge în fruntea societății: „și aud materia plângând” și care nu trebuie să rămână „singuri”. Oricare dintre marii noștri scriitori putea fi arbitrul la Bacalaureat.

În toamna bacoviană s-a dovedit că avem mare nevoie de limba română.

(Meridianul Iași–Vaslui–Bacău 03.09.2014)

MERIDIANUL... TUDOR PAMFILE: HAI LA ȚEPU CU GRĂBIRE, DUMINICĂ!

În cei 18 ani de la apariția Meridianului de Iași-Vaslui-Bacău, am scris adesea despre această mare personalitate a culturii române. Ofițerul folclorist a fost prea puțin cunoscut până în 1989 (deh, moșier, reacționar, deși a trăit la începutul secolului trecut), iar de atunci, opera reeditată este insuficientă. Ne pândește un foarte mare pericol: dacă însăși Limba Română este în pericol (și este!) dacă existența națiunii este amenințată, Viața și OPERA lui Tudor Pamfile mai pot fi în centrul atenției? Afirm, clar: da! pentru că face parte din Pantheonul național, din forma principală de cultură a neamului. Folclorul, etnografia, mitologia, opera literară, revistele și ziarele tipărite EXISTĂ!

Trebuie să fac unele precizări, chiar și în acest editorial: Tudor Pamfile s-a născut pe 10 iunie 1883, a murit la Chișinău pe 16 octombrie 1921 și a editat revista de folclor ION CREANGA între 1 august 1908 și 1 iulie 1921, adică exact 13 ani, cu numere mai târzii în timpul războiului. Ofițerul a participat și pe frontul Primului Război Mondial (la Trotuș-Oituz), dar a contribuit decisiv la re-pătrunderea Limbii române în Basarabia unde a coordonat 5 publicații în calitatea sa de atașat cultural. Românul adevărat a editat cărți pentru moldoveni inclusiv cu caractere chirilice, a promovat istoria și literatura românească. Etnograful a avut o viziune complexă și completă asupra cercetărilor încă din 1913 cu vestitul (și unicul) plan de culegere a „firișoarelor de aur” pe care l-a urmărit Revista Ion Creangă în cele 18 secțiuni perfect acoperite. Mitologia românească (Sărbătorile la români, Diavolul învrăjbitor al lumii, dar mai ales I. Dusmani și

prieteni ai omului, II. Comorile, apoi Văzduhul... etc., etc.) rămân contribuții unice a căror valoare crește odată cu trecerea timpului.

Cele 50 de volume identificate cuprind de la cântece de țară, Cimilituri și până la povești istorice și mai ales istorie propriu-zisă (în revista Miron Costin) și alte producții populare.

Subiectul privilegiat în toată activitatea mea etnofolcloristică, Tudor Pamfile, revista Ion Creanga și restul muncii sale într-o viață consacrată valorilor naționale pieritoare, afectivitatea pentru un important personaj istoric, se poate lesne observa.

Începând cu ora 10:30 vor fi prezenți scriitori din județul Vaslui și din județul Galați (Tecuci și Țepu). Va fi prezentă și redacția ziarului și va fi lansată cartea „Marin D. V. - Om, operă, prezență - (II)”. Vor fi interpreți și folcloriști. Va fi un spectacol al Centrului Cultural „Tudor Pamfile” din Țepu, „Cununița Țepului”, cu invitați de onoare și acordare de Diplome. E un alt Simpozion Interjudețean de amploare, sprijinit și de Primăria Țepu.

E o altfel de promovare a valorilor locale, în context național. Sperăm să fie o sărbătoare a spiritului atât pentru invitați, cât și pentru concetățenii din Țepu.

Voiam să comentez și alte manifestări din cadrul Festivalului Umorului. Din păcate, cu oricare am discutat, n-am aflat vreun punct de vedere și nici vreun interes pentru ce-ar fi putut să fie ori să se realizeze peste 2 ani. Există, deci, o stare de lehamite ba, chiar de respingere a actului cultural cu direcția de mers: prostituția politică, prostituția românească, lipsa unor idealuri în intimitatea fiecăruia. I-am întins un ziar unei vânzătoare pe strada principală, aproape nici nu s-a uitat la el și mi-a răspuns ca și polițistul de acum câteva săptămâni: „ce sa fac cu el, nu-mi trebuie.” Cu asemenea oameni ajungem repede la nenorocirea socială când fiecare poate spune „vai mie!”

Nu știu dacă actele culturale inițiate de noi au destulă eficiență dar cu certitudine încercăm din răspuțeri să sprijinim limba și ființa noastră națională! (subiect deschis).

(Meridianul Iași–Vaslui–Bacău 22.10.2014)

GHEORGHE

Sfântul, iubitul, fratele, prietenul, dușmanul!

Sfântul Gheorghe, ca dată, 23 aprilie, este una dintre sărbătorile cu dată fixă care marchează anul de muncă (Sfântul Ilie, mijlocul verii, Sfântul Dumitru, încheierea înțelegerilor legate de pământ și păstorit, Sfântul Vasile, începutul noului an etc.), în momentul învoielilor și a victoriei primăverii. Omul își suflecă mânecile și trece la treburile anului.

Sfântul, ca și sfânt, producător de minuni, nu prea este în atenție, el fiind ca și Dimitrie, un oștean cu rol important în implementarea ortodoxismului, sărbătoarea consacrată în calendar fiind în preajma Învierii Domnului.

Pe 23 aprilie se închegau stânele (și câte or mai fi fiind azi!) se începea lucrul la câmp și se considera că oamenii au scăpat de îngheț.

Numele de Gheorghe, de fapt prenumele (e frecvent alături de Ion), George, Georgel, Ghiță, Georgiana. Se întâlnește de aproximativ 1 milion de ori în România.

Tradiția și nevoia de a repeta numele înaintașilor și la proaspăt născuți, a mai impus acordarea prenumelui în discuție și într-un fel se revine după alde Pardaillan, Eusebio și alte nume de prin filme sau fotbal. Din păcate exodul înspre vest alterează acest fond național și prin dispariția fizică a persoanelor și prin adoptarea „modernă” a apelativelor Geo, Jorj, Gelu ș.a.

Față de întâmplătoarea lor numire ca cetățeni, Gheorghe e prezent în trecutul, prezentul și probabil viitorul acestui neam. În dragoste, diminutivarea (Gheorghică, Ghiță) sau alte apelative nu

schimbă caracterul omului și nici valoarea lui. Chiar am văzut personalități care par a se sfiți că poartă acest prenume. Ziarul Meridianul și revista M.C.R. se vor mândri totdeauna cu prieteni ca primarii Gheorghe Cazacu (Bârnova), Gheorghe Gurzun (Ciortești), Gheorghe Pricopie (Lungani), Georgel Popa (Moșna), Gheorghe Hrițcu (Scobinți), Gheorghe Ancuța (Sirețel), Gheorghe Rotaru (Țibana), Gheorghe Dobreanu (Voinești) din județul Iași, cu Gheorghe Ilieș

(Delești - Vaslui), Gelu Pecheanu (Drânceni - Vaslui) sau Gelu Cioravă (Podu Turcului – Bacău), Gheorghe Andrieș. Tuturor, de ziua onomastică, la mulți ani !

Am ținut să atrag atenția că din punct de vedere al caracterului sunt destui care se numesc astfel reprezentând însă fratele, iubitul, prietenul, dușmanul sau adversarul, asta pentru a sublinia că Gheorghe nu poate fi nume de ocară sau element de desconsiderare.

Este de domeniul certitudinii că în curgerea anului această dată de 23 aprilie este sigur orientativă și ușor de ținut minte când e vorba de o acțiune sau un eveniment, datele celelalte ștergându-se mai ușor din memorie.

Dacă „joi după Paști” este în derâdere și amânare perpetuă, de Sfântul Gheorghe oamenii își încarcă bateriile cu speranțe și nădejdi de viitor. Dacă nunțile și botezurile nu mai sunt atât de numeroase, nu Sfântul Gheorghe e de vină, însuși războinicul din legendă fiind astăzi un pacificator.

Pentru pâinea noastră cea de toate zilele, iarăși ne înhămăm mai abitir la treabă. Rămâne să ne mai dorim spor și noroc!

(Meridianul Iași–Vaslui–Bacău 23.04.2015)

VALEA ZELETINULUI/ȘI FLORILE VALORII

Din Valea Zeletinului s-au ridicat ca florile valorii dintr-un bazin preponderent agricol mari personalități ale științei, culturii, agriculturii și întregii vieți sociale. Dacă satele Giurgioana și Căbești existau pe vremea gloriosului Ștefan, existau și oameni care populau și reprezentau aceste dealuri, ape, câmpii și speranțele firești. Din Valea Zeletinului s-au ridicat valori mari și foarte mari ale neamului românesc care-au schimbat sapa-n condei și brazda în cărți alcătuite cu trudă, migală, cercetare, previziune etc. Unora nu li se pare relevant să pomenim de academicieni (Miltiade Filipescu), C.D. Zeletin (academia oamenilor de știință în medicină), doctori în științe (Ștefan Zeletin, I. D. Mușat s.a.), profesori universitari (mulți) sau eminente personalități în domeniile pe care le-au și reprezentat.

Starea... DE AZI este cea pe care o accentueaza rândurile de față, în idea că vagonul cultural – spiritual – informațional este împins pe sinele istoriei de oameni care-și jertfesc timpul, avere, sănătate pentru a realiza opere de patrimoniu, convinși că cei care vin n-au de unde cunoaște dacă acele elemente de cercetare nu-s făcute public. Pentru că vor fi și în cartea „PRIMA... CLASĂ!”(2014) propun la o mai dreaptă cinstire a muncii lor (azi) 5 contemporani care au absolvit liceul Podu Turcului în 1959 sau în preajma acestui moment când a absolvit prima promoție de liceu cu 11 ani de studiu. În 1958, liceul Podu Turcului n-a avut promoție pentru că s-a trecut de la liceul cu 10 clase, la cel cu 11. Dintre cei pe care-i consider MARI VALORI ale națiunii române sunt Ovidiu Balan, mare compozitor și dirijor (la Bacău) născut la Bouroș, Ioan Berdan (n. la Tăvădărești, comuna Vultureni, 9 august 1941), chimist, Ioan Druica (n. la Podu Turcului

dar absolvent al Liceului „Gh. R. Codreanu” Bârlad în 1957) fizician, Dumitru V. Marin, etnolog (n. la Giurgioana, 28 aprilie 1941, absolvent în 1959, romancier, mare jurnalist român, istoriograf, monografist), Valentin Moraru din Burdusaci (n. 1942), absolvent în 1959, romancier și cu înalte funcții de răspundere, Gheorghe Popa (n. 14 august 1940, Boghești), deschizator de drumuri în Geochimie.

Subliniez că Ioan Berdan, Dumitru V. Marin, Valentin Moraru și Gheorghe Popa, care au absolvit liceul (printre cei 7 în prima sesiune excesiv de severă) în 1959, fac parte dintre cei cu contribuții fundamentale în istoria disciplinei în care au activat. Cu excepția lui Valentin Moraru (decedat) ceilalți sunt prezenți vii în viața științifică și spirituală a Iașului și a țării. În ordinea alfabetică e prof. univ. dr. Ioan Berdan, un cadru didactic universitar valoros, formator a peste 40 de generații de studenți, doctoranzi, doctori în știința chimiei anorganice. Are peste 100 de lucrări (și 15 manuale și cărți de specialitate), tratând îndeobște chimia anorganică avansată, creativitate și mecanisme de reacție și probleme de logică în chimie. Ion (de la... Podu Turcului!) a participat în țară și străinătate la numeroase manifestări științifice (Lausanne, Chișinău, Halkidiki, Bruxelles etc. etc.) și a reprezentat țara și cercetarea românească în Algeria (4 ani) și în numeroase alte țări. A îndeplinit și destule funcții de răspundere în cadrul Ministerului Educației și Învățământului, în comisii importante.

**Masă rotundă prezentare - prima emisiune
TVV**

Prof. dr. Dumitru V. Marin, cu aproape 4 decenii de activitate în liceele vasluiene, este primul etnolog din județ în Dicționarul etnologilor români din toate timpurile (din cei 874 nominalizați), cu 9 fișe în Istoria Jurnalismului din Romania, care a înființat posturi de radio, TV

Vaslui (5 decembrie 1990) și ziarul Meridianul (din 1996) revista internațională Meridianul Cultural Românesc (2015). Primul romancier din istoria orașului („Zapada pe flori de cires“), cercetător științific („Tudor Pamfile și revista Ion Creangă” ș.a.), istoric literar și al culturii („TVV – 15... explozia”, „TV Vaslui – România – Europa”, „Festivalul Național „Constantin Tanase” Vaslui”, „Cu Eminescu – dascăl de suflet”) cu ultima carte (a 22-a) din 2014 „Ceaușescu –.....– Băsescu, Mitterand – Snegur – Iliescu, Lucinski – Constantinescu, Regele Mihai I”. A realizat interviuri cu 9 președinți de stat, a vizitat 32 de țări.

Multe dintre „Zilele Meridianului” de Iași – Vaslui în numeroase localități, inclusiv Podu Turcului sunt manifestări de înaltă spiritualitate și valorificare a realizărilor literaturii contemporane.

De la ing. Valentin Moraru, fost director al Uzinelor Călărași, ne-au rămas mai multe cărți printre care „Quo vadis, homo” (1994).

Prof. univ. dr. Gheorghe Popa a îmbogățit știința românească cu primul studiu complex (mineralogic, petrografic și geochimic al zăcămintului de mangan de la Sarul Dornei), cu studii hidrogeochimice prezentate la Iași, Viena, București, Bratislava, Rio de Janeiro și în Algeria (cu 3 proiecte în câțiva ani). Manualul universitar „Hidrogeochimie” și muzeul de mineralogie din Iași i-au adus o recunoaștere valorică unanimă.

Formator în învățământ în peste 4 decenii de activitate (peste 3000 de specialiști), îndrumător de doctorate și masterate, decan, expert evaluator, vicepreședinte de comisie de acreditare a titlurilor, diplomelor și certificatelor universitare), încă nu completează destul valoroasa sa activitate de o viață.

Precizam ca articolul de față urmărește să înfățișeze MODELE pentru toți cei care visează să realizeze ceva în viață.

Pentru că toți aceștia sunt fii de țărani de pe Valea Zeletinului, absolvenți ai Liceului „Alexandru Vlahuță”.

(Meridianul Iași–Vaslui–Bacău 12.08.2015)

PERSONALITĂȚI PE VALEA ZELETINULUI ÎNTR-O PRIMA CARTE!

Comuna Podu – Turcului

Cu legenda simplă, ușor de inventat, despre contribuția unui negustor turc la un pod peste apa năbădăioasă a Zeletinului.

Centru de raion, centru comercial (mai important) pentru vreo 60 de sate, un orașel după model evreiesc, în prezent comuna incluzând 10 sate: Podu - Turcului, Sârbi, Lehancea, Giurgioana, Căbești (care au fost și centre de comună), Bălănești (care a avut prima școală primară publică), Hanța, Răcușana, Plopu și Fichitești. Primarul... e Gelu Ciorava.

Populația comunei în februarie 2014, 4.936 de locuitori. Sunt 6 grădinițe cu 157 micuți, 5 școli cu 278 de elevi, un gimnaziu cu 240 de elevi. Liceul „Alexandru Vlahuță” (înființat în 1955?) are în total 1.183 de elevi cu 3 clase a-XII-a (87 de elevi), câte o clasă de profesională: anul II - 30 elevi, anul I - 29 elevi. În clasele IX - XII sunt 505 „combatanți”.

Directoare: Mirela Balan, profesoară de matematică.

Secretara: Gabriela Ursoiu (de 3 ani), căsătorită, băiat de 10 ani.

Un fost director, Dumitru Țopa a condus școala 20 de ani.

În septembrie 2008 directorul de atunci a organizat întâlnirea promoțiilor, o sărbătoare tare nimerită pentru arealul dintre Bârlad - Berheci cu dominantul pârâu Zeletin în mijloc.

Despre liceu, învățământ, viață socială și istorie sunt cel puțin 3 cărți notabile: Dorinel Ichim - „Târgul Podu Turcului”, Hristache

Pricopie - „O istorie a învățământului”, Dumitru V. Marin - „Giurgioana, Sat - Biserica - Oameni”.

„Prima... clasă” de pe Valea Zeletinului poate fi un alt monument (mai ales ca nu sunt deloc statui prin aceste sate) istorico-literar, ca un omagiu adus locuitorilor mereu necăjiți dar și marilor lor personalități. Mai mult: rândurile de față (ca și cartea) completează tabloul valorilor de talie națională și nu numai, cumva într-o cronologie (indispensabilă) și fără a putea preciza câți, cum și cât de sus au ajuns cei de după 1959.

Crede, cititorule, neputinței omenești.

Ei sunt ai noștri dintotdeauna

Nici măcar arheologul și istoricul Dorinel Ichim n-ar putea spune de când spiritul și munca alor noștri înaintași s-au văzut consemnate în documente. Desigur, au existat de la începutul lumii, s-au bătut pentru glie în oastea mare a lui Ștefan, au suferit, au pățimit, au iubit... au murit! Satul Căbești e atestat în 1509, Giurgioana în 1518 (Martinești) și celelalte-s vechi. Prin cimitire și prin „pietrele vechi” nu găsim mare lucru. În Chestionarul lui Hașdeu (volumul XVIII) găsim dovezi sigure despre activitatea învățătorilor și preoților ca și în „Giurgioana, Sat - Biserica - Oameni” (2011) dar date indestul de succinte. Ni se pare o împietate să nu scriem despre covârșitoarea personalitate a lui C.D. Zeletin „un uriaș cu fruntea-n soare” (versul lui Coșbuc) decât puține cuvinte ca și despre ceilalți care se recunosc într-o emblemă creatoare statornică. Nu e deloc drept să menționăm nume prestigioase în ordine alfabetică dar de vreme ce nu avem cunoștință despre realizările impunătoare din zilele de început și până azi, nici aplicarea ierarhiilor nu e corectă. Totul e într-un timp foarte scurt de documentare oricât ne-ar ajuta internetul (pentru că nu știm cât a contribuit în istoria științei abordate și nici care sunt domeniile cu valorificare personală).

Dintr-o istorie a afirmărilor în plan național nu pot lipsi, spre venerație, exemplificare și înfățișarea de modele câteva zeci de împătimiți ai studiului cu contribuții excepționale la dezvoltarea domeniilor lor de activitate.

Cine a făcut lumea a dat omului puterea de a gândi, libertatea deci, dar cu nevoia de a mânca. Pentru asta el săvârșește nu ce ar vrea ci orice poate.

Niciunde oamenii nu sunt egali nici chiar când se nasc.

Diferențele intelectuale sunt cele mai multe și mai vizibile.

RAPORTUL CLASEI absolvente în 1959

Toți am primit talanții vieții: 74, 73, 72... Mai toți au știut ce să facă cu anii pe care-i avem; cu puține excepții, toți avem și nădejtile concrete oferite de nepoți.

O clasă de 32 de elevi, toți cu studii postliceale angrenați în viața social împreună cu soții, copii, nepoți; cele 19 de cupluri depistate că TRĂIESC astăzi, adică în martie 2014, au adus pe lume aproximativ 52 de copii și îngrijesc 33 de nepoți, aceștia fiind cea mai mare bogăție a lor pentru că unii au operă cu care au călcat pe treptele posterității, alții averea cu care sunt mereu neliniștiți având în vedere că astăzi, furatul e sport național(!) și toți, dar absolut toți au asigurate cele necesare traiului. Nu cunoaștem vreun client al pușcăriilor, nici vreun deficient psihic ci doar câțiva cu unele ciudățenii.

O primă listă cu personalitățile de pe Valea Zeletinului: Sergiu Adam - poet, Nicu Aur - pianist, Ion Berdan - profesor universitar doctor, Ovidiu Balan - dirijor, Nicolae Brăescu - magistrat, Alexandru Demetriad - pianist, Ion Druică - profesor doctor fizician, Ion Florea Zeletin - poet, Dorinel Ichim - profesor doctor, istoric, arheolog, Iancu Grama - poet, Dumitru V. Marin - profesor, doctor, scriitor, etnolog, monografist, jurnalist de mare notorietate, Valentin Moraru - scriitor, Carmen Mihalache - critic literar. I.D. Mușat - doctor în științe, George Nestor - ziarist, Letiția Opreșan - pictor, Constantin Popa - doctor în turism, Gheorghe Popa - profesor universitar doctor, geochimist, Nicolae Popa - proiectant, Constantin Prangati - ziarist, scriitor, Hristache Pricopie - istoric, Alexandru Tacu Zeletin - poet, Alina Tacu - poeta, Sorana Țopa - doctor în istorie, C.D. Zeletin - academician doctor în științe, scriitor, poet, traducător, Ștefan Zeletin - filozof.

Această listă suferă destule modificari în economia cărții.

(Meridianul Iași–Vaslui–Bacău 09.03.2014)

PRIMA... CLASĂ: SĂ DĂM ANILOR VIAȚĂ ȘI VIAȚĂ ANILOR RĂMAȘI

Nu noi am schimbat pentru „prima oară sapa-n condei și brazda-n călimară” (Arghezi) ori alergătura cu picioarele goale pe miriște, cu studiul în bibliotecă și nu suntem decât o treaptă neînsemnată în curgerea valurilor timpului. Dar, încă mai existăm cu valoarea, voința și viața noastră când putem spune fiecare: n-am trăit degeaba! Boțul cu ochi din Boghești, Giurgioana, Tăvădărești ș.a. de pe Valea Zeletinului a încăput în tiparul realizărilor în timp, spre a marca perceptibila urmă pe nisipul mișcător al unui mediu dintr-un timp frământat, probabil necesar în perpetuarea neamului de țărani români.

Obida strânsă în Valea Zeletinului scrâșnește în cartea „Prima clasă/ de pe Valea Zeletinului”, fără nimic eroic, fără spectacol ieftin, fără lacrimogenie și de destule ori, fără explicații.

O carte pentru noi și ai noștri (cât de mulți or fi fiind...) care să semene nădejdi exact când „la vârsta asta...” dispăre nădejdea în ce trebuie să mai facem pentru împlinirea rostului „păi, de-acuma...” Adică, ce? N-avem țarina noastră, n-avem copii cu destule probleme și mai ales n-avem NĂDEJDI concrete în nepoții noștri ?

Când din cinci cuvinte într-o convorbire, unul se referă la nepoți, înseamnă că misiunea noastră continuă, fie și pusă sub semnul crucii și chiar de ne-am refugiat la țară apropiindu-ne de pământul în care niciunul, absolut niciunul nu vrea să intre definitiv și repede. Năduful strâns trebuie schimbat în optimismul omenesc pentru zilele ce vin, și pentru cei care mereu vin și nu-i prea înțelegem astăzi...

Închinată, aparent, unei generații expirate, paginile scrise cu gândul la fiecare actant și la toți deodată, pot fi învățăminte, modele și foarte sigur atestate de noblețe umană pentru urmașii noștri și urmașii urmașilor lor.

Acum consemnăm „noduri și semne” (Nichita Stănescu) pentru aceștia care mereu vin.

De ce și cui folosește asemenea „alcătuire” scrisă!

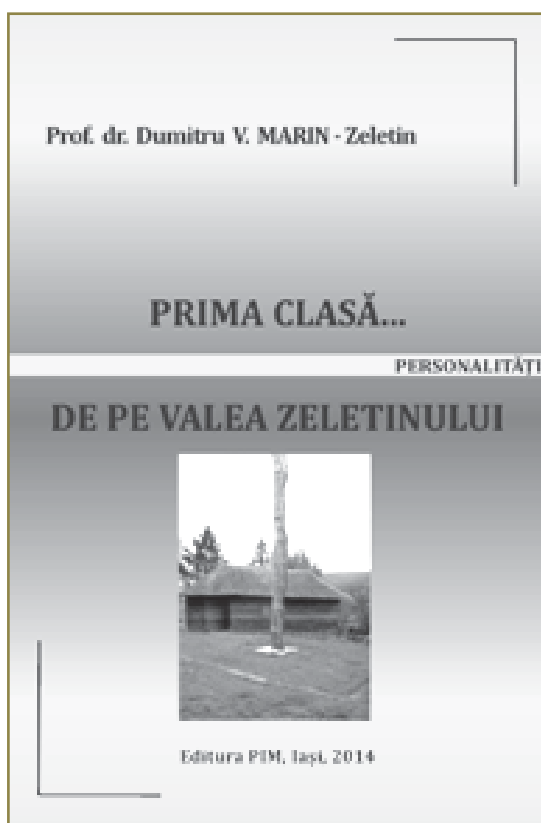
a) Celor vii de astăzi, pentru că e constatativă și limitativă: numai celor care există la începutul anului 2014. Ne-am gândit care-s monedele strălucitoare din „sîpetul” personal? Că n-am fost un lucru mare (Eminescu) se prea poate. Dar am făcut ce se putea pornind din glodul ori clisa, ori noroiul, ori sărăcia, ori adversitățile de pe la noi. Nu poate fi condamnat nimeni pentru că n-a realizat mai mult. De felicitat, da, da, pentru că a avut voința să reușească. Trebuia să trăiască, și atât a reușit, pentru sine.

– Pentru unii tumultul vieții este prielnic, motivant și se bucură din plin de familie, copii, nepoți.

– Câțiva care nu știu ce au făcut cu anii de până acum se afundă în viața la țară, ca într-un fel de pre-cavou, refuzând comunicarea până și cu vecinii, dar și cu noi. N-așteaptă de la viață decât plânsul, descurajarea, destrămarea sufletească, foarte arareori învinse de nădejdea concreta în viitor: nepoții, care nici aceia nu-s priviți ca flori ale vieții pentru munca de pe pământ.

Sunt la lucrul pământului înainte de a intra în el.

- Cadavre vii sau gata de dezintegrare, prin propria voință sau incapacitate de a gândi. Bătaia lui Dumnezeu, înainte de

luarea deplină a minții.

b) Copiii!

Cât de important ca absolvenții anului 1959 și-au crescut vlăstare pe la umbra căroră să trăiască, după care astăzi să spere și pentru care să existe; să se miște cu dureri grele ale bătrâneții și să facă, să facă, să facă... Nu cred că mai este ceva, la peste 70 de ani, sănătos (trupește) și fără speranțe chiar și neclare: „să mai apuc nunta nepotului...”

Deseori și copiilor le prinde bine să-și amintească de obârșia lor și mai ales de eforturile mai presus de obișnuință ale fiecărui părinte.

c) Nepoții șturlubatici (sau nu) crescuți de televizor și „săpând” pe internet chiar dacă acum, acum când par a nu ne lua în seamă, vor avea nevoie de certificatul de origine, cât mai nobilă! Ei vor trebui să se simtă într-un cerc afectiv chiar dacă vor fi niște roboți care au uitat metafora și bucuria iubirii înfrigurate, neorânduite, necomandate (dar puternice).

Ei vor avea cea mai mare nevoie de sprijinul trecutului. Vor fi întrebați de ai lor, de strănepoți, cu cine au conviețuit, cu primarul sau cu văcarul...

d) Istoria locului poate consemna oricând, nume, fapte, opere dacă nu cumva visuri, ivirea unui geniu, persistența unei atmosfere creative.

Chiar și numai pe internet, cartea... mai rămâne!

e) De ce să nu oferim elevilor actuali de pe Valea Zeletinului modele de muncă, speranțe, voință, reușite? Dacă doar 4 din 32 au operă și valoare națională, realizați ce procentaj uluitor de reușită este? Numai într-o clasă, dar în arealul și numărul celor care au frecventat actuala instituție de cultură care împlinește abia 60 de ani!!!

NOI, prima clasă, din 1959, încă nu ne-am făcut datoria. Să ne orânduim cum trebuie averea din naștere, să știm ce-avem de făcut cu timpul care ne-a rămas.

Să dăm deci, viață anilor și anilor VIAȚĂ!

(Meridianul Iași–Vaslui–Bacău 30.04.2014)

OMAGIU ȘI OMAGIERI

O acțiune culturală care implică prezența a peste 40 de personalități poate fi categorisită „de amploare?” iar dacă mari creatori din București, Roșiești, Bacău, Iași, Vaslui, Bârlad, Huși și din comune ca Lungani-Iași, Codăești, Miclești, Roșiești și alți peste 40 la Bârlad, poate primi calificativul de foarte mare amploare?

PRIVATĂ!

A fost organizată la Bârlad, Roșiești, Vaslui dar n-a fost prezent nici un responsabil de la Primărie, Consiliu Județean, bibliotecă, Muzeu, Prefectură ș.a.

N-au pus bani, n-au sprijinit cu nimic (ba, chiar contre) și n-au apărut în fața atâtor oameni (și în presă!) pentru că-s incapabili să înțeleagă ce înseamnă A FACE! Și unii au și sarcini culturale nu numai de a-și lăuda șeful tare autoritar și putred. Adoptă principiul să-și apere fundul și să-și protejeze capul. Prăpădiții!!!

Nici în presa locală activitatea culturală nu e la loc de cinste. Au fost invitați toți și doar de la Bârlad a participat un vechi colaborator.

Tocmai de aceea:

1) Omagiul cărții și culturii vasluiene s-a realizat într-un cadru special, cu oameni speciali și intervenții substanțiale.

Am demonstrat că... se poate!

2) Înalta calitate a celor prezenți în Simpozion și elevii „olimpici” din sală, de la licee de prestigiu însoțiți de profesori iubitori de cultură au ridicat ștacheta valorică mult peste ce se mai realizează îndeobște cu banii statului: vreo lansare de carte sau „zile culturale” unde prezența presei... nu e!!!

3) Grupul de presă cunoscut ca TVV a reușit ceea ce nici vreun plătit cultural nu visează. De altfel ăștia sunt din ce în ce mai marginalizați ori pe cale de dispariție.

4) Revista MERIDIANUL CULTURAL ROMÂNESC și-a demonstrat importanța și valoarea: împrejurul ei s-au adunat 333 (...359) de colaboratori din 74 de țări de pe cele 4 continente! Avem și nume importante cu care ne ridicăm în competiția valorică universală: poeta Gabriela Ana Balan care ne susține într-o bună parte a Europei cu Confluente literare (în special Italia, Portugalia, Australia etc. Istoricii Costin Clit, dr. Laurențiu Chiriac, eminescologul dr. Valeriu Lupu, dr. inginer Avram D. Tudosie, prof. dr. Dumitru V. Marin recunoscut jurnalist, prof. univ. dr. Alexandru Ionescu (București) criticul și istoricul Cornel Galben (Bacău), comandorul poet, epigramist, romancier, Mihai Batog Bujeniță, epigramiștii Mihai Haivas, Ioan Hodaș, poetul și prozatorul Ion Măcnea-Vetrișanu, bărlădenii cei mai grozavi și talentați ca: Dorina Stoica, Viorica Ghenghea, Vasile Chelaru (mulțumim de prezență, colonele!), Georgeta Strat, Corneliu Drăgan, Petruța Chiriac ș.a., ș.a. Tânărul Valentin Neagu...vine, tare!

5) Aproape toți aceștia (și mulți alții) au observat înalta calitate și organizarea complexă a manifestării (expoziții, interpreți, lecturi, afirmații „definitive”) etc.

Ei au adus direct sau indirect omagiu „celui mai mare jurnalist vasluian din toate timpurile”; s-a adăugat și cuvântului președintelui UZPR, d-l Doru Dinu Glăvan.

6) AM REUȘIT! AM REALIZAT!... Iarăși la muncă: așa ca întodeauna în cei peste 47 de ani de când mă aflu în primul plan al culturii din Vaslui și întreaga Moldovă! Cum scria președintele Emil Constantinescu, „cu harul de a face”.

Și, ce fonduri se strecoară din bugete „pentru cultură”?!!!

(Meridianul Iași–Vaslui–Bacău 11.05.2017)

EDITORIALUL... ca stare creativă

24 decembrie 1990. În sumarul primei emisiuni era „minutul de frumusețe” care n-a mai lipsit niciodată în presa grupului chiar dacă s-a numit editorial. Era (și este!) modul de a sintetiza principalele probleme ale momentului, de regulă cuprinzător și totdeauna la timp. Am glumit să afirm că miercurea este ziua mea de producție intelectuală (cele mai multe le-am scris miercuri de miercuri).

L-am scris și în New York, și în Sf. Thomas, și în Caraibe, sau pe Mediterana ori în Ierusalim, Londra, Paris, Montreal etc., l-am transmis telefonic sau prin fax, încercând să-i determin pe ai mei, din țara urmașilor noștri, să învețe din ce am înțeles eu. Și nu m-am dus acolo pentru mâncare și băutură...

Mă știu cel mai vechi editorialist din România, așa cum întregul grup de presă este unic. Din cauza alergăturii am creat – interpretat mai puțin, dar există destule mărturii pentru un alt film (după cel al lui Porumboiu), și fără semnul întrebării că „A fost, sau n-a fost...” pentru că n-am bătut vântul cu bățul! Am privit întotdeauna șansa ca o oportunitate din viața ca un trecut scurt, din care rămâne ceva pentru cei care mereu vin. Mă îndoiesc de valorificarea experienței mele, acum când mai toată lumea are memorie scurtă și fugă aprigă pentru bani. Procentual, oare, câți vor mai putea semăna metafora în cotidian? Cum vor arăta cei conduși de computer? Cum le va fi dragostea, nebună de felul ei? Căci supravegheați 24 ore din 24, toți vor fi! Numai că, de către un alt Dumnezeu (să nu dea Dumnezeu cel adevărat să fie așa).

M-am străduit să fiu pentru oameni, cu de la mine voință. Și pentru tine, cititorule, care vei citi asta după câțiva ani, câteva zeci... nu chiar un secol, nu?

IV.
DINTRE... EDITORIALE

VALOAREA, OMUL ȘI HULA NECESARĂ!

Mi-am sunat un prieten să-i comunic ceva. El n-a vorbit cu mine dar i-a rămas telefonul deschis. Fiind cu alți 4 - 5, am auzit și laude și contestații. Mi-am dat seama de o realitate a vieții noastre: hula aproapelui (hulă=discreditate).

Prietenul meu Val Andreescu și-a lansat de ziua lui, de Buna Vestire, cel de-al treilea roman al său. Invitați, atmosferă, lume, mai puțin presă!

Că flăcăii ăștia, presari, nu se înghesuie să-și mobileze mintea cu ceva cultură, e cunoscut. De bună voie nu vin, de șefi nu-s (prea) trimiși pentru că nu iese vreun ban și uneori nici o masă. De aceea sectorul cultură de prin publicații lipsește îndeobște. Mai spun că Val e ca o matcă fără ac, adică blând și foarte de treabă! Totuși, dintre prezenți au existat oameni care s-au exprimat mai altfel, critic sau... neașteptat. Am gândit simplu: are și el detractori de serviciu.

În anii de când fac presă și scriu cărți, s-a confirmat adesea bârfa colegilor, cu totul nedepuși să accepte că vecinul e mai talentat.

Invenția aspectelor negative face parte din a doua natură a oamenilor și se explică prin neputința lor de a face un ceva valoros scăzându-le valoarea celor în discuție, să se simtă... mai grozavi, egali sau superiori.

Există un demon al criticii în fiecare scriitor, generat de reacția creatoare. Nu cred că poate fi condamnat cel cu altă părere, alte visuri, altă perspectivă! Dar de ce cu ură sau dușmănie extremă? Am întâlnit la „Păstorel” Iași oameni de cea mai bună calitate și-mi place domnul Batog Bujeniță cum aduce valori la Biblioteca Județeană „Gh. Asachi” Iași în ședințele lunare. Oamenii vin cu plăcere și liber-creatori. Pe revers: izolarea poate fi productivă? Cât să ții cont de gura lumii? Cum să faci ca aprecierile negative să nu te înnăbușe?

Ar fi un fel de teorie simplă: personalitățile îi înfruntă pe ceilalți, deci... la luptă. Argumentul că dacă ăla poate, eu de ce să nu pot, e un îndemn permanent.

Din ce cred, știu și aplic, HULA, adică un comentariu negativ, răuvoitor și nedrept există ca necesitate socială. A FACE înseamnă să realizezi cât poți de bine acel ceva (o carte, un obiect, o afacere, un gest memorabil) încât să nu intri în defensivă... ci dimpotrivă! „De huliți mă fac că n-aud”. HULA e un motor social, alături de dragoste și dorința de mărire. „A lumii întregul sâmbur/ Dorința-i și mărirea” (M. Eminescu). Și negarea, hula, ura, mobilizează lumea.

*

La sărbătoarea unică de la Vetrișoia, după ce am vorbit și eu, am auzit imediat comentariile: „ce-a tot făcut ăsta, de se dă mare” și un al doilea: „om ca Marin se naște greu și foarte rar în județul Vaslui”. Gazda, poetul Ioan Măcnea, m-a strâns în brațe. Ce-a realizat Ioan Măcnea la Vetrișoia, e absolut unic în România.

*

A apărut o scriitură a unui fost ziarist, fizic topit de băutură, plin de ură și frustrare. Demnitatea vândută a unei curviștine ar fi posibilitate de explorare a societății contemporane vasluiene. Psihopatul în cauză pute de venin și-și revarsă prea plinul sugerând că personalitățile importante ale sfertului de secol trecut ar avea cele mai grave defecte. Zmângălind vreo 180 de pagini, dintre care doar scrisorile de dragoste sunt partea cea mai valoroasă (cine i-o fi plătit editura?) scriitorușul cel viteaz oferă un lung prilej de vorbe și de ipoteze dar mai ales posibilitatea de a fi acționat în judecată !

Prefătorul crede că e patriot. Nici vorbă !

Regret că printre vasluieni se află asemenea detracați !

Voi reveni!

(Meridianul Iași–Vaslui–Bacău 28.03.2013)

RAPORT DE CONSILIER LA SEDINȚA FESTIVĂ A CONSILIULUI JUDEȚEAN VASLUI

O voce șagalică de secretară ne-a invitat pentru vineri 23 iunie 2017 „să ne distrăm” cu ocazia reunii foștilor și actualilor consilieri județeni, într-o ședință festivă, începând cu ora 14.00.

Ar fi de adunat aproape 150 de persoane care includ și funcționarii publici convocați.

Printre aceste persoane Dumitru V. Marin n-a fost niciodată „glugă de coceni” adică fără opinii și fără acțiuni concrete, palpabile. Ba, am avut influență prin școala de presă (cca 500 persoane) prin cuvântul constructiv, chiar dacă singular, uneori! Numai și numai prin munca și priceperea personală, în bătălie tot cu cei mai deștepți oameni ai județului și printre cei mai valoroși jurnaliști ai țării. 5 mandate de consilier județean, 2 de consilier local, cu 234 de consilieri locali ai Federației Ecologiste din România „la un moment dat, locul 1, cu 11% din efectivul național, ca a IV-a formațiune politică din județul Vaslui, drept care am făcut parte din Delegația Permanentă și diverse comisii! Era și un președinte aprig, ing. Ion Manole care ținea la polemică dar și la dezbateri de ore pe probleme.

Ca să obțin asemenea forță am avut: 1) tovarăși de valoare și loiali: ing. Neculai Pânzaru, Dan Albescu, Costache Mărcuță; b) ziașiști pricepuți atât la TVV cât și la radio Unison și ziar (dintre care unii ca un oarecare Sorin sau Tănăsuc m-au vândut sistematic!); tot ce înseamnă ziarist în județ fiind descoperiri ale mele. Și valori naționale ca Lucian Pârvoiu, Cătălin Striblea, Aurina Petrea tot de aici au plecat.

Dreptatea e a fiecăruia dar ADEVĂRUL e unul singur, căutat adesea prin justiția mereu cu hibe, influențabilă și coruptă, DREPTATEA n-a existat vreodată și nici nu va exista! Nici EGALITATEA: cum să fie egal văcarul cu primarul? Sau copilul născut în sărăcie cu cel din palate?

Argumentez astfel că și în Consiliul Județean s-au strâns tot felul de „consilieri” puși de șeful de partid să-l susțină și să câștige un ban. Deci să nu miște în front. Era unul Juverdeanu, liberal, „în opoziție”, care n-a făcut alt joc decât al PSD care a avut mereu în frunte oameni (nu personalități) remarcabili: prof. Constantin Alexandru care a pus câte bețe în roate a putut TVV cu judecăți și decizii, dar care a trecut de la comunism la ceva democrație, ing. Ion Manole, prins de administrație, Ion a fost abil și activ, dar a căzut ca Grindeanu în fața lui Dragnea, adică în fața prof. Dumitru Buzatu între ei existând fie Vasile Mihalache, fie Corneliu Bichineț. Despre acesta din urmă ar merita multă analiză dar acum e vorba despre ce a realizat Dumitru V. Marin în mandatele sale și anume: 1) Cel mai important: prin opoziția sa, singura, permanentă, a oprit derapajele grave ale președinților și PSD care s-au simțit supravegheați și chiar dacă au șmenuit terenuri, case, fonduri, iată-i deocamdată fără DNA pe cap.

2) Prezența omului, jurnalistul, cu cel mai mare grup de presă (unic în Moldova și astăzi), scriitorul (cu 27 de cărți), militantul pentru adevăr, dreptate, egalitate, cinste, onoare, loialitate, bătaios de-a lungul acestui sfert de secol (recunoscut și respectat, criticat de ciracii șefilor vasluieni) ca om al acestui moment istoric cu dușmăniile și adversitățile de rigoare.

3) Bătălie pentru democrație și pentru limba română, în cei peste 25 de ani deși cu finalitate INCERTĂ, pentru că nici democrația reală nu există. O dovedesc mijloacele de presă, Tvv., Unison Radio (Vaslui, Bârlad), Ziarul Meridianul de Iași – Vaslui – Bacău, Revista internațională Meridianul Cultural Românesc. Se cunosc cele 2 recorduri mondiale reușite, 6 naționale, cele 26 întâietăți din județ, acțiunile de mare amploare din județele Moldovei.

Cât contează acest raport într-o bătălie a tuturor timpurilor pentru egalitate (care nu există), libertate (relativă), bunăstare care nu va fi concretizată curând? Că, iată am fost printre reprezentanții unui timp și al unui mediu într-un eșantion de viață românească... județul Vaslui!

(Meridianul Iași–Vaslui–Bacău 24.08.2017).

AZI, PUNCT. ȘI DE LA CAPĂT...

Probabil ar fi ultima dată când, în acest colț de pagină mai scriu despre acest personaj unic, numit D. V. Marin. Cauzele ar fi următoarele:

1) Azi 28 aprilie, către asfințit, D.V. Marin împlinește cei 75 de ani de la primul țipăt în lumea asta. E oricum, o zi importantă, măcar pentru familia acestuia. După mesajele primite și respectul afișat nu numai de câteva mari personalități ale Moldovei și ale țării pare o zi de aniversat de către jurnaliști, scriitori, politicieni (hm!), folcloriști, de manageri etc. etc. Până la urmă nu e ambiția unui om ci încercarea de a găsi elemente de acțiune și de stabilitate.

2) În noianul de indiferență, invidie, ură care înconjoară o personalitate, trebuie să ai o structură „de fier” să rezisti, altfel „te-or întrece nățărăii/chiar de-ai fi cu stea în frunte” (M. Eminescu). Păi când sunt „doruri vii și patimi multe” chiscuitul găinilor, bâzâitul muștelor, indiferența animalelor pot fi înfruntate în numele unui ideal, al drepturilor de viață, al necesității de a exista prin acțiune („o luptă-i viața/Deci te luptă!”)

3) Nu e vorba de a semăna vânt spre a culege furtună! E capacitatea de a face în pofida celor care nu știu, nu vor, nu pot, dar cârtesc, uneltesc denigrează sau înnegresc. Cum s-ar zice, cârcotași acționând, analfabetizați născuți supărați și negativiști care dacă nu fac (ceva, orice) ei, nici nu lasă pe alții, iar în cazul unor mărimi locale, aceștia se comportă ca antimateria: demoralizanți, mincinoși, jigodii, care n-au meritat și nici nu merită vreun cuvânt de mulțumire ori apreciere. Pentru ce?

S-a iscat o discuție despre cel mai de seamă jurnalist vasluian din toate timpurile. Susțin ideea dr. ing. Avram D. Tudosie, poeta Gabriela Ana Balan, jurnaliști din Iași, Bacău, București. Guiță împotriva, vasluieni obișnuiți sau cu oarecare merite culturale! Ba unii cred că-și pot atribui lor asemenea înălțime, oarecum amețitoare pentru ei. Negația simplă e „dar ce-a făcut ăsta, bre...?” Iată, cam ce:

a) Ca personalitate, D.V. Marin n-a fost niciodată glugă de coceni în peisajul județean. Pe vremea comunismului n-a trecut la bacalaureat pe fiica secretarului II, Țolescu, alți copii de ofițeri, polițiști și alte loaze! Nu cumva a fost îndelung ostracizat, deși era singurul doctorand în științe dintr-un județ?

b) Nici un ziarist în lumea asta nu întrunește multe simpatii. Un arbitru de fotbal mulțumește o echipă, un om al legii acordă câștig cuiva, un polițist... e și el om. Ziaristul încearcă să arate un adevăr și, de regulă, sfârșește înjurat de toți! Se poate deci vorbi de o particularitate umană, de un mod de a privi și acționa în societate.

c) Iată criteriile de analiză pentru stabilirea unei ierarhii locale, tocmai ca publicul să-și poată face o părere:

- pregătire pentru meserie: dacă omul are pregătire superioară (deci facultăți) vizibilă în activitățile sale absolut diversificate și afișate (publicate);

- vechime: debut în 1958, deci aproape 60 (șaizeci de ani!), iar în ultimii 25 conduce cel mai complet grup de presă din Moldova (o mai fi vreunul în țară?) cu tv, radio, ziar și chiar o revistă de cultură, i se pot nega meritele? Nu îndrăznesc nici aplaudacii, nici postacii, nici mărunțeii dimprejur dar adoptă poziția comunistă cunoscută: omisiunea!

- DURATĂ de muncă în domeniu: MARE. Au fost lucrători în domeniu, cel mult 17 ani, dar peste un sfert de secol, niciunul! Niciodată! Cu cea mai mare siguranță, pentru că între 1944 - 1989, la singurul „Vremea nouă” erau schimbați des pentru că nu se putea respecta întotdeauna disciplina de partid. Ca să reziste într-o redacție (și era doar una singură) trebuia să aibă vreunul mari deficiențe de gândire. Să dau nume? Avram, Necula, Iosub și alții, care-au dispărut după 1989 (ca ziaristi).

Grupul de presă, repet de presă, rezistă în piață din 5 decembrie 1990. Și totuși se mai găsește câte un scelerat să nu-i recunoască existența deși i se pune sub nas ziarul, poate asculta radio Unison, se poate vedea pe tvv.ro și chiar poate publica în M.C.R.

Un sfert de secol e o perioadă mare? Este! E dovadă de muncă? Sigur! E dovadă de competență?

– Calitatea muncii în presă. Dacă de peste 25 de ani are editoriale în ziar (e cel mai vechi editorialist din România) a fost vicepreședinte a U.Z.P.R. și președinte a filialei Vaslui din 2003, dacă a publicat articole și cărți, dacă a fost reprezentant inclusiv al națiunii române la întâlniri internaționale (2 decembrie 2001), e dovadă de calitate. Dar interviuri de Guinness Books cu cu președinți de stat, prim-miniștrii și cele dintâi fețe bisericești (Papa, Patriarhii, mitropoliți, episcopi...) e dovadă de înaltă calitate?

CINE, CÂND și CUM vor mai putea realiza vreodată acestea?

– Complexitatea preocupărilor, vasăzică omul este șofer, reporter, manager, reprezintă un GRUP DE PRESĂ, UN JUDEȚ, O ȚARĂ, în peste 30 de țări ale lumii (ca să nu spunem că mai ales în România), e dovadă de valoare?

IMPORTANTA acestei activități, de la simplu la complet:

– După Revoluție au mai fost încercări de a scoate publicații, dispărute însă. Nu spun că Gazeta de Est cu cele câteva numere n-ar fi fost importantă. Nu se poate nega rolul ziarelor locale ca Vremea nouă, Monitorul, Obiectiv care se mai mențin astăzi. Ba, și un Informatorul Moldovei trebuie pomenit că există. Dar ele reprezintă unul câte unul actanți în piață! Important e că mai rezistă și mai au și ziarști buni ca Mihaela Zărnescu, Romeo Crețu, Daniel Tănăsuc, sau Simona Mihăila (Est News), Cristi Lapa sau Clara Bișoc (de la Obiectiv de Vaslui).

Dar...

Când rezistă Grupul de presă cu toate secțiunile lui, nu cumva e cu totul mai IMPORTANT?

Nu cumva rezultatele jurnalistice sunt reale și autoritare prin simpozioane naționale, interjudețene, locale, prin lansările de carte, prin cultura (pagina cultural - literară) difuzată permanent; joacă un rol mai aparte?

Și:

Într-un peisaj valoric interjudețean locul fiecăruia și toate la un loc reprezintă vârful piramidei? Care ar mai putea fi situat în vârf și pe ce criterii?

(Meridianul Iași–Vaslui–Bacău 27.04.2017)

SĂ TRAGEM LINIE...

Acum, aproape 3 ani, când am hotărât să scoatem o revistă dinspre jurnalismul cultural eram foarte optimiști, mai ales eu și Bujenița, Val având neîncrederea pe față, dr. Lupu surprins, iar cele două ființe dragi nouă ne-au sprijinit necondiționat... Puteam să reușim...

Dintotdeauna făcutul cărților și revistelor a fost o treabă serioasă, pornită cu nădejdi nu într-o realizare neclară ci mereu ca o chemare spre cultură a unei generații. Mijloacele financiare rămâneau sarcină de viitor; colaboratorii puteau fi cooptați sau ruși de la alte treburi sau publicații, materialele nu puteau să nu apară la câți se dau scriitori (lac să fie...). Dintotdeauna, zic.

Dat fiind că eu mi-am asumat finanțarea (director, nu) și cum până acum am tot reușit în ce-am întreprins, m-am bazat pe prietenii, afinități, ambiții, voințe și operele celorlalți, pentru că niciunul nu era prins de pe râu, mai toți, chiar toți, înregistram realizări și în domeniu. Am publicat fișe de autor, bibliografii, mă rog, material de prezentare, dar nu bănuiam că vor veni lângă noi peste 350 de colaboratori, din atâtea țări, din atâtea continente. Chiar că trebuie să înregistrăm ca record mondial cei 358 de susținători cu operă până acum, la nr 11. Pe câțiva i-am descoperit și lansat noi, destui ne-au descoperit ...ei. Până la urmă vreau să scriu că chiar am reușit ceva deosebit prin revistă. Apreciez mult cuvântul prietenului meu de suflet, poetul și prozatorul Dumitru Brăneanu din Bacău care știe cât e de greu să realizezi o revistă,

Să mai adunăm ceva :

Aprecieri cu care ne înfățișăm în fața lumii: Georg Barth (Germania, excepțional prieten și extraordinar ziarist), Ben Todică –

Australia, mare om de presă și cinematografie, Ștefan Racovitză-Geneva, de o prietenie care mă cucerește, grupul Scriviamo din Italia, marele grup din Israel, grupul de la Chișinău iar din țară dl prof.dr. Alexandru Ionescu, Mihai Miron, „bombardierul” Mihai Batog-Bujeniță, cu tot neamul lui de la ALPI, (Larco, mi-ai promis niște epigrame dedicate), Ioan N.Oprea, Ionel Miron, Gheorghe Popa, acad. Constantin Toma, băcăuanii mei dragi Dumitru Brăneanu, Ioan Dănilă, Cornel Galben, ș.a., vasluienii, Valeriu Lupu, Th. Pracsiu, Gabriela Ana Balan, Daniela Oatu, Costin Clit, Simion Bogdănescu, Ion Gh.Pricop, Petre David, acad. A.D. Tudosie, Vicu Merlan ș.a., ziaristul Cătălin Sîmpetru – iată o echipă de mare valoare națională și globală (pentru că mai toți au operă și titluri științifice ori academice, dar mai ales har, știință și talent); și mai pot adăuga vreo 30 de nume... S-a construit o echipă bună?

(Meridianul Iași–Vaslui–Bacău 12.10.2017)

Fără a greși și fără a diminua calitatea altor reviste de cultură, MCR, este de o calitate și amploare fără concurență...

Mai în glumă, mai în serios, locul 1 este așadar „ocupat”.

Cu deosebită stimă și respect:

GEORG BARTH – Passau, Germania

Sunteți la înălțime! Ca de obicei, numere foarte bune. Se vede că munciți foarte mult.

BEN TODICĂ – Sydney, Australia

Agitație mare în sept. 1996. Ne străduiam din greu să ne dotăm cu un emițător nou pentru că, ce avem noi, fusese folosit la zborurile cosmice de la Baikonur (Rusia) și deși emițătoarele erau tare sofisticate antena era ca o mătură sau câteva țevi îndoite bizar. Pentru autorizare o femeie foarte severă și tipică ne-a avertizat că putem emite și cu mătura, dar să obținem parametrii fixați de licență. Ne luptam deci cu taxe, amenajări și mai ales cu neștiința angajaților: din unii n-am scos niciodată oameni de

radio sau televiziune, dar unii, bravo lor : astăzi îi vedeți pe Lucian Pârvoiu și pe Cătălin Striblea? Jurnaliști adevărați. Și mari-mari! Cătălin Sîmpetru este și astăzi cu noi.

Abia pusesem la punct rețeaua Unison Radio, postul de la Vaslui mergea brici sub comanda lui Daniel – Marin iar cel de la Bârlad sub comanda lui Sergiu Marin, Era greu dar ne descurcam, pentru că lumea se îngrămădea să intre „pe sticlă” sau în direct la radio. Am avut atunci audiență cu totul incredibilă: 67% în competiție cu posturile naționale sau Radio Iași (12%).

A existat deci momentul de maximă audiență care îndreptătea pe dl Gelu Bichineț să spună și să scrie că pentru vasluieni ora exactă se dădea la TVV.

Licența CNA 001 / TV deci prima pe țară ,în concurența din spațiul național susține faptul că am fost deschizători de drumuri. Am marcat intenția de a scoate ziar prin TELERADIOEVENIMENT nr. unic de sărbători ,în 1993 ,dar noi am scris 1994 ,să-l putem vinde după Anul Nou.

26 sept. 1996: Meridian de Vaslui – Bârlad (considerând un fel de axă culturală locală Vaslui- Bârlad), apare ca dovadă scrisă după ce radio se adresa auzului/urechii, TVV-ul văzului /ochilor . Era, cumva, o necesitate deși în județ mai existau mijloace de presă tipărită.

Și ce greu am ajuns să tipărim ziar!!! Am avut noroc de ziaristul, publicistul și apoi universitarul (decedat de curând ,dr. Ion Marin) care, pe la ora 2 noaptea auzind că mă cheamă tot Marin și că-s „îndrăznețul de la Vaslui „m-a împins la tipar , m-a instruit cum să fac, mi-a dat o lecție de „cap limpede”. Era un om foarte muncitor, Dumnezeu să-l ierte.

Așa am pornit la un drum spinos în 1996 MERIDIANUL de azi, săptămânal în 1996,1997, cotidian din 2000, apoi bisăptămânal și în anii din urmă săptămânal.

Existăm astăzi ca ziar regional cu „bătaie” în 4 județe, ceva mai puțin în Galați și Bacău cu difuzare masivă în Vaslui, Iași.

N-a lipsit niciodată pagina culturală pentru că eram și eu și cu Val Andriescu oameni de condei, cu romane tipărite, alte volume de istorie literară. N-a lipsit niciodată informația de autoritate care demonstrează cele 2 recorduri mondiale, primul cu 9 interviuri cu șefi de stat, 14 prim-miniștri , Papa Ioan Paul al II-lea, P.F. Teoctist și Daniel, mitropoliți ,episcopi etc/, al doilea cu 359 de colaboratori din toată lumea la Meridianul Cultural Românesc, acum la nr 11.

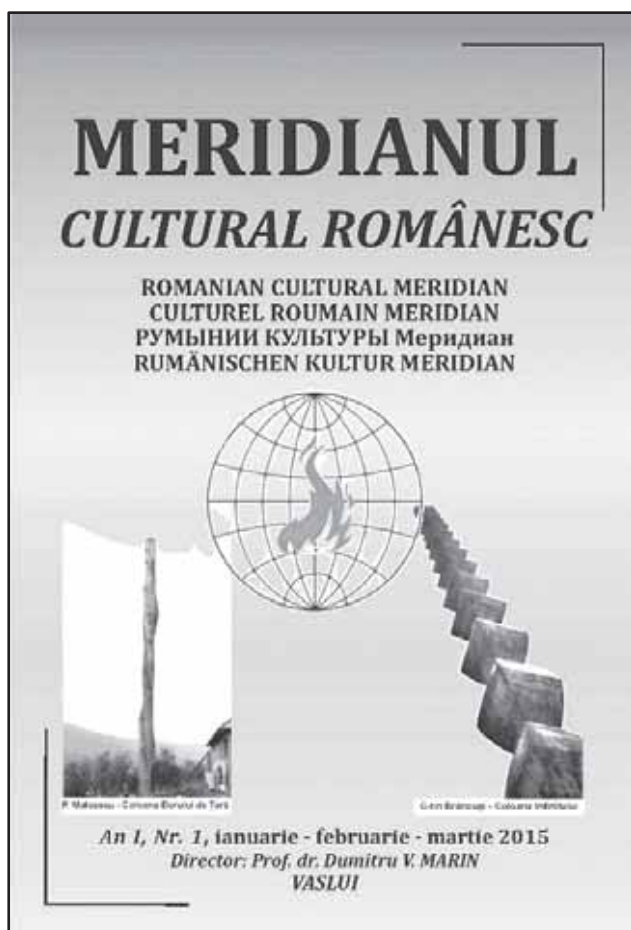
A lipsit mereu femeia goală de la pagina 5 și scandalul

N-a lipsit niciodată atitudinea pozitivă care ,sper ,și în continuare să ne permită existența. Nici pe departe lipsită de griji, mereu cu spectrul dispariției în față.

21 de ani de existență: deja record județean, la Vaslui.

(Meridianul Iași–Vaslui–Bacău 21.09.2017)

M.C.R.!!!

Un eveniment excepțional, la care vă invităm să luați parte:

PRIMA REVISTĂ INTERNAȚIONALIZATĂ, de cultură, din Vaslui!

86 de condeieri, cu operă în spate, cu fantezie debordantă cu talent afirmat, vă propun să asistați la deschiderea unui nou front în bătălia pentru maica noastră LIMBA ROMÂNĂ!

O revistă trimestrială (deocamdată), care, tipărită și online (ca donație), va pleca în 4 continente, circa 20 de capitale europene, în multe localități din țară și mai ales... spre sufletele

dumneavoastră! Ale tuturor care comunicați în Limba Română, visați în aceeași limbă și sperați într-un viitor mai frumos.

Între granițele Limbii Române, adică pretutindeni în lume! 86 de oameni într-un altfel de asalt pentru limba noastră apărată de

localnici și de Diasporă, de europeni și de pe alte continente: Africa, Australia, America de Nord...

Pornim un drum greu, tare greu, dar cu voință nemarginită și creativitate neobosită!

Vă avem alături?

M.C.R.

O revistă mai altfel cu:

- Studii și Istorie Literară;
- Poezie;
- Proză
- Teatru
- Interviuuri
- Eseuri
- Știință și Educație
- Aforisme și Panseuri
- Comentarii politice
- „Păstorel” (cenaclul) are cuvântul! Ridente dicere verum!
- Istorie
- Tinere condeie
- Pagini din lupta anticomunistă
- Opinii, fișe de autori etc.

Un segment (moment) din bătălia pentru Limba Româna cu arma cuvântului și sensibilității omenești.

86 de semnatori pentru METAFORĂ - IDEE -

ÎNȚELEPCIUNE - UMR, altfel spus, pentru istorie, pentru viață!

CITITI

DIFUZATI

SCRIETI

(Meridianul Iași–Vaslui–Bacău 05.03.2015)

M.C.R. – 10/...2017

Imediat după sărbătorile de iarnă din 2015 am reușit să mișcăm o „intreprindere” în care credeam eu și Mihai Batog-Bujeniță: o revistă mai altfel care să vină dinspre jurnalismul cultural. Adică să fie mai săltăreață, mai variată, mai ușor de citit de către marele public: public dintre granițele limbii române.

„Mica istorie” a însemnat destule eforturi în primul rând intelectuale apoi fizice și financiare. Poate și ceva știință combinată cu noroc.

347 colaboratori din toată lumea au abordat cele mai variate domenii spirituale (deci și umoristice!), (și) nu credem că mai există vreo revistă cu atâția creatori împrejur.

Să nu creadă cineva că ne-a fost sau ne e ușor!

Dar „Tribuna noastră” care deschide pagini pentru atâta lume poate fi citită pe internet de alte mii și mii de oameni de la care primim confirmări. Și laude, multe laude! Și aprecieri, și critici și lipsă de sprijin financiar. Avem calitate, avem capacitate, avem nevoie de sprijin financiar.

Ambiția noastră e mare dar și măsurată.

Pregătim nr.11/...2017

SCURTĂ ISTORIE

AU existat doi oameni hotărâți, unul sceptic și un invitat. Dar și două ființe feminine care s-au obligat la muncă și nu numai la fotografiat. Când Mihai Batog Bujeniță a fost invitat la Vaslui, deja era un bun prieten ca și acum, „haide, domnule, s-o realizăm, de ce nu?”. Ei, nu plecam noi la drum fără să avem cele trebuitoare, pentru

că în aceeași redacție prindea viață ziarul Meridianul de Iași-Vaslui-Bacău, (din 26 sept. 1996), era online TVV (din 5 dec.1990), era condus Unison Radio din 1993. Parcă mai lipsea ceva... o revistă! Și, cum întotdeauna inițiativa nu ne-a lipsit, am acționat imediat după sărbători deși aveam ceva îndoieli la echipa redacțională și la... fondurile bănești, îndoieli prezente și astăzi, chiar dacă ne mândrim că așteptăm nr.11. Comandorul, conducător la „Păstorel” Iași, m-a asigurat de rubrica mereu prezentă „Ridentem dicere verum și colaborările proprii, Val Andreescu de producție proprie cât trebuie, dr. Valeriu Lupu de colaborări și sprijin. Anca Moldoveanu era colaboratoare de mult timp, doamna doctor Cornelia Ursu... cu opera! Hai la treabă!

Cam greu, cam greu, pentru că nu aveam experiență redacțională la revistă, nu aveam destule creații, n-aveam programe, ba de unele, ba de altele... Dar era destulă hotărâre.

La sfârșitul lunii martie era gata nr. 1 pentru că au sărit în ajutor băcăuanii Dumitru Brăneanu, Cornel Galben, Ioan Dănilă, creatori și oameni adevărați. Când a auzit vechiul meu prieten, prof.univ.dr. Alexandru Ionescu: „păi... cum să nu v-ajut?”. Mobilizați, au sărit și vasluieni, ieșeni, gălățeni, bucureșteni, ialomițeni, și tot așa: de la număr la număr tot mai mulți.

Am scris pe coperta fiecărui număr câți s-au adăugat acelor... semnatori din primul op.

Am încercat ceva unic, dar cu reușită parțială, să realizăm C.D. cu vocile semnatărilor, eventual citind din propria operă, acțiune practică tare grea, cu prea multe eforturi și cheltuieli. Oricum există un număr cu C.D. încorporat, deci cu o parte dintre vocile personale ale autorilor, ca stare de unicitate. S-a ivit și o colaboratoare de care sunt tare mândru pentru că este o poetă cu mare forță artistică: Gabriela Ana Balan, cea care ne-a adus grupul italian. Ștefan Racovitză din Geneva e acasă și aici. A venit și Ben Todică din Australia lui, a sărit în ajutor Georg Barth din Passau-Germania, G. Filip din Montreal și buni creatori și prieteni din Israel... și suntem pe calea unui record mondial: doar după 10 –ZECE– numere înregistrăm

347 de colaboratori, cu ceva mii de creații, adesea dublu publicați și în ziar și în revistă.

Ce n-am făcut? Multe!

Ce mai avem de făcut? Și mai multe!

Acum vă înfățișăm numărul aniversar cu valoarea și „fața” lui. Vă așteptăm cu cât mai multe și variate creații pentru continuitate și urcuș valoric. Ce facem noi, nu e la îndemâna oricui, ce faceți Dvs. va fi la îndemâna multor generații. Dacă se menține sfânta limbă românească, și noi o susținem cu toate forțele, fiecare are propriul monument în nemurire. Edificiul spiritual pe care-l realizăm cu fiecare număr merită și trebuie desenat tipografic și online cât mai durabil în viitor!

(Meridianul Iași–Vaslui–Bacău 20.07.2017)

De la stânga la dreapta: Val Andreescu, Anca Moldoveanu, Mihai Batog - Bujeniță, Cornelia Ursu, Dumitru V. Marin, Valeriu Lupu, 8 Februarie 2015 - La „nașterea” M.C.R.

ZILELE MERIDIANULUI DE IAȘI - VASLUI - BACĂU

Acțiunile importante – Mențiuni

1. Omagiu Cărții Vasluiene - Vineri, 25 octombrie 2013, Meridianul, an XV, nr. 43 (1.016), joi, 31 octombrie 2013, pp. 6,7,9,10,12. Reunirea a 101 scriitori - public: aprox. 200 participanți.
2. Românești - Miercuri, 15 ianuarie 2014, Meridianul, an XVI, nr. 2 (1.026), joi, 16 ianuarie 2014, p. 7.
3. Hârlău - Joi, 23 ianuarie 2014, Meridianul, an XVI, nr. 4 (1.028), joi, 30 ianuarie 2014, pp. 6,7.
4. Prisăcani - Joi, 30 ianuarie 2014, Meridianul, an XVI, nr. 5 (1.029), joi, 6 februarie 2014, pp. 6,7, 9,12.
5. Bârnova - Miercuri, 27 februarie 2014, Meridianul, an XVI, nr. 9 (1.033), joi, 6 martie 2014, pp. 6,9.
6. Bârlad - Joi, 13 martie 2014, Meridianul, an XVI, nr. 11 (1.035), joi, 20 martie 2014, p. 7.
7. Iași - Colegiul „Costache Negruzzi”, Luni, 7 aprilie 2014, Meridianul, an XVI, nr. 14 (1.038), joi, 10 aprilie 2014, p. 6.
8. Ivești - Luni, 21 aprilie 2014, Meridianul, an XVI, nr. 18 (1.042), joi, 8 mai 2014, p. 12.
9. Podu - Turcului - Joi, 29 mai 2014, Meridianul, an XVI, nr. 23 (1.047), joi, 12 iunie 2014, p. 12.
10. Iași - Vineri, 30 mai 2014, Univ. „Al. I. Cuza” (Ștefan Zeletin), Meridianul, an XVI, nr. 22 (1.046), joi, 5 iunie 2014, p. 12.
11. Prisăcani - 22 - 24 august 2014, Meridianul, an XVI, nr. 35 (1.059), joi, 4 septembrie 2014, pp. 6,7,10.
12. Ciorțești - 29 si 30 august 2014, Meridianul, an XVI, nr. 35 (1.059), joi, 4 septembrie 2014, p. 12.

13. Lungani - Marți, 23 septembrie 2014, Meridianul, an XVI, nr. 37 (1.061), joi, 18 septembrie 2014, p. 12.

14. Bacău - Colegiul Național „Gheorghe Vrânceanu”, Vineri, 10 octombrie 2014, Meridianul, an XVI, nr. 41 (1.065), joi, 16 octombrie 2014, p. 12.

15. Țepu - Duminică, 26 octombrie 2014, Meridianul, an XVI, nr. 43 (1.067), joi, 30 octombrie 2014, p. 6, 10.

16. Sat Frumușelu, com. Glăvănești, jud. Bacău - Sâmbătă, 8 noiembrie 2014, Meridianul, an XVI, nr. 45 (1.069), joi, 13 noiembrie 2014, p. 6.

**Uniunea Ziariștilor Profesioniști din România
Meridianul de Iași - Vaslui - Bacău,
în cadrul Grupului de Presă Cvintet Te-Ra Vaslui
Filiala Vaslui - 2014**

(Meridianul Iași–Vaslui–Bacău 13.11.2014)

Parisul cel frumos = de zi, cel urât = de noapte

Deși ar putea fi și invers, deoarece seara și noaptea e alergătura după plăcerile carnale și băutură. Dacă ziua nu-i vezi, noaptea ies la vedere negri, mulatri și români. Dar mai ales, ies niște „fecioare” frumoase încât și sfinții de la Notre Dame s-ar da repede jos.

Capitala lumii culturale și, pentru 2016 a fotbalului, e poluată și ziua și noaptea și în restul timpului, de milioane de mașini, printre care se strecoară motociclete și biciclete, de milioane de oameni care nu prea bagă de seamă nici la cele mai durabile monumente arhitectonice, la cărți sau la concertele date de formații (uneori 20 - 30 de persoane) sau de artiști însingurați care cântă și cântă pentru 1 euro cu care să-și astâmpere foamea.

Împrejurimea de la Notre Dame e de pe la 10:00 la ora 1:00 aglomerată de grupuri de excursioniști care nu poposesc și în cele câteva librării mari unde nici nu se îngrămădesc cumpărătorii. Anticarii și buchiniștii de pe Sena sunt interesați să-și vândă câteva cărți pe zi.

În raport cu traficul de carne vie, cel cu cartea înseamnă vreo sutime. „Frumoasele parizience” sunt românce, ucrainience, cehoaice, nordice, negrese (sculptate, nu alta) și mulatre din diverse țări ale globului, toate preocupate de ale trupului și nu de ale minții.

Și, româncele sunt din poporul slugilor de tot felul, pentru că noaptea se face curățenie pe străzi sau mai funcționează baruri; români, la împins tomberoane sau la măturat!

Parisul cel frumos e plin de grupuri de excursioniști (ăștia-s cu ceva bani), e fastuos, spectaculos și mereu interesant, sub oblăduirea unui simbolic Tour D'Eiffel. Deși e vorba de sfinți, tot pe pământ e Catedrala, halele, castelele, podurile, sălile de tot felul, iar sub pământ Metroul. Mii de kilometri, Garre du Nord e IMENSĂ: încape în el Vasluiul cu cățel și purcel; o agitație năucitoare.

Pe Stade de France, zeci de mii de oameni au strigat, scandat, aplaudat, încurajat echipele și pe jucătorii la meciul Franța - România, de deschidere a Campionatului European de fotbal, pe 10 iunie începând cu ora 21:00, respectiv 22:00 la noi. Am fost acolo, am fost pătruns de patriotismul francezilor, m-am integrat în cel al românilor.

Stade de France - Saint Denis e o bijuterie arhitectonică și un simbol ca o ciupercă, lăsând doar deasupra ierbii spațiul de aerisire. Are o acustică perfectă, gazon așîșderea, cameră tv mobilă deasupra, organizare ireproșabilă. Ne-a părut rău tare că am luat golul victoriei lor cu 3 minute înainte de un rezultat de excepție. N-am răgușit degeaba pentru că ai noștri au jucat bine contra prognozatei campioane europene. Și am sperat...

Spectacolul de dinaintea meciului: o alegorie pentru puritate, pace, înțelegere și muncă, la secundă pus la punct. Ora oficială de începere a meciului a fost respectată deși pe iarba s-a întins un covor imens, și pe el erau peste 1.000 de copii. Cam 1/5 din tribune a fost ocupată de românii în galben; cu steaguri, vuvuzele și tot arsenalul suporterilor, cu vocile intacte! și... speranțe. Toți au fost aspru controlați la intrarea în stadion.

Spectacol civilizată și de mare calitate cu exaltarea sentimentelor patriotice, atâta cât mai există. N-a fost nimeni împiedicat să strige, păzit de oșteni înarmați până-n dinți și de „volontieres”, vreo 3.000 în total!

Subliniez, organizare perfectă, explozie sentimentală specifică, înțelegere între participanți... supravegheați din aer și de pe pământ, ba și în metrou!

O imagine durabilă: cei 80.000 de spectatori revărsându-se spre Tour D'Eiffel! Noapte cu torțe! Magnific!

Parisul și... visul: până la urmă, faimoasa metropolă atrage ca un magnet deși viața e foarte scumpă, nesigură, chinuită. Aurul și monumentele durabile sunt la vedere pentru a aduce alți bani, alți turiști, alte speranțe. Pentru strălucirea asta vizitatorul nu mai observă foșgăirea șobolanilor în părculețe sau prin metrou. Distanțele se topesc „la talpă” pentru că circulația auto e bine dirijată fără ca poliția să se vadă, dar se aude permanent și continuu, continuu sirenele poliției, salvărilor, pompierilor imprimare în urechi (și în subconștient săptămâni întregi). Visul unui Paris „intelectual” și liniștit mai există poate, în lăuntru chateaurilor, bibliotecilor, în cărțile vechi!

Există o mare legătură între fotbal și noua cultură existențială.

Oricât de tacticizat, oricât de organizat, jocul pe teren este al unor gladiatori moderni care-și frâng oasele izbindu-se unul de altul cu chip că învinge cel mai puternic sau își rup picioarele unul altuia în efortul disperat de a lovi - recupera - trimite altundeva balonul cu „puteri magice” care adună milioane de oameni ca spectatori. Se cunoaște destul de bine că fotbaliștii nu-s cei mai deștepți oameni de pe gazon sau dimprejur. Nu comentez acum această realitate rezumată sub sloganul „arta/ sportul cere sacrificii” care înseamnă un mai mic volum de timp pentru cunoaștere...

Cine știe dacă vreodată se va vorbi de un geniu în... orice sport, ci doar de talent (aplecare, aptitudini) și nu de genii cu capetele sparte.

Lumea cea multă care se adună împrejurul arenelor de fotbal, n-are cine știe ce carte, nicicum nu e genială. Sportul golanilor de pe maidan se transformă în bătălia pentru bani cu mijloace fizic - omeneste și nu cu arme de orice fel, adică nici cu arme mental - intelectuale. Aici e și partea bună a competiției, necesara înfruntare umană în ecuație cu un balon... „universalizat”!

La Paris am văzut spectatori de toată mâna, dar fotbaliști de mare calitate, performeri cu exacte roluri sociale, ei, actori principali, restul trăind acceptabil pe o scară de 1 la 100.

În acest iunie, la Paris, am văzut lume vie și lume putredă, am observat capitala lumii culturale, frumoasă ziua, urâtă noaptea, poluată

„multiplu”, aglomerată, foarte zgomotoasă, nemiloasă, cu Sena măloasă.

Parisul de zi e bogat, cel de noapte sărac, cu hoți, curve, sânge, cu alarmele polițiștilor și pompierilor.

„Ochiul dracului” domnește printre catedrale (multe), prin mișcarea de la suprafață, dar și sub pământul unde „zburdă” metrour. Ca și New York-ul, e absolut impresionant cât de mult e săpat și circulat în adâncime!!! Până și Sena cea maiestuoasă, e subtraversată în câteva locuri! Noile catacombe ale Parisului le completează pe cele descrise de Victor Hugo!

Trăim existența unei noi forme de comunicare între oameni și intrăm vertiginos în sfera unei noi culturi existențiale bazată pe însingurarea personală. Parisul demonstrează mai mult decât orice alt oraș, asta. În incinta Hallei pe banca centrală erau 32 de persoane pe scaune. Toate butonau celulare, inclusiv 4 soți care se sprijineau spate în spate.

Cum mai e cu „proletari din toate țările, uniți-vă”? (?!)

Cum mai gândim noi... cultura națională?

La Praga, Roma, Ierusalim, Montreal, New York limba română este îndestul vorbită de emigranții români. Oficial, în nici un alt stat din cele 32 vizitate, nu e recunoscută ca limbă de comunicare.

Parisul cel frumos înfățișat e o lume a visului. În întunecime are germenul alterării umane. Dar... e... Paris din Franța, din Europa, cu o excepțională individualitate, deci și mare atractivitate: Metropola visurilor frumoase!

(Meridianul Cultural Românesc, An II, Nr 2 (6), p. 5)

C. C. I. V. /INSIST

...De câțiva ani buni (din 2006) persist a crede că în județul Vaslui, încă, există o excepțională emulație culturală, oricum am privi, UNICĂ. Argumente și etape: apariția primelor ziare (1870 – Bârlad - Semănătorul; 1873 - Huși - Vocea Hușului; 1875 - Vaslui - Albina Vasluiului), primelor tipografii, primele reviste literare și importante unități de învățământ din secolul al-XX lea au fost zvâcniri care să afirme, oameni, talente, locuri, împrejurări. Se detașează la Bârlad grupul Pamfile - Tutoveanu - Antonovici care au inclus pe harta

Biblioteca Municipală „Casa Națională Stroe Belloescu”, Bârlad

spirituală a României fie Revista „Ion Creangă”, fie pe poetul George Tutoveanu, fie istoricul (episcop) Antonovici și mai ales pe folcloristul și etnograful Tudor Pamfile. Desigur, și Vasile Pârvan și alte nume mari. Localismul creator de aici a fost remarcat de Nicolae Iorga în repetate rânduri.

Aproape un secol (inclusiv perioada socialistă – comunistă-) numele mari care să răsară și să se impună în arealul național (poate Victor Ion Popa și... miniștri) n-au prea fost.

V-aș ruga să observați privirea noastră: CEI CARE DE AICI, nu plasați pe orbite naționale ori internaționale, DE AICI au împins și acum tot așa, împing vagonul cultural pe șinele istoriei. Nu știu care cercetător într-un institut bucureștean care și-a uitat obârșia nu pare nicicum stimulul important pentru lumea diversă a unui județ, unde numai cu rezonanță istorică nu se poate trăi, afirma, impune.

Îmi place sintagma „împing vagoanele cultural - spirituale pe șinele istoriei” de aici, de unde răsar cu importante contribuții (ca Theodor Codreanu, Avi Tudosie, D. V. Marin, Dan Ravaru, Marcel Guguianu s.a.). Mă repet obsesiv, de aici, pentru a înțelege că volumul „Curentul Cultural - Informațional Vasluian” este un monument al realizărilor localnicilor (din județul Vaslui) care n-au avut nevoie de promovarea unor mentori, care au priceput mersul lucrurilor, care valorifică informația pe internet și mai ales își sacrifică timpul, familia, uneori agoniseala, să lase o urmă a existenței lor în marea trecere. Să lase o foaie de minte, inimă, literatură, limba română. Pentru ca acest MONUMENT sub formă de carte să aibă consistența cerută, se bazează pe niște criterii, nu imuabile, nu neaparat, de respectat pentru toți cei care vor să se constituie fondatori, pentru că volumul va avea două părți: o analiză mai largă a fenomenului iar în partea a doua toate acele contribuții care ne vor veni. Sunt, deocamdată, ale lui Petruș Andrei, Val Andreescu, Daniel Dragomirescu, Ioan Hodaș, Valeriu Lupu, D. V. Marin, Gruia Novac, Ștefan Plugaru, Dan Ravaru, Avram D. Tudosie, parțial Simion Bogdănescu și Teo Codreanu.

Criterii orientative pentru stabilirea celor 4 sfere valorice despre care am scris:

- Cel puțin o carte publicată (valoare detectabilă - sau semnalată);
- Mijloace de diseminare a culturii, inclusiv, a propriei opere (impact social - critic - valoric);
- Colaborare la diverse publicații și recunoaștere în reviste, ziare, uniuni de creație;
- Suprafața (personală) socială pe durate de timp (funcții, arii, rezultate);
- Funcția de model (nu modeling...!), cercuri/ cenacluri, profesii, îndrumări și îndrumători.

Vă cer curaj să vă luați la trântă cu aceste criterii, sau inventați altele să vă agățați în pomul valorii pe care-l creștem astăzi. Vă mai îndemn și pentru ca dacă nu afirmăm noi (implicații) dreptul la recunoaștere, nu știu de ce ar acorda-o alții care nu pot decât să strâmbe din nas la o așa pretenție a noastră.

Țineți minte că o așa încercare - realizare nu va mai fi prea curând materializată, așa că nu lipsiți la masa destinului!

*

Am lansat acțiunea culturală „Zilele Meridianului” desfășurată la Hârlău, Prisăcani, Românești, care va continua, sper tot anul. În ultima zi de februarie vom fi la Fălcu, unde vom lansa și cartea „Ceașescu - ... - Basescu... (evocari de reporter)”.

Pentru câțiva scriitori ieșeni, valori ale momentului: cred că cei 1000 de cititori ai noștri văd cărțile prezentate de noi, dar de ale lor, remarcate în cercuri închise sau în reviste necitite, sigur NU. Îi așteptăm alături!

(Meridianul Iași–Vaslui–Bacău 06.02.2014)

AZI, LA PODU-TURCULUI: SĂRBĂTOAREA MINȚII ȘI SUFLETULUI

Suntem convinși că realizarea întâlnirii promoției Liceului din 1959, lansarea unei cărți consacrate acestei generații și Personalităților Văii Zeletinului, filmului special, Expoziției marii pictorițe Letiția Oprișan la care se adaugă întâlnirea cu elevii și concertul „Privighetorilor Zeletinului”, toate se însumează unui moment social-cultural unic în istoria localității. Mai mult, prezența unor oameni de știință ca prof. univ. dr. Ioan Berdan, prof. dr. Dumitru V. Marin, prof. univ. dr. Gheorghe Popa, prof. univ. dr. Mircea Varvara, prof. dr. Dorinel Ichim, prof. dr. Ioniță Druică, prof. dr. Constantin Popa, prof. univ. dr. Ioan Danilă, generalii Viorel Cheptine și Nicolae Rotaru, poeții și scriitorii Val Andreescu și Dumitru Brăneanu, reputații prof. Gheorghe Neagu, Victor Marin, Hristache Pricopie ș.a., informaticianul Cornel Bruma și mai ales dintre absolvenții seriei Tatiana Galan, Mihail Grosu, Mihai Serghie, ing. Ion Zaharia și mulți alții - iată argumente care demonstrează o excepțională densitate „a creierelor” pe metru patrat.

Dacă mai adăugăm prezența Doamnei Domnica Murgoci - fostă profesoară și directoare a Liceului, altor profesori foști și actuali aproape completăm un fel de listă de participare.

Toti aceștia nu vin de la Bistrița, Bacău, Iași, Onești, București, Vaslui la „agapa sentimentală” cum s-ar părea, ci doar să comunice din experiența lor de viață, să apară în publicul școlar ca sfătuitoari și modele. Toți vin în căutarea fărâmei de suflet dintr-o perioadă a vieții lor dar și a istoriei unui liceu „Alexandru Vlahuță” care abia împlinește 60 de ani. Unii au tot atâția de la absolvire, alții sunt „mai tineri” de prin 1967 sau, mai recent.

Am gândit că „Parada Suspinelor” poate fi momentul surprizelor consumate în liniște de niște oameni serioși care și-au

folosit „talantii” vieții cum au putut mai bine pentru ei, pentru Valea Zeletinului, pentru țară.

A nu se uita că mulți au contribuții esențiale în istoria disciplinei științifice cu care s-au afirmat. Participă la sărbătoarea minții și sufletului în Podu-Turcului, unde au învățat să devină oameni, persoane importante, personalități de rang național. Mai toți se află în Dicționare ale personalităților de importanță națională.

Prin cărțile, prin prezența și opera lor, iată nu numai comuna Podu-Turcului ci și toată Valea Zeletinului își arată strălucirea în edificiul național al Spiritualității românești.

Lansarea cărții „PRIMA CLASĂ.../ Personalități de pe Valea Zeletinului” (Ed. PIM, Iași, 2014, 330 pag.) se face astfel într-un cadru onorant în prezența unora dintre cei 91 de eroi ai unui altfel de Dicționar al personalităților cu totul reprezentative din toate ramurile artei, culturii, vieții sociale.

Elevii prezenți în sala Căminului Cultural își pot alege modele de viață, comportament, creație, într-un cuvânt, DE VIAȚĂ. Pentru că toți au plecat de prin aceste locuri, au visat, au muncit, au reușit, pentru ei și pentru noi toți.

Sper să mulțumim călduros și autorităților locale pentru că participanților care-și sacrifică timp, suflet, energie și bani, nu vom reuși niciodată să le mulțumim îndeajuns!

Precizăm programul:

- 10:00 - Sosirea invitaților - absolvenților, vizionarea expoziției de pictură

- 11:00 - Catalogul clasei - „ne ascultă” inspector general prof. Domnica Murgoci și prof. univ. dr. Mircea Varvara.

- 12:00 - 13:00 - Filmul, întâlnirea cu elevii, profesorii, absolvenții

- 13:00 - Lansarea cărții „PRIMA CLASĂ.../ Personalități de pe Valea Zeletinului”

- 13:30 - Concertul ansamblului „Privighetorile Zeletinului”

- 14:30 - Destăinuiri și amintiri.

(Meridianul Iași–Vaslui–Bacău 29.05.2014)

FESTIVALUL DE UMOR, fără Umor (!)

La fiecare doi ani țin să-mi afirm dreptul de organizator la primele ediții ale acestei Instituții culturale, de sprijin permanent al brandului cultural cel mai cunoscut pentru județul Vaslui. Acum, după ce a dispărut ceva din sufletul lui Adrian Porumboiu, echipa de fotbal FC Vaslui, mai rămâne să ne mângâiem cu ce am inițiat în 1970. 47 de ani am alergat, gândit, scris despre Festivalul Național al Umorului „Constantin Tănase”. Din echipa de atunci mai sunt 2 supraviețuitori: Dumitru V. Marin și George Stoian. Vezi și „Memorialul Umoristic” al lui Dan Răvaru.

Un actoraș, ajuns director-aș, cu ceva pile în oraș a considerat că noi am expirat uitând că întreg Grupul de Presă i-a fost... naș.

Propunerile și discuțiile cu el au fost neglijate de acela, deci n-a admis vreun fel de implicare. Unii spun că altcineva ar fi ridicat paravanul, dar el e vinovatul.

Personajul asta a deturnat esența manifestării dinspre organizarea confruntărilor artistice înspre agenția teatrală, cu aducerea unor trupe slabe și foarte slabe, după mintea lui necesare pentru un anume public de subdezvoltați. Vasăzică, cei din Consiliul Județean găsesc ceva fonduri de sprijin și asta aduce actori și trupe nici macar de 2 lei! El a pre-vizionat spectacolele și după criterii numai de el știute le-a adus pe scena vasluiană.

- Piese străine, nici măcar acelea bune, pentru a „susține” limba română și umorul! „Doctor fără voie” al lui Moliere din secolul al XVII-lea ar fi bun pentru secolul XXI; sau „Hronicul... găinarilor”! Ce interese are „meșteșugarul” nostru? Ce idei favorabile ar fi să prezinte „spectacol” Radu Gheorghe sau Răzvan Vasilescu, care, în afară de trivialități... n-au existat! Stupefiant!

– Să credem că am revenit la scâlâmbăielile bulevardiere transferate pe scena vasluiană? Așa rău am ajuns? La comedii pentru tâmpiți? Deci, Stagiunea teatrală, mare bulibășeală.

Concursul de interpretare e alt fiasco... Din 18 numere, jumătate reprezentate de minori și premiul cel mare acordat unui copil de clasa a VI-a; Când Nelu Norocea de la Vetrișoiaia avea 9 ani a fost preferat, nu se putea prevedea că va ajunge doar șofer în Brașov. Andrei Filibiu, ce va ajunge? Publicul „select” din Negrești se giugiulea printre scaune când se prezenta „Show pe ei!” sau Alina Roșca striga pe scenă „jos pantalonii”! Ce mai, a fost un „spectacol pe cinste” cu tot felul de poante răsuflăte sau aforisme trunchiate... Unde esti tu, George Stoian, să le arati cum se face spectacolul...!

Au reapărut aplaudacii: Niște tineri organizați (nu pe degeaba) să-și rupă mâinile aplaudând, spectatorii la ieșire. Dacă aceștia n-aveau ce aplauda de pe scenă cred că erau aplaudați pentru rezistența lor disciplinată, în numele respectului pentru teatru.

În perioada electorală, chiar ca au prins la public aplauzele pentru cei care vor să distrugă ce-am fondat noi. Asta observa și maestrul Ștefan Popa Popa's și mulți alții. Unde ești tu, Ioan Mancaș?!

Martor la mai toate edițiile, pot scrie că doar secțiunea pentru literatură a fost bine organizată. Și o notă de trecere pentru Poamă junior cu speranțele sale. Domnule președinte Buzatu, chiar n-ați analizat ce se întâmplă cu Festivalul Umorului?

*

FESTIVALUL UMORULUI PE BANII POPORULUI SAU CONTRA LIMBII ROMÂNE CU PIESE STRĂINE !

Festivalul Umorului (românesc!) cu... comedii bulevardiere străine! Sau: Masca sub Semnul îngerului, pentru subdezvoltați!

Hronicul găinarilor – o superprostie din care se aștepta râsul spectatorilor pentru humorul care să vină de la Chișinău. Măcar, pe acolo sunt găgăuzii.

Dineu cu proști – umorul lui Mălăele (mare artist!) transformarea craiului Caramitru și acoperire de o piesă franțuzească, uneori cu replici nimerite. Înfiorator câți bani a cerut Caramitru, care n-a acceptat filmare sau fotografiere a spectacolului, că era piesa „lu' măsă!” Ce-i pe scenă, nu-i public, nu?

Liniște, sărut, acțiune! – străină și ca spirit, ca replici, ca sens, ca umor, care-l îngroapă pe Pavel Bartoș, un fel de regizor al nimănui. Umorul se lasă așteptat prea mult de la o trupă tânără și fără orizont!

Pensiune completă – un fel de brambureală cu actori slabi pentru privitori fără cultură. Noroc de invitația (pe bani destui) de la Vaslui, să aibă și necunoscuții, ăștia ce să joace pe scenă! Incredibil de slabi, și acești repeziți!

Bani din cer, de fapt pe banii de la Vaslui, piesa lui Ray Cooney e înfățișată de niște necunoscuți la Vaslui. Umorul să trăiască, chiar dacă nu-l avem!

Passé - Partout Dan Puric - Rencontres: pantomimă până la super-saturație. Dacă familia Huluba se oprea la steep, era bine, totuși cred că Dan Puric (cel foarte deștept) și-a găsit cum să distreze neinițiatorii de la Vaslui. Că altfel ăștia ca formație, somează și merg doar pe unde mai pot.

Stand up comedy – cel mai prost spectacol din Gala teatrelor din cele 8 zile cu doi actori expirați. Radu Gheorghe s-a îngrășat la trup și a slăbit... la talent, iar Răzvan Vasilescu rămâne doar cu performanța de a-și fi arătat organele sexuale în apariții publice (filme). Că talent... de unde? „Horror” au zis, la ieșire, spectatorii. La fel vicele județului!

ARTA: nici măcar Teatrul Bulandra, cu echipa de rezervă n-a arătat ceva. Au încercat și ei, cumva, sensibilitatea publicului vasluian.

Doctor fara voie, ca alcătuire specială pentru copii de 6-9 ani, Moliere (1622 - 1673) grosier reprezentat la Vaslui. Ce dacă e Teatrul de la Bârladul nostru? Tot piesa străină ca atac direct la Limba română! Tot foarte prost regizată și grotesc jucată!

Net culturi, net limba română, la cap de lemn îi mai trebuia cap de oaie, sau invers!

Un Festival cu o stagiune teatrală salvată, oarecum, de Sorin Poamă și ai lui în „Sala Studio”. Cel mai clar festival de umor, fără umor!

(Meridianul Iași–Vaslui–Bacău 16.10.2014)

AUGUST... cel fierbinte!

Or fi vreo 30 de ani de când luna august nu mi s-a părut așa de călduroasă. Fierbinte, chiar, a fost anul acesta.

Am fost obișnuit ca de pe 6 august (Schimbarea la față) să cadă frunze de pe copaci, să se îngălbenească iarba, să înceapă coacerea porumbului și... să se răcorească, uneori cu ploi ca de toamnă.

Ce vedem, de 23 august 2017:

- a) Toată luna a fost foarte călduroasă cu cel puțin 2 intervale de caniculă (peste 36 grade C)
- b) Perioade scurte cu ploi, bune ploi, chiar cu vânt și inundații:

culturile s-au dezvoltat normal și există siguranță alimentară.

- c) Cel mai mult s-au vândut harbujii (pepenele verde, lubenița) într-o organizare nebănuită ,dar care a mai dat de mâncare unora care puteau tăia frunză la câini!
- d) Zilele comunelor din luna în curs au fost adevărate reușite cu osebire la Bălțați, Laza, Duda-Epureni, Fălciu, Stănilești, Pochidia, Muntenii de Sus, Ivești.

Mulți primari au organizat și simpozioane cu caracter de comunicare științifică sau informare locală. Laza și Duda- Epureni pe locul I. Am apreciat în mod deosebit mișcarea de la Duda- Epureni, deci pe primarul Petrică Chiriac.

Fiind așa de cald toată luna am observat ușor că nu luna lui cuptor a fost de vară ci aceasta, a lui Gustar cu temperaturi până în 40 grade și nopți romantice.

N-au prea fost țânțari, purici ,dar au fost grauri tare păguboși. E de mirare cum se mișcă simultan mii de aripate obraznice ca la o comandă electronică. Au un sistem unic de comunicare pe care omul nu-l știe. Graurii au ajuns o calamitate.

August cel fierbinte de azi, nu era așa de cald înainte de 89.

N-am dus (și purtat) nici steaguri nici pancarte (Ceaușescu și poporul) dar a trebuit să strig împreună cu ceilalți o lozincă repartizată direct în mână , pe hârtie. Am lipsit puțin pentru că eram amenințat cu demisia automată. Ca inspector la CJCA Vaslui am organizat o asemenea manifestație între 1970-1974, dar nu era de amploarea celor de mai târziu. Ca director de școală la Șetrăreni–Iași am organizat defilarea elevilor cu lozinci și strigăte prin sat, eu primind onorul. Am scăpat nesancționat până la urmă. Ne trebuie ani-romane (nu ani-lumină) să scriem ce-a fost până la Revoluție, de asemenea alți ani și alte romane cu ce s-a întâmplat de atunci. Tare mult ne-a costat libertatea asta!

Astăzi, cred:

Că:

– Reabilitarea lui Ceaușescu nu e departe. Va fi mai repede decât a mareșalului Ion Antonescu, patriotul român, cel urmărit cu înverșunare de evrei.

– Ziua de 23 august 1944 va fi între datele importante în istoria țării cu sau fără voia noastră, dacă NATIUNEA română va rezista.

– Regalitatea : n-are nici o șansă. În perspectivă? Nu știu. Oricum, o bună perioadă o să mai cădem... Limba ni se alterează, poporul se subțiază, altă cultură existențială se formează.

Doamne, ocrotește-i pe români!

(Meridianul Iași–Vaslui–Bacău 24.08.2014)

JAFUL CA ACTUALITATE FURĂ ȘI FUGI! DEVIZA = „Emblema” timpului nostru!

E greu de precizat care e mai dăunător: jaful ar fi o sustragere de valoare mare, o lovitură financiară o dată sau de două ori din munca altuia. Hoția poate fi în formă continuată și se bazează pe fățarnicie, necinste, jigodenie. Ambele se practică asiduu în România de azi și par a se intensifica. În condițiile în care populația tot sărăcește hoții se înmulțesc, jafurile la fel, „cresc” omorurile și sinuciderile. Vai de cei care au acumulat ceva bunăstare că hoții fără frontiere își fac mendrele.

Poliția?

Aceasta a început să nu mai existe, oricum nu prea, în mediul rural. Dacă gospodarul îl prinde pe nemernic sub motivul cercetărilor polițienești „gradații” de toate felurile îi fac scăpați. E cazul agentului de la Ivănești, Florin Condurat, care a făcut ce-a făcut și după aproape patru luni nu a luat nici o măsură; ba îl bruftuluiește binișor pe păgubit că n-a fost în stare să-și apere avutul.

Jefuitorii sunt la toate nivelurile sociale.

a) Statul: o lege care încasează întâi amenzile nenorocește jumătate din populație.

b) Codul fiscal e un sabotaj național: dacă n-ai depus o hârtie ca declarație pentru impozite fac ăștia niște impozite și taxe... homerice! Asta o fi relaxare fiscală sau nenorocirea contribuabililor?

Sebastian Ghiță, parlamentar și mogul de presă a furat cât a putut din averea țării și „s-a topit” de la Crăciun încoace. Dat fiind că

1/3 dintre parlamentari au probleme penale înseamnă că ăștia fură, nu se încurcă. Noi plătim!

Dar plătim alți mulți hoți pe care-i ajutăm să trăiască.

De nivel intelectual: „Parfene al meu” îmi face 5 luni ziarul de față, câștigă aproape 10.000 lei, mai fură câteva sute de la chiriași, câteva zeci de la vânzătorii de ziare, plângând de mama focului mă mai tapează de câteva sute, mă îndatorează la agenți comerciali și... ați ghicit: dispare ca măgarul (ce este!)

Și ca să-și facă bine treaba îmi golește calculatorul, distruge programele, fură elementul ajutător!

Parșivul de Parfene procedează ca un hoț ordinar!

La Bârlad l-am dus pe unul Macovei din Căpușneni care a apărut în fața mașinii ca să-i dau de lucru.

Hoț mai profesionist ca ăsta, mai rar.

În vreo 3 luni a furat peste 1000 kg. De cartofi; un aparat de stropit (2.800 lei), alte unelte, benzină, motorină.

La Ivănești, un cetățean cu 2 copii a vândut pe 2 kg de vin, 2 tone de porumb știuleți, 500 de kg grâu, circa 100 de baloți de lucernă și altele... A ajuns până acolo încât să dea un sac cu lucernă cumpărat cu 1800 lei, doar cu 20 lei! Halal afacere a lui Lucian al nostru. Ca să împlinească a mai vândut vreo 20 de baloți de lucernă cu 30 lei!

Și are 2 copii.

Și are nevastă muncitoare.

Ce-or fi gândind oamenii ăștia?

Până la urmă tragem concluzia că furatul e sport național în România și că de la parlamentar la văcar cam toți fură când prind un loc unde ar trebui să trăiască bine o viață.

Cât de valabilă e deviza Fură și fugi!!!

(Meridianul Iași–Vaslui–Bacău 30.03.2017)

V. Addenda

Curriculum Vitae

Nume: *MARIN*

Prenume: *Dumitru, V.*

Data nașterii: *28 aprilie 1941, sat. Giurgioana, com. Podu Turcului, jud. Bacău*

Studii superioare: Facultatea de Filologie, Iași (1965), Facultatea de Filologie (limbi străine), București (1974).

○ Doctorat în filologie, 1998, cu teza „Importanța revistei Ion Creangă în folcloristica românească”, Univ. București (îndrumător, Mihai Pop).

Activitate didactică:

- profesor de limba și literatura română și director la Măcărești-Iași, la liceele 2, 3, 4 și Mihail Kogălniceanu, Vaslui, total, peste 40 de ani.
- inspector la Comitetul de Cultură și Artă Vaslui - martie 1970 - februarie 1974.
- director și editor de reviste: 1. VLĂSTARUL, LMK, 1990 ; 2. ONYX (Revistă de literatură, civilizație și atitudine, Anul III, nr. 11 - 12 (27 - 28) - nov. - dec. 2014); 3. Meridianul Cultural Românesc (Revistă trimestrială, 2015, 2016, 2017 ->).

Activitate editorială și de presă:

- editor: Tudor Pamfile, Basme, Ed. Junimea, 1976, 121 pag.
- editor publicații: Vlăstarul (1990), Teleradiodivertisment (1994), MERIDIANUL (1996 și azi).

- 60 de studii științifice publicate în ziare și reviste, aproximativ 1000 de editoriale, mii de emisiuni și interviuri, inclusiv cu 9 Președinți de stat, 14 Prim-miniștri, miniștri, Regele Mihai, parlamentari europeni, etc.

- Diferite extrase și broșuri, printre care **<UNISON RADIO, continuă...>**, 1999, **O datină spectacol - Ursul** (1980), ș.a.

- **Evoluția învățământului vasluian până în 1859**, Extras din Anuarul Inst. „A.D.Xenopol”, an XVII, 1980 ș.a.

- Colaborator la *Adevărul*, *Albina*, *Anuarul Institutului de istorie „A. D. Xenopol”*, *Revista „Baaadul literar”*, *Clepsidra*, *Clopotul*, *Cronica*, *Gazeta de est*, „13 PLUS”, „*Ecouri Literare*” „*Studii și Cercetări de Istorie a Presei*”, „*Convorbiri Literare*”. *Îndrumătorul cultural*, **Meridian Vaslui-Bârlad**, *Scânteia tineretului*, *Vlăstarul*, *Vremea nouă*, etc. Colaborări la numeroase unități Mass-media, vicepreședinte al UNIUNII ZIARIȘTILOR PROFESIONIȘTI din România (din 2005).

VOLUME

- ❖ **„Liceul M. Kogălniceanu, centenar”**, monografie, Vaslui, 1990.
- ❖ **„TUDOR PAMFILE și revista ION CREANGĂ”**, (Ed. Cutia Pandorei, Vaslui, 1998, 294 pag.), „*examinează condițiile formative ale revistei, contribuția ei (și a lui Tudor Pamfile, n.n.) la realizarea unui corpus al folclorului românesc... deschide o poartă către recuperarea integrală a acestui prețios element de patrimoniu*” (**Iordan Datcu, Dicționarul etnologilor români, vol. II, Saeculum, București, 1998, p. 65**). *Lucrare de referință în domeniu.*
- ❖ **„Zăpadă pe flori de cireș”**, primul roman din Vaslui, 1999, 274 p. și Ediția a II-a revăzută și adăugită, Ed. PIM, Iași, 2014, 280 p.

- ❖ **„TV.V.-15... explozia...”,** Ed. Tiparul, Bârlad, 2006, 556 pag., „...*atestat de noblețe materială și spirituală a unui timp... în explozia cultural-informațională din județul Vaslui, la începutul mileniului...*” (Mircea Coloșenco)
- ❖ **„Meridianul (Vaslui - Bârlad) - Axă cultural - informațională”** (Vaslui, Ed. Pim, Iași, 2009, 416 pag.) „*o operă pentru un timp și o ilustrare a unui mediu unic ...*” (Emil Constantinescu, fost președinte al României), „... *carte dintr-o viață în acțiune ...*” (Prof. dr. Marian Petcu - București).
- ❖ **„Festivalul Național al Umorului „Constantin Tănase”, Vaslui - 40 (mărturii, documente, foto-album)”** (Ed. PIM, Iași, 2010, 216 pag.), „*Un hronic modern*” (Simion Bogdănescu, Cronica, 2010).
- ❖ **TV.V - Vaslui - România, Europa (Filă de istorie, presă și cultură),** ed. PIM, Iași, 2011, 256 p. (O istorie culturală).
- ❖ **MARIN 70 (70 de autori, 70 de mărturii, 70 de autografe pentru 70 de ani),** volum omagial, ed. PIM, Iași, 2011, 210 p. (volum îngrijit de Val Andreescu).
- ❖ **GIURGIOANA - BACĂU, Sat - Biserică - Oameni,** ed. PIM, Iași, 2011, 170 p. (Monografie).
- ❖ **Editoriale valabile din vremuri regretabile,** ed. PIM, Iași, 2013, 258 pag. (Carte aniversativă cu incursiuni în realitatea europeană - premiată de UZP).
- ❖ **CU EMINESCU, DASCĂL DE SUFLET, studii și adnotări istorico-literare,** ed. PIM, Iași, 2013, 172 p. (Unele dintre cele mai valoroase studii publicate).
- ❖ **MARIN D.V. OPERA ÎN CÂMPUL CRITIC ȘI VALORIC NAȚIONAL (Th. Codreanu, C.D. Zeletin, N. Constantinescu etc.),** ed. PIM, Iași, 2013, 202 p. (Contemporani... despre)

- ❖ **„SPIRALE” INTERNATIONALE - Vasluieni pe spite din roata istoriei**, Ed. PIM, Iași, 2013, 208 p. (Editoriale, mărturii, sfaturi, documente)
- ❖ **Primarii, ca niște oameni acolo, și ei**, Ed. Pim, Iași, 2014, 338 p. (50 de primari, ca oameni din județul Iași)
- ❖ **CEAUȘESCU - ... - BĂSESCU, Mitterand - Snegur - Iliescu, Lucinski - Constantinescu - Regele Mihai I (evocări de reporter)**, Ed. PIM, Iași, 2014, 188 p. (Mărturii, date, mărturisiri, considerații)
- ❖ **PRIMA CLASĂ.../ PERSONALITĂȚI DE PE VALEA ZELETINULUI**, Ed. PIM, Iași, 2014, 330 p. (Volum monografic de mare particularitate)
- ❖ **MARIN D.V. CONTEMPORANUL NOSTRU** (virtual, mărturisiri, 2014).
- ❖ **25 - TV.V. - (Istorie și cultură)**, ed. PIM, Iași, 2015, 322 p. (Volum aniversativ despre Grupul de presă și apariția TV.V.)
- ❖ **Supliment omagial literar-artistic, cu amici**, ed. PIM, Iași, 2016, 80 pag.
- ❖ **75 - D.V. MARIN (jurnalism - istorie - cultură), Volum aniversar**, ed. PIM, Iași, 2016, 166 pag.
- ❖ **ÎNVĂȚĂMÂNT ȘI MERIT VASLUIAN - Eșantion din învățământul românesc (I)**, ed. PIM, Iași, 2016, 154 pag.
- ❖ **VIATA „pe portative” ...în 16 note**, ed. PIM, Iași, 2017, 80 pag.
- ❖ **BÂRLAD – VASLUI / PAMFILE – MARIN / DESTINE ISTORICE**, ed. PIM Iași, 2017, 148 pag.

Activități sociale, politice, profesionale, culturale:

- a înființat primele posturi de radio și TV din Vaslui, Bârlad (și Moldova);
- candidat la Primărie, Parlament, Consilier județean, președinte al ecologiștilor din județul Vaslui (F.E.R.), președinte al

Acțiunii Populare, Vaslui (A.P.), delegat la întâlniri internaționale;

- DIRECTOR GENERAL și Proprietar al grupului de presă CVINTET TE-RA (televiziune, radio, ziar, revistă). Organizator și conducător de cercuri și cenacluri literare;
- a susținut moral și material Festivalul Național al Umorului „Constantin Tănase”, Vaslui - 44 de ani;
- Onorat cu numeroase diplome ale multor instituții din țară, distincții și premii, Ordinul Ziariștilor Clasa I;
- Invitat la BBC, în emisiuni speciale, în Turcia (Istanbul și Ankara) și televiziunea Canadiană din Montreal;
- Singurul vasluian în **DICȚIONARUL ETNOLOGILOR ROMÂNI** din toate timpurile pentru că „*deschide o poartă către recuperarea integrală a acestui prețios element de patrimoniu*” revista ION CREANGĂ și activitatea lui Tudor Pamfile.
- 9 fișe personalizate în „ISTORIA JURNALISMULUI DIN ROMÂNIA, ÎN DATE”. (pag. 514, 655, 902, 910, 930, 936, 945, 965 și 1002).
- ACȚIUNI UNICAT în istoria Moldovei.

Colaborări recente, dintr-o listă impresionantă:

- DUMITRU V. MARIN - 15 KM SĂRUT!, fragment din „Zăpada II” - „**Ecouri Literare**” (Asociația Culturală „Poesis Moldaviae” Vaslui, nr. 6, 2010, ed. PIM, Iași, p. 16). BIDRIGHIN - „**Baaadul literar**”, Anul IX, nr. 4 (35), noiembrie 2015, pag. 80.

- MARIN, DUMITRU - MERIDIANUL: FILĂ DIN ISTORIA PRESEI VASLUIENE ȘI NAȚIONALE - „**Studii și Cercetări de Istorie a Presei**” (Universitatea „Petre Andrei” din Iași, Asociația Română de Istorie a Presei, Volumul II, - 180 de ani de presă românească - An II, Iași, 2009, ed. Junimea, Iași, 2009, pp. 351 - 359) etc.

- Ziarul *Meridianul*, editorialist, apariție în fiecare număr - cel mai vechi din țară.
- D.V.M. - „Noi și Eminescu” - *Ecouri Literare*, I, 2009 și articol program.
- D.V.M. - „170 de ani de învățământ public la Vaslui”, Simpozion I - III, *Meridianul* (nr. 46, 47, 48 - 2011);
- *Curentul Cultural informațional Vasluian* - serial (*Meridianul* 2011 - 2016);
- *Revista ECOMONDIA*, Anul XI, noiembrie 2015, „Omagiu Cărții Vasluiene”, pag. 4.
- OMAGIU CĂRȚII VASLUIENE, 25 octombrie 2013, Vaslui. *Meridianul* (31 octombrie 2013)
- OMAGIU CĂRȚII VASLUIENE, Ediția a II-a, 26 octombrie 2015. *Meridianul* (29 octombrie 2015)
- Zilele MERIDIANULUI: **Românești** - Miercuri, 15 ianuarie 2014; **Hârlău** - Joi, 23 ianuarie 2014; **Prisăcani** - Joi, 30 ianuarie 2014; **Bârnova** - Miercuri, 27 februarie 2014; **Bârlad** - Joi, 13 martie 2014; **Iași** - Colegiul „Costache Negruzzi”, Luni, 7 aprilie 2014; **Ivești** - Luni, 21 aprilie 2014; **Podu - Turcului** - Joi, 29 mai 2014; **Iași** - Vineri, 30 mai 2014, Univ. „Al. I. Cuza” (Comunicare Ștefan Zeletin); **Prisăcani** - **22 - 24 august 2014**; **Ciorțești** - **29 și 30 august 2014**; **Lungani** - **Mărți, 23 septembrie 2014**; **Bacău** - Colegiul Național „Gheorghe Vrânceanu”, Vineri, 10 octombrie 2014; **Țepu** - Duminică, 26 octombrie 2014; **Sat Frumușelu, com. Glăvănești, jud. Bacău** - Sâmbătă, 8 noiembrie 2014 și altele în 2015 și 2016 ; **Lungani** – Iași, apoi Huși-Vaslui-Roșiești ș.a. în 2017.

Acțiuni culturale în perioada 2015 - 2016:

- **Liceul „Alexandru Vlahuță” Podu Turcului, jud. Bacău** - Vineri, 29 ianuarie 2015 („Caragiale în regia fiorului literar!”);
- **Liceul Teoretic „Mihai Eminescu” Bârlad, jud. Vaslui** - Luni, 27 aprilie 2015 („Sărbătoarea unei reviste, sărbătoarea culturii!”);
- **Casa Corpului Didactic Iași** - Marți, 10 martie 2015 („Urări de „Vânt bun la pupă!” - Lansarea revistei Meridianul Cultural Românesc nr. 1/2015);
- **Căminul Cultural Lungani, jud. Iași** - Joi, 10 decembrie 2015 („Lungani - Simpozion Interjudețean!”);
- **Liceul Teoretic „Mihai Eminescu” Bârlad, jud. Vaslui** - Vineri, 11 decembrie 2015 („Bârlad - Lansare carte „25 - TV.V.”!”);
- **Liceul „Ștefan Procopiu” Vaslui** - Joi, 15 ianuarie 2015 („Eminescu și viața noastră de astăzi”); Lansare Meridianul și „Om, operă, prezență”.
- **Universitatea „Vasile Alecsandri” Bacău** - Marți, 24 martie 2015 („Revista „Meridianul Cultural Românesc” pe plaiuri bacoviene”);
- **Centrul de Afaceri Vaslui** - Luni, 26 octombrie 2015 („Omagiu Cărții Vasluiene - Ediția a II-a”); Simpozion interjudețean.
- **Colegiul Național „Costache Negruzzi” Iași** - 29 ianuarie 2016 („Iași - Meridiane Culturale”);
- **Liceul Teoretic „Mihail Kogălniceanu”, Colegiul Economic „Anghel Rugină” și Liceul Tehnologic „Ion Mincu”** - Vineri 15 ianuarie 2016 („Simpozion „Mihai Eminescu” în liceele vasluiene!”). Orele 10:00, 13:00, 16:00 - Întâlniri cu redactorii Grupului de presă, ALPI și scriitorii din Bacău, Iași, Vaslui.
- Școala Gimnazială Lungani- Simpozion și Concurs „**Copilul căzut din poveste**”, D.15 ian.2017, participanți, scriitorii din Iași, ALPI, Vaslui, prezenți cca 200 elevi.

DESPRE OM ȘI OPERĂ:

1. PERSONALITĂȚI

„Persoană cu numeroase calități, probând pe deplin valoarea incontestabilă a unui moldovean de elită, erou de roman, sau de film, sau de povestioare vecine cu legenda, ecologist convins - dr. Dumitru V. Marin a vrut, a știut și a putut să fie un om adevărat. Mai mult: el este un model de acțiune de-a lungul învolburatelor timpuri pe care națiunea noastră le parcurge.”

Prof. Dr. Alexandru Ionescu, Laureat al Premiului Academiei

„Știi ce-mi place cel mai mult? Fostul meu coleg de facultate, la Iași, și prietenul de idealuri, scrie, și la propriu și la figurat, istoria presei locale a Curentului cultural - informațional în centrul căruia se află și iată a unui Festival Național al Umorului unde are contribuții fundamentale.”

Prof. Univ. Dr. Mihai Miron, Președinte UZP

„O operă pentru un timp și o ilustrare a unui mediu unic, viața care pulsează în editoriale, în cărțile sale și în filmul lui Porumboiu ... un învingător prin muncă, merite naționale prin activitatea politică, autoritate morală, recunoscută. Afirm că a avut harul de A FACE !”

Prof. Univ. Dr. Emil Constantinescu, Președintele României, 1996 - 2000

„MERIDIANUL... coordonată geografică, loc de muncă, opera unui lider de presă incontestabil, în bătălia cu lumea! ...Document pentru Istoria culturii și a presei românești!”

Prof. Univ. Dr. Mihai Miron, Președinte UZP

„Dintr-un material brut imens, Dumitru V. Marin scoate o carte, dintr-o viață în acțiune realizează o operă culturală vie și, iată, alert scrisă. Lider în presa locală, lider al Curentului cultural - informațional vasluian, în bătălie cu timpurile pe aceste meleaguri ... Fără egal, ca om de presă.”

Conf. univ. Dr. Marian Petcu, Univ. București

2. DICȚIONARE ȘI LUCRĂRI DE SINTEZĂ

- Iordan Datcu, „*DICȚIONARUL ETNOLOGILOR ROMÂNÎ*” Ed. SAECULUM I.O., București, 1998: MARIN, Dumitru V., pp. 65 - 66.

- Petru Necula, Mihai Ciobanu, „*Dicționarul Personalităților Vasluiene*”, ed. „Cutia Pandorei”, Vaslui - 2001: MARIN, Dumitru V., p. 87.

- Ioan Baban, *UNIVERS CULTURAL ȘI LITERAR VASLUIAN, Autori - Publicații - Societăți, DICȚIONAR*, Ed. PIM, Iași, 2008, MARIN, Dumitru V., pp. 267 - 269.

- Ion N. Oprea, *BÂRLAD, Istorie, cultură, amintiri*, Iași, ed. PIM, 2010: CARTEA LUI D.V. MARIN NAȘTE AMINTIRI, pp. 184 - 189.

- Vasile Ghica, „*NASC ȘI LA TECUCI OAMENI*”, mic dicționar enciclopedic, ed. PIM, Iași, 2008: Marin, Dumitru V., p. 162.

- Vasilica Grigoraș, *FRAGMENTE DE SPIRITUALITATE ROMÂNEASCĂ*, București, 2001.

- Traian Nicola, *VALORI SPIRITUALE TECUCENE*, Bârlad, 2002, vol II, p. 85.

- *Enciclopedia Personalităților din România*, ediția a-V-a, 2010, Hubners Who is Who, p. 790.

- *Istoria Jurnalismului din România în date, Enciclopedie cronologică*, ed. Polirom, Volum coordonat de Marian Petcu (pag. 514, 655, 902, 910, 930, 936, 945, 965 și 1002).

- Cornel Galben, „*Personalități băcăuane*”, vol. VII, 2014, pp. 142-149; Dicționarul scriitorilor băcăuani.

3. ÎN DIVERSE VOLUME ȘI PUBLICAȚII

- Avram D. TUDOSIE și colab.: *COLEGIUL NAȚIONAL AGRICOL „DIMITRIE CANTEMIR” DIN HUȘI (fondat ca Școală de Viticultură) tradiție - actualitate - năzuințe 1908 - 2008*, Volumul II întregit și îmbogățit, ed. SFERA BÂRLAD - 2009: **Oameni cu adevărat, Prof. dr. Dumitru V. Marin**, pag. 119.

- Simion Bogdănescu, *Revista CRONICA*, revistă de cultură, serie nouă, ANUL XLIII, 1592, nr. 12, decembrie 2010, Iași: **Un hronic ... modern**, pag.10.

- Emilian Marcu, *Revista CONVORBIRI LITERARE*, Anul CXLIV, nov. 2010, nr. 11 (179), p. 193: Dumitru V. Marin, **Meridianul (Vaslui-Bârlad) Axă cultural-informațională**, Editura PIM, Iași, 2009, 416 pag.

- Valeriu Lupu, Valentina Lupu, *Ziarul Meridianul*, nr. 8 (877), joi, 23 februarie 2011: **TVV - mesager al actului de cultură**, pag. 9. (și altele).

- Prof. Dr. Ing. Avram D. Tudosie, *Meridianul*, nr. 26 (804), joi, 3 septembrie 2009: **Scrisoare/ cronică (de la cititorul Avram D. Tudosie)**, pag. 8.

- *Revista 13 PLUS*, an XIII, nr. 1-2-3 (137), ian.-febr.-martie 2010, pp.19-23: **Și la Vaslui trăiesc Dalile (Dumitru V. Marin, Zăpadă pe flori de cireș, în spațiul pentru iubire, Vaslui, 1999)**.

- Gruia Novac, *Ziarul Meridianul*, nr. 31 (809), joi, 15 octombrie 2009: **MERIDIANUL (Vaslui - Bârlad) Axă Cultural - Informațională, O carte - document de istorie culturală**, sâmbătă, 10 oct. 2009, Bârlad - „Biblioteca”, pag. 9.

- Mihaela Zărnescu (Apariție editorială), *Monitorul de Vaslui*, vineri, 21 august 2009, nr. 2020 (4001): „**Un crâmpei de monografie**”, p. 10.

- Lucian Vasiliu, *Ziarul Lumina*, Iași, marți, 11 decembrie 2007: **Luminați-vă fața: Imagine, sunet, carte** (TVV - 15).

- Ion N. Oprea - Iași, *LOHANUL*, revistă cultural-științifică, 88 pag., fondator Vicu Merlan, an III, nr. 4 (10), noiembrie 2009, pp. 38-39: **„TVV - 15 în explozia cultural-informațională din județul Vaslui”, Cartea - o permanentă**”.

- Avram D. Tudosie, *Ziarul Meridianul*, nr. 4 (783), joi, 29 ianuarie 2009, pag. 10: **Avram D. Tudosie, TVV - 15... explozia... O ENCICLOPEDI**.

- George Stoian, *Ziarul Meridianul*, nr. 42 (861), joi, 21 octombrie 2010: **Consemnări entuziaste - O CARTE PENTRU AZI ȘI PENTRU ISTORIE**, pag. 8 (*Festivalul Național al Umorului „Constantin Tănase”, Vaslui - 40*).

- Ioan Dănilă, *Deșteptarea*, Bacău, **TVV - 15, considerații**, 28 mai 2010.

- Ioan Dănilă, *Deșteptarea*, Bacău, **Vorbe care rămân**, nr. 6096, vineri-duminică, 28 - 30 mai 2010, p. 3

- *Ecomondia*, an VII, ian. - iunie 2011, p. 4 - 6, **Conferințe, întâlniri, Vaslui (2011)**.

- *Ecouri Literare*, **Oameni și fapte, D.V. Marin, repere biografice**, p. 65 (2009).

- Silvia Pătrășcanu, **Fiii satului s-au reunit la Giurgioana**, *Deșteptarea*, Bacău, 7 nov. 2011, p. 4.

- Cornel Galben, **D.V. Marin, Giurgioana-Bacău, Sat-Biserică-Oameni**, *ATENEU*, ian. 2012, subt. **Autori și cărți**, p. 4.

- C. D. Zeletin, *Cuvânt înainte*, **GIURGIOANA-BACĂU, Sat-Biserică-Oameni**, ed. PIM, Iași, 2011, p.5.

- C. D. Zeletin, *Aflu...*, **MARIN 70 - 70 de autori, 70 de mărturii, 70 de autografe, pentru 70 de ani**, ed. PIM, Iași, 2011, p. 180.

- Valeriu Lupu, *Meridianul*, an XV, nr. 25 (998), joi, 27 iunie 2013, pag. 12, **La braț prin istorie cu profesorul Marin**. (*Cu Eminescu, Dascăl de suflet - Studii și adnotări istorico-literare*).

- Ion N. Oprea - Iași, *LOHANUL, Magazin cultural-științific*, 278 pag., fondator Vicu Merlan, an VII, nr. 3 (27), octombrie 2013, pp. 167-169: **„Tabletă/Marin D. V. - Un ambițios: Între laude și palme”**.

- Emilian Marcu, *Revista CONVORBIRI LITERARE*, Anul CXLVII, nr. 12 (216), decembrie 2013, **„V. D. Marin, Opera în câmpul critic și valoric național**, Editura PIM, Iași, 2013, 202 p.”,

- Daniel Dragomirescu, *Meridianul, an XV, nr. 39 (1.012)*, joi, 03 octombrie 2013, pag. 9, **„Dumitru V. Marin și un pariu cultural”**; publicat și în *Revista Nord-literar, anul XI, nr. 10 (125)*, octombrie 2013, pag. 5.

- Val Andreescu, *Meridianul, an XV, nr. 43 (1.016)*, joi, 31 octombrie 2013, p.p. 6, 7, 9, 10, 12, **„Omagiu Cărții Vasluiene - Ediția I”**;

- **Simpozion Național, Vaslui „Omagiu Cărții Vasluiene - Ediția I”**, 25 octombrie 2013, organizator;

- Gruia Novac, *Meridianul, an XV, nr. 43 (1.016)*, joi, 31 octombrie 2013, pag. 12, **D.V. MARIN - INTENTIE DE ENCOMION** - **Simpozion Interjudețean**, joi, 23 ianuarie 2014 - Hârlău, jud. Iași; joi, 30 ianuarie 2014 - Prisăcani, jud. Iași, marți, 25 februarie 2014 - Podu Turcului, jud. Bacău, 29 mai 2014, Podu Turcului, Țepu, jud. Galați, 26 octombrie 2014 ș.a.

- Val Andreescu - **Postfață** la volumul **„PRIMARII, ca niște oameni acolo, și ei”** (2014).

- Ioan Dănilă, *PLUMB*, 2014, **CU EMINESCU, DASCĂL DE SUFLET, studii și adnotări istorico-literare**, ed. PIM, Iași, 2013, 172 p.

- **Serialul academicianului Tudosie**, serial în multe nr din ziarul *Meridianul*, și multe alte articole apreciative, în ziar și M.C.R., în anul 2017.

- **Diploma de excelență a Uniunii Ziaristilor Profesioniști (dec. 2011) pentru vol. Meridianul - Axă Cultural - Informațională, Vaslui, 2009.**

- **Diploma de onoare - „pentru activitatea desfășurată timp de 25 de ani în folosul presei, pentru promovarea și recunoașterea spiritului jurnalistic local în țară și în lume”** - Primăria Bârlad, 11 decembrie 2015, Bârlad.

- Ordinul Uniunii Ziaristilor Profesioniști, Clasa I, Aur.

- Uniunea Ziaristilor Profesioniști - **Dumitru V. Marin - Om, operă, prezentă**, Ed. PIM, Iași, 2015, 92 pag.

- Uniunea Ziaristilor Profesioniști - **Operă și viață pentru Vaslui - România - D.V. Marin**, Ed. PIM, Iași, 2015, 72 pag.

*

FILM: „*A fost sau n-a fost*” (filmul lui Corneliu Porumboiu, consacrat lui D.V.M., an 2006), premiat la Cannes ș.a. ș.a.

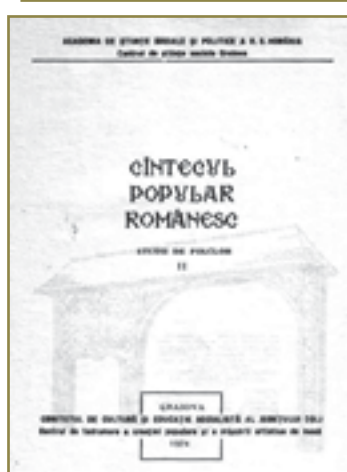
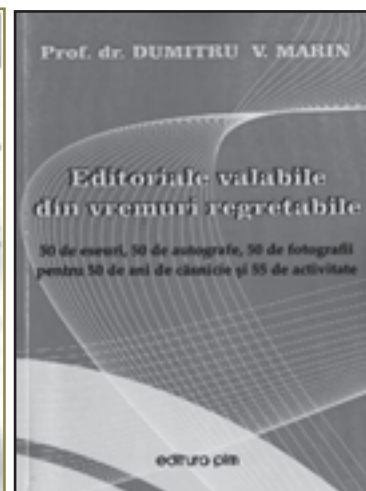
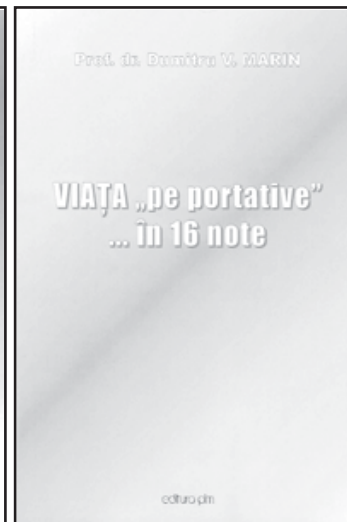
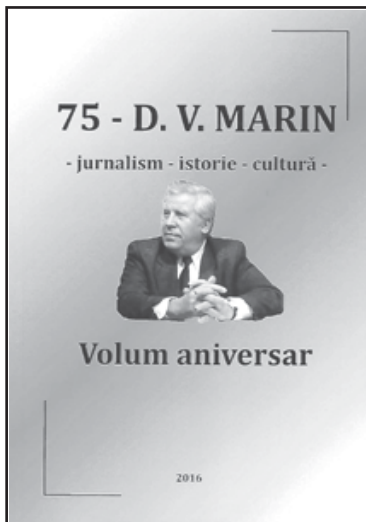
*

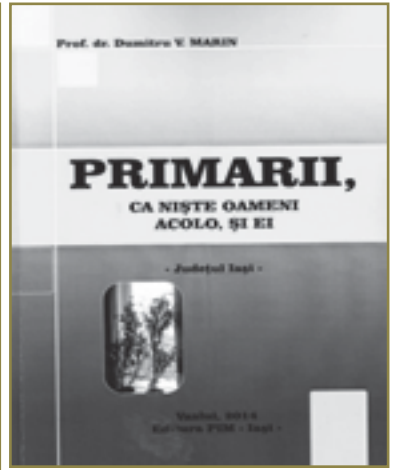
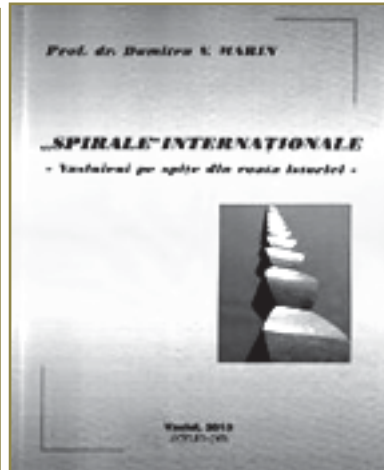
Primul Cetățean de onoare al comunei Podu - Turcului, județul Bacău (29 martie 2011).

Cetățean de onoare al comunei Prisăcani, județul Iași (24 august 2014).

Cetățean de onoare al comunei Țepu, județul Galați (30 septembrie 2014).

FOTODOCUMENTE

Dumitru V. Marin și Primul ministru Nicolae Văcăroiu - 1992

2009, Interviu cu ministrul Economiei, Varujan Vosganian

martie 1992 – cu scriitorul Mircea Radu Iacoban

1992 - Cu Stela Popescu și Alexandru Arșinel

Cu primul ministru, Adrian Năstase în Studioul TV Vaslui.

sept. 1993 - interviu cu Anghel Rugină, somitate internațională

2009 - Intervi cu cântăreața
Matilda Pascal Cojocărița

2 iunie 2007, Vaslui - Cu Princesa
Margareta și Prințul consort Radu Duda

9 iulie 2007, Todirești - Vaslui - interviu cu
Mitropolitul Ardealului, ÎPS Laurentiu

2009 - interviu cu președintele CJ Vaslui,
Vasile Mihalachi

INTERNATIONAL PRESS CARD
CARTE INTERNAȚIONALĂ DE ZIARIST
 Nr: 2505
 The Union of Professional Journalists
 from ROMANIA
 Uniunea Ziaristilor Profesioniști

PRESS

Name , surname   Nume , prenume

MARIN DUMITRU
 is a professional journalist
 Este ziarist(ă) profesionist(ă)

Președinte 1979
 Profesor Mihail Miron

ROMANIA
 JUDEȚUL VASLUI
 CONSILIUL JUDEȚEAN

Legitime nr. 25

Denumit MARIN
DUMITRU

Functia CONSILIER JUDEȚEAN

S.S. Serv. St. nr. 41122
 emit de Schistos

1992

S.C. „CIVINETE” TE-IA SRI.
 STUDIOUL DE TELEVIȚIUNE ȘI RADIO VASLUI
 Strada Ștefan cel Mare nr. 39
 Telefax : 096/317502; Telefon : 096/312923

Nr. 60

D. (dup) MARIN D. DUMITRU
 Funcția DIRECTOR
 La STUDIOUL TV. VASLUI
 Data emitării 2.9.1994

DIRECTOR

CUPRINSUL CĂRȚII

75 – D.V.M – jurnalism – istorie – cultură – editura PIM Iași, 2016:

I.	
Introducere.....	5
Emil Constantinescu - Domnului prof. dr. Dumitru Marin.....	5
II. Reprezentativitate și recunoaștere națională.....	7
Traian Băsescu - Mesaj.....	7
Emil Constantinescu - Omul care sfințește locul.....	8
Corneliu, Episcopul Hușilor - Domnia Voastră.....	10
Ion Dediu - Un îndrăzneț unionist și un mare patriot.....	11
Ion Iliescu - Stimate domnule Marin.....	13
Alexandru Mironov - Laudatio.....	14
Mircea Snegur - Graba lui Dumitru V. Marin.....	15
Călin Popescu Tăriceanu - Primul ministru, are încredere în Marin Dumitru.....	17
III. Exprimări.....	19
Val Andreescu - Munca - Un antidot care sfidează timpul!.....	19
Petruș Andrei - Jurnalistul - un OM- o viață - o conștiință.....	21
Gabriela Ana Balan - Viață lungă, putere și sănătate, jurnalistului Dumitru V. Marin!.....	39
Mihai Batog - Bujeniță - Prof. dr. Dumitru V. Marin.....	44
Mihaela Băbușanu - Despre dascălul Dumitru V. Marin.....	45
Constantin Bolohan - Inițiatorul.....	48
Dumitru Brăneanu - Vârsta e doar un număr.....	50
Laurențiu Chiriac - Căutătorul de noimă culturală.....	53
Constantin Chirica - Omagiul nostru.....	57
Constantin Chirilă - Aici Măcărești.....	62
Theodor Codreanu - Un infatigabil căutător.....	64
Ioniță Druică - Stimate coleg de generație.....	66
Petru Frăsilă - Primul om de televiziune din Moldova.....	68
Tatiana Galan - Unde l-am mai văzut.....	73

Cornel Galben - Înainte, spre Centenar!.....	76
Ioan Hodaș - ...La împlinirea vârstei de 75 de ani.....	78
Alexandru Ionescu - Trecut-au anii ca nouri lungi pe șesuri.....	79
Vasile Larco - Propun: aniversarea celor 75 de ani de viață.....	82
Valentina Lupu - Un om de inițiativă în cultura vasluiană.....	83
Valeriu Lupu - Globalizarea și ochiul magic al culturii.....	85
Daniel Marin - Cernat - Povestea unor gânduri.....	88
Vicu Merlan - Meridianul Cultural Românesc - simbol al rezistenței culturale românești.....	94
Ionel Miron - Profesorului.. la ceas aniversar!.....	97
Mihai Miron - Martor.....	99
Ion Micnea - Atingerea mitului.....	100
Benone Neagoe - Tinerețe fără bătrânețe.....	104
Ana Opran - La o aniversare.....	106
Ion N. Oprea - DVM, de la un timp DVMZ - 75.....	107
Gheorghe Popa - La mulți ani Trică!.....	113
Cosmin Preda - La aniversare!.....	116
Ion Gh. Pricop - Pomul roditor.....	117
George Stoian - Dumitru V. Marin - Marcă înregistrată.....	122
Laurențiu Șoitu - O prezentă activă de peste două decenii.....	126
Dan Teodorescu - Dumitru V. Marin, de trei ori 25!.....	128
Răzvan Theodorescu - Îl recunosc.....	129
Constantin Toma - La ceas de sărbătoare.....	130
Avram D. Tudosie - Personalitate unică a culturii moldave și românești, cel dintâi jurnalist vasluian.....	132
Mircea Varvara - Aprecieri despre omul multidimensional.....	137
C.D. Zeletin - Aflu.....	140
IV. Din Agora.....	142
Georg Barth.....	142
Adrian Grauenfels - Domnului prof. dr. Dumitru V. Marin.....	142
V. Opera - Tablou sintetic.....	143
VI. Addenda.....	149
Cuprins.....	165

CUPRINS

ARGUMENT.....	3
I. BÂRLAD – VASLUI / PAMFILE – MARIN / DESTINE ISTORICE.....	5
CENTENAR 1918 – 2018.....	5
REALIZĂRI, ÎN PARALEL.....	48
NOTĂ FINALĂ.....	53
II. PRINTRE VALORILE NAȚIONALE.....	54
VALORI NAȚIONALE... VALIDATE LA VASLUI.....	55
STRATURI CULTURAL – EXISTENȚIALE CONTEMPORA- NE.....	65
BISERICA ÎNTRE AUTORITATE ȘI CULTURĂ NAȚIONALĂ PARALELĂ.....	67
CULTURĂ PARALELĂ ÎN ROMÂNIA (?)......	69
III. PORTRERE ȘI ICOANE.....	72
MEREU... EMINESCU, MEREU.....	73
EMINESCU... DIN LIMBA ROMÂNĂ.....	74
CARAGIALE – CEL DE PÂNĂ AZI!.....	77
POETUL GEORGE BACOVIA... SELECȚIONERUL(!).....	80
MERIDIANUL... TUDOR PAMFILE: HAI LA ȚEPU CU GRĂBIRE, DUMINICĂ!.....	82
GHEORGHE: SFÂNTUL, IUBITUL, FRATELE, PRIETENUL, DUȘMANUL.....	84
VALEA ZELETINULUI / ȘI FLORILE VALORII.....	86
PERSONALITĂȚI PE VALEA ZELETINULUI ÎNTR-O NOUĂ CARTE!.....	89
PRIMA... CLASĂ: SĂ DĂM ANILOR VIAȚĂ ȘI VIAȚĂ ANILOR RĂMAȘI.....	92
OMAGIU ȘI OMAGIERI.....	95

EDITORIALUL... CA STARE CREATIVĂ.....	97
IV. DINTRE... EDITORIALE.....	98
VALOAREA, OMUL ȘI HULA NECESARĂ!.....	99
RAPORT DE CONSILIER LA ȘEDINȚA FESTIVĂ A CONSI- LIULUI JUDEȚEAN VASLUI.....	101
AZI PUNCT. ȘI DE LA CAPĂT.....	103
SĂ TRAGEM LINIE.....	106
21.....	108
M.C.R.!!!.....	110
M.C.R. – 10/ ...2017.....	112
ZILELE MERIDIANULUI DE IAȘI–VASLUI–BACĂU.....	115
PARISUL CEL FRUMOS = DE ZI, CEL URÂT DE NOAPTE.....	117
C.C.I.V. / INSIST.....	121
AZI, LA PODU – TURCULUI: SĂRBĂTOAREA MINȚII ȘI SUFLETULUI.....	124
FESTIVALUL DE UMOR, FĂRĂ UMOR(!).....	126
AUGUST... CEL FIERBINTE.....	129
JAFUL CA ACTUALITATE / FURĂ ȘI FUGI.....	131
V. ADDENDA.....	133
CURRICULUM VITAE.....	133
FOTODOCUMENTE.....	146
CUPRINSUL CĂRȚII 75 – D.V.M. – JURNALISM – ISTORIE – CULTURĂ –.....	151
REZUMAT.....	155

REZUMAT:

O CARTE PENTRU ASTĂZI ȘI PENTRU MAI TÂRZIU

O altă carte a lui D.V.Marin cu clară unicitate: cercetare științifică îmbinată cu memorialistică din care rezultă un valoros paralelism istoric. La capete de secol XX un etnofolclorist și un jurnalist au desfășurat activități unice, au mobilizat mase de culegători (Pamfile) sau mulțimi contemporane care au participat la actul de cultură (de la începutul mileniului II)

Reprezentantul cel mai autorizat al romantismului folcloric (arhivistic) prin Mitologie românească, Jocuri de copii, Agricultură la români și mai ales prin Revista ION CREANGĂ (276 colaboratori) Tudor Pamfile este înzidit în Coloana Infinitului spiritual românesc.

Cel mai important jurnalist vasluian din toate timpurile, D.V.Marin înregistrează 2 recorduri mondiale, 6 naționale, 26 județene, în domeniul jurnalistic, literar, istoric și cultural.

Acestei paralele istorice din primul capitol i se adaugă alte 4 de aproximativ același interes: documente din epocă.

O carte originală pentru astăzi și pentru mai târziu.

SUMMARY:

A BOOK FOR TODAY AND FOR THE FUTURE

Another book by D.V. Marin of great uniqueness: a scientific research combined with memoirs which creates a valuable historical parallelism. At the end of 20th century a specialist in ethnicity and tradition and a journalist have developed unique activities, they organized clusters of people (Pamfile) or contemporary crowds that took part in the act of culture (from the beginning of the 2nd millennium).

He is the most authentic representative of Romanian Ethnic Romanticism (archivist) through Romanian Mythology, Children's Games, Romanian Agriculture and especially the Ion Creanga magazine (276 collaborators) Tudor Pamfile is engraved in the Infinity Column of the Romanian spirit.

The most important journalist in Vaslui from all times D.V.Marin settled two world records, six national ones and twenty six in our county for his activity in the field of journalism, literature, history and culture.

To this historical parallel from chapter I it is added four more of the same great interest: epoch documents.

An original book for today and for the future.

**UNA DINTRE NĂDEJDILE CONCRETE
VLAD IOAN R. MARIN**

*„Două lucruri sunt infinite,
universul și prostia umană, însă
nu sunt sigur despre primul.”*

ALBERT EINSTEIN

- Mii de articole, editoriale, reportaje sau contribuții științifice, în zeci de publicații, debut 1958;
- Deschizător de drumuri... și îndrumător în presa locală și moldoveană;
- Director și editor de reviste: 1. *ONYX* (Revistă de literatură, civilizație și atitudine, Anul III, nr. 11 - 12 (27 - 28) - nov. - dec. 2014); 2. *Meridianul Cultural Românesc* (Revistă trimestrială, 2015→).
- Editor: *Tudor Pamfile*, *Basme* (1976), *Vlăstarul* (1990), *Teleradioeveniment* (1993), *Meridianul* (1996 →).

Operă tipărită (selecții):

- **Considerații privind cântecul popular ...** (1974) - studiu etnologic.
- **Evoluția învățământului vasluian până în 1859** (1980) - Istoria învățământului.
- **Liceul „M. Kogălniceanu”, monografie** (1990)
- **TUDOR PAMFILE ȘI REVISTA „ION CREANGĂ”** (1998) - istorie etnofolclorică.
- **Unison Radio Vaslui continuă...** (2000) - prezentare media;
- **ZĂPADA PE FLORI DE CIREȘ** (1999), roman, 274 pag.
- **TV.V - 15... explozia** (2006), „*Cronica locului, jurnal intim...*”, 556 pag.
- **MERIDIANUL** (2009) - O istorie a presei locale și a Curentului Cultural Informațional, 416 pag.
- **FESTIVALUL NAȚIONAL AL UMORULUI „CONSTANTIN TĂNASE”** (2010), istorie culturală, 218 pag.
- **Tv.V- Vaslui - România - Europa** (2011), filă de istorie, presă și cult., 256 pag.
- **Volum omagial „MARIN 70”** (2011), 210 pag.
- **GIURGIOANA - Bacău, Sat - Biserică...** - monografie (2011), 169 pag.
- **Editoriale valabile din vremuri regretabile** - culegere (2013), 258 pag.
- **Cu Eminescu, Dascăl de suflet** - Studii și adnotări istorico - literare, (2013), 172 pag.
- **MARIN D.V. - OPERA ÎN CÂMPUL CRITIC ȘI VALORIC** - (Th. Codreanu, C.D. Zeletin, N. Constantinescu etc.), (2013), 202 pag.; opinii 23 ediții.
- **„SPIRALE” INTERNAȚIONALE - Vasluieni pe spite din roata istoriei** (2013), 208 pag.; reportaje și interpretări.
- **PRIMARI, CA NIȘTE OAMENI ACOLO, ȘI EI** - Jud. Iași (2014), 338 pag.
- **CEAUȘESCU -...- BĂSESCU, Mitterrand - Snegur - Iliescu, Lucinski - Constantinescu - Regele Mihai I** (evocări de reporter), Ed. PIM, Iași, 2014, 188 p.
- **PRIMA CLASĂ.../ PERSONALITĂȚI DE PE VALEA ZELETINULUI**, Ed. PIM, Iași, 2014, 330 pag.
- **MARIN D. V. CONTEMPORANUL NOSTRU** (virtual, 2014)
- **25 - TV.V. - Istorie și cultură** (2015), Ed. PIM, Iași, 322 pag.
- **ÎNVĂȚĂMÂNT ȘI MERIT VASLUIAN** (eșantion din învățământul românesc) (I), Ed. PIM, Iași, 2016, 154 pag.
- **75 - D.V. MARIN** (istorie - cultură - jurnalism), Volum omagial, Ed. PIM, Iași, 2016.
- **VIATA „pe portative” ... în 16 note**, Ed. PIM, Iași, 2017.

„Persoană cu numeroase calități, probând pe deplin valoarea incontestabilă a unui moldovean de elită, erou de roman, ori de film, sau de povestioare vecine cu legenda, ecologist convins - dr. Dumitru V. Marin a vrut, a știut și a putut să fie un om adevărat. Mai mult: el este un model de acțiune de-a lungul involburatelor timpuri pe care națiunea noastră le parcurge.”

Prof. Dr. Alexandru Ionescu, Laureat al Premiului Academiei

„O operă pentru un timp și o ilustrare a unui mediu unic, viața care pulsează în editoriale, în cărțile sale și în filmul lui Porumboiu ... un învingător prin muncă, merite naționale prin activitatea politică autoritate morală, recunoscute. Afirm că a avut harul de A FACE !”

Prof. Dr. Emil Constantinescu, Președintele României, 1996 – 2000